

*Неочаквано едно лято...
той и тя срещнаха любовта.*

☆☆☆
ДЖУЛИ
ДЖЕЙМС

НЕОЧАКВАНО
ЕДНО ЛЯТО...

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС НЕОЧАКВАНО ЕДНО ЛЯТО...

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Неочаквано едно лято...
той и тя срещнаха любовта

Ако ви се чете някоя завладяваща история, която да стопли сърцето ви в студените зимни дни, „Неочаквано едно лято...“ е точно за вас.

Искри започват да прехвърчат, когато бракоразводната адвокатка Виктория Слейд се нанася в съседство с разследващия журналист от „Чикаго Трибюни“ Форд Диксън...

Виктория е била свидетел на нещастния край на достатъчно връзки, та завинаги да се откаже от идеята за брак. Кое не означава, че има нещо против неангажиращите авантюри... Но не и със самонадеяния й нов съсед. Ала когато се съгласява да поеме случая на сестра му, тя е твърдо решена да спечели... дори ако за това се налага да обедини усилия с него.

Форд иска да открие мъжа, който е направил дете на сестра му, а след това я е зарязал. Готов е дори да се съюзи с Виктория въпреки факта, че красивата брюнетка го дразни както никоя друга жена. Ала колкото повече време прекарва с нея, толкова по-ясно си дава сметка, че единствената жена, толкова скептично настроена към любовта, колкото и той самият, е точно тази, в която би могъл да се влюби...

„Смесицата от интелигентен хумор, изпепеляващи чувства и умело разказана история — запазена марка за романите на Джули Джеймс — превръща тази книга в бестселър“

Романтик Таймс

„Съвременна и изключително забавна история, с енергичен сюжет и запомнящи се герои.“

Буклист

На господин Джеймс

ПРОЛОГ

Въпреки че според мнозина разводът бе грозна работа, Виктория Слейд гледаше на нещата по различен начин. Обикновено докато клиентите стигнеха до нейния офис, мръсната дума беше „брак“. Разводът бе просто мястото, където истината излизаше наяве.

Виктория се облегна в седалката на таксито, отвеждащо я в къщата ѝ в северната част на Чикаго, и се замисли за случая, който бе приключила днес. Клиентката ѝ, четиресет и пет годишна домакиня и майка, бе хваната напълно неподготвена преди три месеца, когато съпругът ѝ бе започнал процедура за разтрогване на четиринайсетгодишния им брак. Според условията на предбрачното им споразумение клиентката на Виктория нямаше право на никаква част от значителната бизнес империя, която съпругът ѝ изградил през годините на брака им като един от най-преуспелите първокласни готвачи в Чикаго. Трите доходоносни ресторанта, превърналите се в бестселъри готварски книги, както и приходите от готварското му предаване до едно попадали в графата „Отделно имущество“ и поради това били недосегаеми за съпругата му в случай на развод.

Освен, разбира се, ако господин Майстор готвач не нарушил клаузата за изневери в споразумението, обезсилвайки по този начин целия договор.

Знаейки това, Виктория, естествено, се бе поразровила малко.

Трябваше да му го признае на господин Майстор готвач — определено беше заличил следите си по-добре, отколкото повечето хойкащи съпрузи, с които тя си бе имала работа... Което означаваше много — оценка, идваща от някого, който буквално си изкарваше хляба от изневеряващо женените. Повечето ги хващаха, защото оставяха диря от съобщения или имейли, други благодарение на подозрителната активност по кредитните им карти и банковите им извлечения. Този тип обаче беше хитър — беше купил на двайсет и една годишната си любовница луксозен апартамент в комплекса „Риц-Карлтън“, използвайки дружество с ограничена отговорност, което беше учредил

под претекста, че е компания за доставки, на която ресторантите му два пъти в месеца извършваха плащания на стойност двайсет хиляди долара.

За негов лош късмет, съдебносчетоводния експерт, когото Виктория беше наела, за да прегледа под лупа финансовите документи на господин Майстор готвач, бе още по-хитър.

Оттам нататък беше лесно.

Благодарение на усърдната работа на „Виктория Слейд и съдружници“ този следобед клиентката им си бе тръгнала от срещата за уреждане на спора със значително по-голяма сума, отколкото скромната издръжка, която би получила, ако не бяха хванали съпруга ѝ, образно казано, на местопрестъплението. За да отпразнуват случая, Виктория бе завела шестимата си служители (и Уил, нейния асистент и дясна ръка) на напълно заслужена вечеря и питиета.

Много питиета, ако се съдеше по сметката, която Виктория бе платила, преди да си тръгне от ресторанта.

Самата тя бе на практика трезвена, когато таксито спря пред триетажната ѝ градска къща. Не бе от онези, които биха отказали един хубав бърбън с лед, само че на това излизане бе отишла в ролята си на Желязната шефка, а според нея железните шефки не се напиваха до припадък пред своите служители.

Когато таксито спря, тя даде на шофьора двайсет долара отгоре.

— Бихте ли изчакали, докато вляза, преди да си тръгнете?

Не искаше да поема ненужни рискове, не и при наскорошната поредица от обири в кварталите „Линкълн Парк“ и „Лейквю“. Още повече че в момента беше един часът след полунощ.

Шофьорът кимна.

— Разбира се. Няма проблем.

След като слезе от таксито, Виктория прекоси тротоара и се отправи към стъпалата, водещи до входа на тухлената къща, в която живееше от десет месеца насам. Първият дом, който притежаваше. В действителност би могла да си позволи покупката на къща още преди две-три години, като се имаше предвид колко преуспяваща бе кантората ѝ. Ала с всичките детски спомени за съобщения за просрочени ипотечни плащания, тя бе предпочела да е напълно сигурна, че няма да отхапе прекалено голям залък с ипотеката.

Отключи входната врата, при което охранителната система изпиука и тя побърза да въведа кода. Когато алармата замлъкна, тя се обърна и помахна на шофьора.

Чисто.

Взе пощата си, сложи я на кухненския плот и пое към горния етаж. След като включи алармата от клавиатурата в спалнята, си облече тениска и шорти, свали си набързо грима, изми си зъбите и се покатери в леглото. Поколеба се дали да не отговори на няколко служебни имейла, но бързо се отказа — след днешния успех си беше заслужила няколко часа пълна почивка от работата.

Доволно усмихната, тя се сгуши под завивките и започна да се унася.

Биииииийп.

Виктория се изправи рязко в леглото, чула предупредителния сигнал на алармата — някой бе отворил входната врата.

Миг по-късно я чу да се затваря, а след това от долния етаж се разнесоха стъпки.

Господи. В къщата й имаше някой.

Стана безшумно от леглото и взе мобилния си телефон от нощното шкафче. Звукът на алармата спря и къщата утихна.

Сърцето й се заблъска в гърдите, когато от долния етаж долетя мъжки глас.

— Да действаме.

Виктория се пхна тихо в дрешника, който бе почти толкова голям, колкото и банята. Кошът за пране стоеше между стената и редица дълги рокли. Тя мина покрай дрехите и като приклекна, се скри зад него.

Ръката й трепереше, докато набираше 911.

Женски глас.

— 911, какъв е спешният ви случай?

— Казвам се Виктория Слейд — трескаво зашепна тя. — Адресът ми е „Норт Гарнър“ номер 1116. В къщата ми има натрапник.

— Натрапникът там ли е и в този момент, госпожо?

— Да. Мисля, че са двама. Крия се в един дрешник на втория етаж и... — В този миг до слуха й достигна нещо, от което дланите й се изпотиха. — Някой се качва по стълбите. Не мога да говоря... ще ме чуят.

— Госпожо, аз ще остана на линията...

Виктория намали докрай звука на телефона и закри слушалката с ръка. През малкото разстояние между коша за дрехи и стената виждаше вратата на дрешника.

Затаи дъх, когато звукът от стъпки по дървения под се усили.

Мъж в тъмни дрехи се появи пред дрешника. Поспря за миг, а после извади пистолет.

— Сигурен ли си, че не се е прибирала? — дрезгаво попита някого.

Пред дрешника се появи друг мъж.

— Да, сигурен съм. Защо.

— Леглото не е оправено.

— Е, и? Ти всяка сутрин ли си оправяш леглото? Хайде, да се залавяме за работа.

Виктория чу втория мъж да излиза от спалнята, ала онзи с дрезгавия глас остана на мястото си с пистолет в ръка. Иззад коша за пране тя го видя как се насочи към банята и запали осветлението. Поспря за миг на прага, а после се отправи към дрешника.

Посегна и натисна ключа за осветлението.

На светлината, обляла помещението, Виктория видя, че натрапникът носи черна маска с отвори за очите и устата. Той прекрачи прага и сърцето ѝ се заблъска толкова силно в гърдите, че Виктория се уплаши да не я чуе.

Не смееше да помръдне, молейки се да не я види в пролуката между стената и коша.

От другата част на дрешника се разнесе бръмчене.

Мъжът се обърна рязко и вдигна пистолета си. Миг по-късно се отпусна, видял устройството ѝ за навиване на часовник върху една полица. Окачи пистолета на кръста си, приближи се, отвори капака на устройството и извади часовника ѝ. Огледа го в продължение на няколко секунди, завъртя го между пръстите си и извади платнена торба от предния джоб на черния си суитшърт. Пусна часовника вътре и се зае с кутията за бижута на полицата до него.

Обърнал гръб на Виктория, той сякаш цяла вечност рови из кутията за бижута, преди да я вдигне и да изсипе съдържанието ѝ в торбата си. Нещо падна с дрънчене на пода и той приклекна, за да го вдигне.

Откъм долния етаж се разнесе силен трясък.

Виктория се сепна, а мъжът се изправи рязко.

— Какво беше това, по дяволите? — изкрещя той на партньора си.

От долния етаж долетяха още шумове, някой извика „Полиция!“, а после...

Изстрел.

Натрапникът в миг изхвърча от дрешника. Спомнила си внезапно за телефона в ръката си, Виктория го доближи до ухото си.

— Ало?

— Всичко е наред, Виктория. Тук съм. Вече идва помощ — каза операторът от спешната служба.

Неканеният спомен я връхлетя със силата на приливна вълна, връщайки я години назад, към гласа на един непознат от другата страна на линията.

„Дръж се, Виктория. Идва помощ, заклевам се.“

Изведнъж се почувства... адски странно. Разстоянието между нея и коша за дрехи започна да се свива, да се затваря около нея. Въздухът стана задушавашо горещ, зави й се свят.

— Виктория, там ли сте?

Гласът едва долиташе до нея, сякаш от много далеч, и тя не бе сигурна дали е истински, или е въображаем. Минало и настояще се сляха в едно.

— Добре ли сте, Виктория? — повтори гласът, този път по-настойчиво.

Докато зрението започваше да й изневерява и отвсякъде я обгръщаше тъмнина, последната й мисъл беше: *разбира се*, че беше добре. Виктория Слейд можеше да се справи с всичко. Тя беше корава, силна, тя...

... губеше съзнание в първия си пристъп на паника.

1.

Един месец по-късно

Да! И в долината на мрачната сянка, ако ходя, — няма да се уплаша от зло; защото ти си с мене...^[1]

Докато свещеникът довършваше проповедта си, очите на Форд Диксън отново се спряха върху снимката на баща му, която почиваше на поставка пред ковчегата.

Бяха извадили късмет с нея. Както той, майка му и сестра му Никол бяха осъзнали, докато подготвяха тази възпоменателна служба, Джон Диксън беше позирал сам за много малко фотографии, особено през последните години. За щастие, бяха успели да изрежат лицето му от една снимка, направена само преди четири месеца, в която той държеше току-що родената си внучка, племенницата на Форд. Не беше професионален портрет (Форд го беше снимал с телефона си), но баща му изглеждаше горд и щастлив.

Беше хубав спомен, към който той и майка му можеха да се връщат без неловкостта, която хвърляше сянка върху много други спомени.

Много скоро щеше да настъпи мигът, в който Форд трябваше да произнесе надгробното слово. Никога досега не бе правил това и естествено, разследващият журналист в него беше извършил необходимите проучвания. Казаното трябваше да бъде кратко, ала задушевно; очакваше се, освен това, да се съсредоточи върху едно качество на баща си, от което се възхищаваше, или пък да разкаже история, илюстрираща нещо, което баща му бе обичал да прави.

Повечето от хората, дошли на възпоменателната служба, знаеха, че в действителност бе имало двама Джон Диксъновци: единият бе сърдечният, общителният мъж, който винаги бе готов да се повесели и когото, вярно бе, човек рядко можеше да види без бира в ръка. Другият бе мрачният, сърдитият пияница, в когото се превръщаше, когато обърнеше едно-две... или пък четири пътиета в повече. Форд часове наред можеше да славослови първия Джон Диксън, защото той бе

неговият герой, бащата, който през почивните дни с часове играеше с него футбол на игрището до градската им къща. Мъжът, който го приспиваше, като му разказваше забавни истории, използвайки различни гласове за всеки от героите. Мъжът, който на семейните барбекюта организираше за децата битки с балони, пълни с вода; готиният баща, с когото за първи път опита бира на един бейзболен мач; мъжът, който винаги разсмиваше останалите родители, насядали по трибуните, за да гледат мачовете на детската бейзболна лига, в която Форд играеше.

А другият Джон Диксън?

Него бе много по-трудно да обича човек.

„Махай се, момче. Нямах ли си шибани приятели, на които да досаждаш?“

Форд се прокашля тъкмо когато свещеникът погледна към него.

— Мисля, че Форд, синът на Джон, би искал да каже няколко думи.

Форд се изправи и тръгна към аналоя вдясно от олтара. Плъзна поглед по събралото се множество и видя немалко познати лица — смесица от семейни познати, роднини и близки приятели — негови и на сестра му, дошли да поднесат съболезнованията си.

Поглеждайки за кураж към майка си и сестра си на първия ред, Форд отпусна ръце от двете страни на аналоя. Нямахше бележки — вместо това възнамеряваше да разчита на вродените разказвачески умения, присъщи на всички добри журналисти... умения, които бе наследил от мъжа, положен в ковчега зад него, мъжа, който някога бе измислял епични истории за плюшените му играчки, докато го слагаше да си легне всяка вечер.

Именно за този Джон Диксън искаше да говори днес.

— Един Четвърти юли^[2], когато бях на единайсет години, баща ми реши, че нашите фойерверки трябва да бъдат най-впечатляващите в целия квартал. А, виждам, че някои от вас вече се усмихват... досещате се как свършва тази история.

След възпоменателната служба и последвалия обяд Форд откара майка си в дома на родителите си в Гленууд, малко градче на север от Чикаго.

Родителите му живееха (всъщност майка му живееше, както би било правилно да каже сега) в квартал, наречен „Квадратите“, защото всяка квадратна сграда съдържаше четири малки градски къщи, допрени гръб до гръб. Въпреки че Гленууд бе заможно селище (едно от десетте най-богати места в Съединените щати според списание „Форбс“), кварталът, в който той бе отраснал, определено бе работнически, населен предимно от семейства, в които и двамата родители работеха и които нарочно го бяха избрали заради достъпа до държавни училища, едни от най-добрите в щата.

— Безпокоя се за сестра ти — каза майка му, докато минаваха по „Шеридън Роуд“, покрай засенчените от дървета странични улички и именията за милиони, които се издигаха там — място, което, макар строго погледнато да беше част от родния му град, винаги му се бе струвало един съвсем друг свят.

Форд погледна към майка си, изпълнен със смесица от възхищение, развеселеност и раздразнение. Тази забележка бе толкова типична за нея. Току-що бе погребала мъжа, за когото бе омъжена от трийсет и шест години, и въпреки това се тревожеше за някой друг.

Форд се пресегна и стисна ръката ѝ.

— С Никол всичко ще бъде наред, мамо.

Тя го изглежда строго.

— Да не си посмял и *ти* да започнеш да ми поднасяш разни изтъркани утехы за скърбящата вдовица. Вече им се наслушах.

По устните на Форд пробяга усмивка. Нямаше какво да ѝ възрази. За разлика от баща му, с неговите резки промени в настроението, Мария Диксън открай време беше трезвомислеща и практична.

— Е, добре. И аз се притеснявам за Никол — призна си, макар твърдо да вярваше, че майка му не бива да мисли за това точно днес.

За никого не беше тайна, че на двайсет и пет годишната му сестра никак не ѝ бе лесно да отглежда сама дъщеричката си Зоуи, която ѝ се бе родила преди четири месеца. Като нещатна актриса и щатна учителка в един детски театър, тя работеше през деня, вечер, а понякога и през уикендите и въпреки това едва успяваше да изкара достатъчно, за да се издържа. Форд бе предложил да потърси издръжка от бащата на Зоуи (някакъв музикант, с когото Никол бе излизала в продължение на два-три месеца миналата година), но новината за

бременността на Никол очевидно му беше дошла в повече и той се бе изнесъл в Лос Анджелис, без да остави адрес за връзка.

Форд никога не се бе срещал с него, но всеки път скърцаше със зъби, като си помислеше как бе зарязал сестра му да се оправя сама.

— Опитах да ѝ се обадя, но напоследък е толкова трудно да се свърже с нея човек — продължи майка му. — Възнамерявах да я посетя на работата тези дни, но после баща ти... — Долната ѝ устна потрепери и гласът ѝ заглъхна.

Човече. Убиваше го да гледа как майка му се бори да преглътне сълзите си. Несъмнено те всички още опитваха да се възстановят от неочакваната смърт на баща му. И макар с нищо да не можеше да промени миналото (мисъл, която непрекъснато го измъчваше, като се имаше предвид как бяха свършили нещата между него и баща му), поне в тази ситуация бе в състояние да направи нещо.

Така че когато спря на следващия светофар, той се обърна и погледна скърбящата си майка право в очите.

— Ще се погрижа за Никол и Зоуи, мамо. Обещавам ти.

Няколко часа по-късно Форд влезе в гаража на сградата в квартал „Уикър Парк“, където се намиреше неговият апартамент. Докато шофираше, бе отвлечал мислите си с музика, но когато угаси двигателя, остана единствено тишина.

Това бе мигът, който през последните няколко дни очакваше с ужас — когато пороят от задължения покрай погребението най-сетне секнеше, когато вече нямаше да е необходимо да се държи, да кима, да води нищо не значещи разговори и да благодари на всички за съчувствието им. Мигът, в който най-сетне щеше да остане сам. Сам със своите мисли.

Някакъв мъж застана пред колата и му помахна.

— Здравсти, Форд.

А може би този момент все още не беше настъпил.

Форд слезе от колата и се приближи до Оуен, мъжа, който живееше в апартамента до него.

— Извинявай, не те видях да идваш.

Оуен се ръкува с него със съчувствено изражение на лицето.

— Как мина днес?

Предишния ден Оуен бе отделил от времето си, за да се отбие на бдението, нещо, за което Форд му беше задължен. Двамата бяха съседи от четири години насам и понякога прекарваха време по приятелски. Не толкова често напоследък, защото Оуен се беше преместил при гаджето си и бе обявил, че продава апартамента си.

— Службата беше хубава, благодаря. — Форд побърза да смени темата. — Какво те води в стария квартал?

— Минах да си взема пощата. — Оуен посочи купчинката списания и писма, които държеше. — Видях те и реших да ти съобщя, че агентът ми намери наемател за лятото.

— Даваш го под наем? — Това беше изненада.

— Знам. Не беше първият ми избор. — Оуен сви рамене. — Но при този пазар нямаше нито едно предложение, което дори да се доближава до моята цена. Така че решихме да го дадем под наем за няколко месеца. През есента може отново да го обявим за продан. Реших да ти кажа, за да не се чудиш, ако видиш някой непознат да излиза от нас.

— Ясно. — Форд кимна. Възцари се мълчание и той си даде сметка, че вероятно се очаква да каже още нещо.

— Името ѝ е Виктория — продължи Оуен след малко. — Била преуспял бракоразводен адвокат или нещо такова. Не съм се срещал с нея, но от това, което чувам, току-що си е купила апартамент в „Ривър Норт“ и се нуждае от място, където да живее, докато сделката бъде финализирана в края на август. Очевидно много е бързала да се махне от предишното си жилище. Не съм сигурен каква е историята там.

Всичко това беше интересна информация и Форд разбираше, че Оуен просто се опитва да бъде дружелюбен. Ала последните няколко дни, изпълнени с учтиви разговори, започваха да му тежат.

— Благодаря, че ме предупреди. — Той махна към вратата, въвеждаща в сградата. — За съжаление, трябва да свърша нещо...

— О! Разбира се — побърза да каже Оуен. — Не искам да те задържам.

След като обеща да поддържат връзка и увери Оуен, че ще му съобщи, ако се нуждае от нещо (нещо, което правеше за поне сто и трийсети път тази седмица), Форд успя да се измъкне и се качи в асансьора.

Изпусна дъха си, когато асансьорът пое към четвъртия етаж, молейки се да не се натъкне на някой друг съсед — бил той бивш, настоящ или бъдещ — преди да се добере до апартамента си.

Щастието му се усмихна.

Коридорът беше празен. Побърза да отиде до номер 4F, апартаментът в дъното. Извадил ключа, още преди да стигне, той си отключи и влезе.

Отиде в спалнята и свали вратовръзката и черното официално сако, които носеше за погребението. След това закрачи напред-назад, мислейки си за последните няколко дни. Усети, че нещо го жегва.

Не така трябваше да приключат нещата между него и баща му.

Вярно, отношенията им бяха сложни от доста време насам. Ала той никога не бе преставал да таи зрънце надежда, че ще се случи нещо, което да хвърли мост през бездната, зейнала между тях. Рано или късно, престоите в Центъра за лечение на проблеми с алкохола щяха да дадат резултат. Или пък някакъв здравословен проблем — нищо сериозно, просто лека уплаха — щеше да накара баща му завинаги да се откаже от пиенето.

Очевидно това се бяха оказали просто празни мечти.

За последно беше видял баща си преди две седмици, на тържеството по случай дипломирането на братовчед му. Там имаше изобилие от бира, от която баща му беше изпил твърде много, така че Форд се бе държал настрана, за да не му се налага да се оправя с едно от настроенията на баща си по време на събиране, което би трябвало да е щастливо.

Не помнеше за какво бе разговарял с баща си този ден. Несъмнено — нищо важно, нищо от това, което би му казал, ако знаеше, че десет дни по-късно майка му ще се обади, за да му съобщи през сълзи, че баща му получил масиран инфаркт в кухнята и издъхнал на място, докато тя била на пазар. Не бе имало никакви предупредителни признаци. Лекарите казаха, че никой не би могъл да направи каквото и да било — сърдечните мускули на баща му били значително отслабени, вероятно в резултат на дългогодишната злоупотреба с алкохол.

Толкова много недоизказани неща. А сега никога вече нямаше да бъдат изречени.

По дяволите.

Всички емоции, които Форд бе сдържал до този миг, изведнъж избиха на повърхността. Без да мисли, той сграбчи свещника от стъкло и ковано желязо, който стоеше върху скрина, и го запрати срещу стената.

Гледката на пръсналото се на парчета стъкло му действа като катарзис.

Имаше обаче един малък проблем. Железният свещник очевидно бе по-тежък, отколкото бе предполагал. Поне ако се съдеше по двайсетсантиметровата дупка, която току-що бе направил в стената на спалнята си.

Форд огледа щетите.

Е, това поне бе проблем, който бе в състояние да оправи.

---

[1] Псалми 23:4. — Б.пр. ↑

[2] Националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Рано-рано на следващия четвъртък Виктория пристъпи във фоайето на сградата, където се намираше офисът ѝ. Качи се с асансьора на трийсети и третия етаж, който кантората ѝ делеше с още двама наематели — малка консултантска група и една инженерна фирма.

Когато за първи път бе започнала да търси място, където да открие практиката си, бе харесала този офис заради изчистените модерни линии и изобилието от естествена светлина. Яркото отворено излъчване на мястото вдъхваше увереност на клиентите ѝ, които идваха при нея в толкова труден момент от живота си.

„Всичко ще бъде наред след развода. «Виктория Слейд и съдружници» ще се погрижат за това“, казваше огреният от слънцето изискан декор.

Виктория отключи вратата от матирано стъкло с името на кантората и запали осветлението. Харесваше ѝ да бъде тук преди всички останали, за да се наслади на тези кратки мигове, когато офисът бе тих и само неин.

Две от стените в кабинета ѝ бяха от стъкло и през тях се разкриваше живописен изглед към града и река Чикаго. Настани се зад бюрото и провери имейлите си, докато отпиваше от кафето, което си бе взела, преди да влезе. Около половин час по-късно чу четиримата си съдружници да пристигат един по един, последвани от Уил, нейния асистент.

На вратата се почука и когато вдигна поглед, Виктория го видя да стои на прага.

— Бъди откровена. Много ли са ужасни? — попита той, докосвайки новите си очила с телена рамка. По-рано тази година Уил беше навършил четиресет години и за свое неудоволствие, бе научил от очния си лекар, че се нуждае от очила за четене.

— Ммм... Харесват ми — одобрително каза Виктория. — Приличаш на Грегъри Пек.

„Хмпф“, бе единственият отговор на Уил, но Виктория забеляза, че в походката му като че ли се появи нещо наперено, докато се приближаваше, за да седне пред бюрото ѝ.

— Утре е големият ден. Има ли още, нещо, за което искаш да се погрижа? — попита той.

Виктория се усмихна. Въпросът си беше риторичен — ако действително имаше нещо, за което трябваше да се погрижи, Уил вече да се е сетил за него. Когато ставаше дума за организирането на нещо подобно, той беше истински бог.

— Мисля, че всичко е готово.

На следващия ден Виктория щеше да се нанесе във временния си дом — апартамент в един преобразуван склад в „Уикър Парк“. Не беше живяла в апартамент от студентските си години насам — преди градската къща живееше в дуплекс и като сравнително затворен човек не беше във възторг пред перспективата да дели общите части на сградата с цял куп непознати. Ала засега трябваше да прави точно това, поне за известно време, така че щеше да ѝ се наложи да свикне.

От опита за кражба насам така и не успяваше да спи повече от три-четири часа на нощ. Вместо това се въртеше в леглото, като се заслушваше за странни звуци и час по час ставаше да провери охранителната система... не че тя бе спряла крадците предишния път.

Плашеща мисъл.

От това, което бе научила от полицията (която, слава богу, бе пристигнала много бързо благодарение на оператора от 911), маскираните мъже бяха наблюдавали къщата ѝ през по-голямата част на нощта, с изключение на една кратка почивка, когато мъжът с дрезгавия глас се бе видял принуден да използва тоалетната в един супермаркет на няколко пресечки от там, защото стомахът му се беше разбунтувал срещу хамбургера, който бе изял по-рано.

Страхотно.

Очевидно партньорът му бил бивш служител на охранителна компания, затова знаел как да обезвреди някои видове алармени системи... включително и нейната. Полицаяте бяха заловили и двамата мъже, единият от които бе проявил глупостта да стреля по тях, спечелвайки си по този начин и обвинение в опит за убийство, в допълнение към това за проникване с взлом. По време на разпита

двамата си бяха признали, че са отговорни за поредицата от обира в квартала, и се очакваше да прекарат доста време зад решетките.

Виктория знаеше, че би трябвало да се смята за късметлийка, поне когато ставаше дума за ужасяващо нахлуване на маскирани мъже с *пистолети* в дома ѝ. Ала когато две седмици неспокоен сън се бяха превърнали в три и след като Уил бе влязъл в кабинета ѝ, когато тя бе задрямала на бюрото си и стресната, се бе ударила в отворения си лаптоп, Виктория бе решила, че е време да погледне фактите в очите.

Не бе в състояние да остане в жилище, което имаше повече от един етаж.

Не можеше да се отпусне в градската си къща и се боеше, че завинаги ще си остане напрегната през нощта, очаквайки алармата да изпиука, ослушвайки се да чуе как някой се изкачва по стълбите.

Приела веднъж този факт, тя незабавно обяви къщата си за продан и прекара цял уикенд в търсене на апартамент заедно с двете си най-добри приятелки, Одри и Рейчъл. Хареса си един с две спални в „Тръмп Тауър“, казвайки си, че крадците не я бяха победили, при положение че отиваше на място със собствен закрит басейн и фитнес клуб.

„Има си дори и спа, задници такива.“

В мислите си тя имаше цял куп такива жлъчни забележки за ужасяващите въоръжени мъже, нахлули в къщата ѝ.

Съществуваше обаче един проблем — настоящият собственик на апартамента в „Тръмп Тауър“ не можеше да се изнесе преди края на август. Виктория бе успяла да се откаже от сделката (трябваше да се махне от къщата си възможно най-скоро, преди да е допуснала грешка в работата си от недоспиване), ала тогава приятелката ѝ бе спасила положението. Рейчъл познаваше агентка на недвижими имоти, която се опитваше да отдаде под наем апартамента на свой клиент... и мястото бе готово за нанасяне. Виктория подписа тримесечния договор в мига, в който агентката ѝ го прати по факса. Уил намери компания, която да опакова всичките ѝ вещи (дори не искаше да пита колко щеше да ѝ струва *това*), така че тази нощ щеше да бъде последната, която Виктория щеше да прекара в градската къща, която гордо бе купила като своя първи дом.

Да, беше ядосана. Беше позволила да бъде прогонена от къщата си от двамата задници крадци и това изобщо не ѝ харесваше. На

всичкото отгоре беше купила мястото едва преди десет месеца, така че вероятно щеше да го продаде със загуба. Само че трябваше да бъде разумна — тя беше заета жена, оглавяваше собствената си фирма и когато ставате дума за работа, трябваше да бъде в свършена форма.

И просто нямаше търпение най-сетне да се *наспи* като хората.

Малко преди обяд Виктория помахна на Уил, докато минаваше покрай бюрото, му на излизане от офиса.

Уил, който тъкмо говореше по телефона, закри слушалката с ръка и прошепна:

— Късмет.

Виктория усети, че я жегва угризение. Лъжеше го за първи път през петте години, откакто работеха заедно. Беше му казала, че през следващия един час няма да могат да се свържат с нея, защото има час при зъболекаря, ала всъщност трябваше да се погрижи за нещо друго.

Не беше кой знае какво. Просто един... нищо и никакъв проблем, който се бе появил след опита за кражба.

Проучванията ѝ върху тези нищо и никакви проблеми я бяха отвели до доктор Аарон Метцел, за който се твърдеше, че е един от най-добрите когнитивно-поведенчески терапевти в града. Кабинетът му се намираше в квартал „Голд Коуст“ — кратко пътуване с такси от центъра.

Виктория оправи ревера на самото си, докато се качваше с асансьора към етаж на доктор Метцел. Не беше съвсем сигурна какво да очаква от тази среща (бяха минали повече от двайсет години, откакто за последен път бе ходила при психолог), но нарочно бе облякла любимия си ушит по мярка костюм и обувките от змийска кожа. С този костюм се чувстваше особено овладяна и уверена.

До кабинета на доктор Метцел имаше малка чакалня; на вътрешната врата висеше табелка с надпис „Моля, чувствайте се удобно“. Казвайки си, че „удобно“ бе прекалено оптимистичен избор на дума (беше тук, защото бе принудена), тя се настани на един от празните столове и се опита да отвлече мислите си, като провери имейлите си на телефона.

Няколко секунди след като седна, вътрешната врата се отвори и един оплешивяващ мъж над четиресетте, облечен в блейзър, жълто-

кафеникав панталон и риза, ѝ се усмихна.

— Виктория? — Протегна ѝ ръка, докато тя се приближаваше. — Аарон Метцел. Приятно ми е да се запознаем. — Той махна към съседната стая. — Заповядай. Седни, където ти харесва.

— Благодаря.

Виктория се огледа любопитно наоколо, докато прекрачваше прага на кабинета му. Щорите бяха свалени, но нагласени така, че да пропускат немалко естествена светлина. Не беше голямо помещение, но все пак достатъчно, за да побере бюро и етажерка с книги пред прозорците, диван до една от стените и два кожени фотьойла в средата. Тя си избра кресло, което бе най-близо до вратата, и седна. Не бе сигурна какво да прави с чантата си, затова я остави на пода.

Доктор Метцел (или пък трябваше да му казва Аарон?) взе бележник и химикалка от бюрото си. Размениха си няколко учтиви реплики (да, беше намерила офиса му без проблем; не, благодаря, не искаше нищо за пиене) и после започнаха по същество.

Седнал в креслото срещу нея, доктор Метцел кръстоса крака и се облегна назад.

— Да поговорим за това, което те води тук. От телефонния ни разговор разбирам, че имаш известни проблеми с пристъпи на паника.

Хей, я чакай малко! Някой май избързваше.

— Всъщност беше само един пристъп на паника в нощта, когато в къщата ми нахлуха крадци. — Струваше ѝ се, че е важно да го подчертае.

Доктор Метцел щракна химикалката си.

— Разкажи ми какво се случи.

— Ами спомням си, че изведнъж ми се зави свят, стана ми горещо и после... ами припаднах.

— Случвало ли ти се е и преди? Да изгубиш съзнание?

— Не.

— Какво стана, когато дойде на себе си?

— Двамата полицаи се бяха надвесили над мен и ме питаха дали имам някакъв здравословен проблем. Отне ми няколко секунди, докато им отговоря, защото в първия миг няхах представа коя съм, нито къде се намирам. — Тя си пое дълбоко дъх. — Но после всичко си дойде на мястото.

— Споменът за случилото се кара ли те да се чувстваш неудобно?

— Естествено — отвърна Виктория, според която това се разбираше от само себе си.

— Как по-точно?

— Като за начало беше унижително, да лежа на пода по този начин. И страшно. Както казах, дотогава никога не бях припадала. Разбирам обаче защо се случи. Пулсът ми се ускори, притокът на кислород намаля и се намирах под силен емоционален стрес.

Устните на доктор Метцел се извиха нагоре.

— Някой май е проучил всичко.

Много ясно, че беше проучила всичко. Освен това бързо бе научила, че да търсиш симптомите си в интернет е най-лесният начин да убедиш сам себе си, че страдаш от *всеки медицински проблем под слънцето*.

— Логично погледнато, разбирам, че припаднах по време на обира заради изключителните обстоятелства.

— Но... — подкани я доктор Метцел.

— Но от инцидента насам от време на време се случва да се озова в някоя ситуация (съвсем нормална) и започвам да се притеснявам да не получа нов пристъп.

Доктор Метцел си записа нещо в бележника и отново вдигна поглед.

— Можеш ли да ми дадеш пример?

Виктория кимна.

— Първия път, когато стана, се връщах от работа. Метрото беше претъпкано, така че беше горещо и задушно. Знаете как е. И липсата на въздух ми напомни за нощта в дрешника, когато припаднах, а когато се замислих за това, изведнъж се почувствах... особено.

— В какъв смисъл?

— Нервна. Замаяна. Сърцето ми заби учестено, като в дрешника.

— Какво се случваше в главата ти в този момент? Спомняш ли си какво си мислеше?

— Мислех си, че между мен и изхода трябва да има поне два-сет души и че ако получа още един пристъп в метрото, ще стане голяма сцена.

Още записки в бележника.

— И какво направи?

Виктория сви рамене.

— Ами казах си: „по дяволите“. На следващата спирка си пробих път до вратата, слях от влака и взех такси до къщи.

— Оттогава качвала ли си се на метрото?

Тя се опита да омаловажи истината, като се усмихна:

— Едно приятно пътуване в такси с климатик не е чак толкова скъпо. Реших, че няма смисъл да се занимавам с метрото, когато е толкова горещо.

От усърдния начин, но който доктор Метцел си записа нещо в бележника, Виктория изпита чувството, че се бе провалила на този въпрос.

По дяволите.

Размърда се неспокойно в стола си. Никак не ѝ харесваше усещането, че е... като под микроскоп.

— Имаше ли и други инциденти? — попита доктор Метцел.

— Ами преди няколко дни си тръгнах от един час по гимнастика. — Тя се изчерви, мъничко засрамена да си го признае. Не че искаше да се хвали, но като адвокат имаше репутация на безстрашна и неотстъпчива в съдебната зала. Не един от мъжете адвокати, срещу които се бе изправяла в някой процес, в раздражението си я беше наричал „мъжемелачка“. А ето че сега седеше тук и признаваше, че не е в състояние да използва метрото, нито да ходи на гимнастика във фитнеса.

Доктор Метцел наклони глава.

— Какво се случи в часа по гимнастика?

Виктория сви рамене.

— Общо взето, същото, което и в метрото. Двайсетина минути след началото забелязах колко горещо започва да става в залата и от този момент нататък нещата съвсем се скапаха. Взех да си мисля: „Вие ли ми се свят? По дяволите, ами ако припадна наред часа? Ще изглежда адски странно и ще стане сцена“. Такива неща.

Доктор Метцел повдигна вежди.

— Била ли си на тренировка след този случай?

— Ако кажа, че не съм, ще започнете ли да пишете нещо в бележника си?

Очевидно — да.

Когато приключи с писането, той отново я погледна.

— Ами ако *действително* беше припаднала? Насред часа по гимнастика, пред очите на всички. Наистина ли би било толкова ужасно?

Виктория потрепери само при мисълта за това.

— Не мисля, че някой би поискал да направи подобна сцена, нали?

Доктор Метцел кимна в знак на съгласие.

— Вероятно не. Но забелязах, че непрекъснато говориш за правенето на „сцена“ и как ще изглеждаш „странно“. Това, как изглеждаш в очите на другите, много важно ли е за теб?

Хм...

Определено звучеше като многозначителен въпрос.

— Ами... може би. Предполагам — отвърна тя, без да е напълно сигурна какво значение има това в случая.

— Би ли могла да ми обясниш малко по-подробно?

Налага ли се?

— Ами вероятно се опитвам да направя така, че другите да ме виждат в определена светлина. Но не го ли правят всички? Въпросът, доктор Метцел — когато той не я поправи, Виктория реши, че е окей да го нарича така, — е там, че аз ръководя успешна адвокатска практика и имам професионална репутация, за която да се грижа. Не мога да си позволя да излизам от съдебната зала, защото внезапно ми се е завил свят или пък се тревожа да не получа панически пристъп.

Той кимна.

— Разбирам.

Чудесно. Ето че постигаха напредък.

— Напълно си давам сметка, че тези остатъчни... страхове... — тя се поколеба при избора на тази дума, чудейки се дали не е прекалено силна — ... са само в главата ми. И съм сигурна, че с течение на времето ще се разсеят. Ала тъй като са... ами дразнещи, се надявах, че имате трикове, които да ми помогнат да ускоря този процес. Нали се сещате, дълбоко дишане, упражнения за отпускане, такива неща. — Реши да опита с шегата. — Не се колебайте да ми препоръчате спа процедури или пък ежеседмични масажи като част от лечението ми.

Доктор Метцел се засмя.

— Не съм много сигурен за спа процедурите, но похватите за отпускане могат да бъдат много полезни в лечението на паническо разстройство. Едно от нещата, които бих...

Я, чакай.

— „Паническо разстройство“ ли казахте? — прекъсна го тя.

— Да. Паническо разстройство.

Виктория се облегна в стола си. Ама... тя не страдаше от „разстройство“. Просто имаше няколко незначителни *проблема* с паниката. Очевидно добрият доктор беше изпаднал в заблуждение.

А после си даде сметка какво става.

— О, съжалявам, май трябваше да го кажа направо още от самото начало. Не си търся диагноза за пред застрахователната компания. Нямам нищо против да платя за тези сесии от собствения си джоб.

— Радвам се да го чуя — отвърна той. — И признавам, че това е само първоначалната ми преценка. Ала съдейки по онова, което ми разказа, стоя зад диагнозата паническо разстройство.

Хм.

Виктория, която в течение на кариерата си беше разпитвала и снемала показания от няколко психолози, усети как адвокатските ѝ инстинкти вземат превес.

— Ако не възразявате, може ли да ви попитам на какво основавате тази диагноза?

— Изобщо не възразявам — търпеливо отвърна доктор Метцел. — Обяснено накратко, паническото разстройство представлява страх от получаването на панически пристъп. Страхът ти да не направиш „сцена“ или да изглеждаш „странно“, както и промените, които си направила в държанието си (това, че вече не използваш метрото и си прекратила тренировките си), са класически симптоми.

Хваната напълно неподготвена, Виктория се опита да осмисли всичко това.

— Но аз... никога не съм имала проблеми с тревожността.

Не че доктор Метцел имаше откъде да го знае (изобщо не възнамеряваше тези сесии да му дадат свободен достъп до определени моменти от миналото ѝ), но тя притежаваше забележителна емоционална устойчивост. Тя беше скалата. Та нали от десетгодишна

бе твърдо решена да покаже как нищо не е в състояние да я накара да загуби самообладание.

— В този случай нахлуването с взлом е било катализатор за първоначалния пристъп на паника — каза доктор Метцел. — Както ти самата отбеляза, това съвсем не е необичайна физиологична реакция с оглед на извънредния стрес, под който си се намирала в момента. Ала защо този инцидент е събудил последвалия страх от още панически пристъпи... е, това е нещо, което ще трябва да проучим по-дълбоко с помощта на терапия.

Терапия.

По дяволите.

Преди много години, след Инцидента, по настояване на майка си Виктория бе отишла на терапевт. Всъщност посещавала го бе в продължение на две години, „просто в случай че“ имаше нещо, за което би искала да говори. Така че сега прекрасно знаеше какво да очаква — дългите приказки, дисекцията на всяка нейна мисъл и чувство.

Да преживее всичко това отново, й се струваше точно толкова привлекателно, колкото и да си защити езика за килима с телбод.

— Не може ли да ме позакърпите с някое и друго дихателно упражнение и да ме пуснете да си вървя? — попита тя, опитвайки да се измъкне с шегата.

Доктор Метцел отвърна на усмивката ѝ и щракна химикалката си.

— По-удобно ли ще ти е през уикендите? Имам свободна пролука в един часа в събота.

Виктория прие отговора му за „не“.

3.

Аз съм... знаете какво да направите след сигнала.

При звука на познатото съобщение, Форд изръмжа под носа си. Изпълнявайки обещанието, което бе дал на майка си, той звънеше на сестра си за втори път от три дена насам. И двата пъти бе прехвърлен директно на гласовата й поща.

— Здравсти, Ник. Обаждам се просто за да видя как са нещата. Мислех си да намина през уикенда... може да ви заведе на обяд. Обади ми се.

Затвори и след като се взира в телефона в продължение на един миг, се обърна към компютъра.

Беше минала една седмица от погребението на баща му и понякога му беше трудно да повярва колко бързо почти всичко се бе върнало в нормалните си релси. Беше си взел два-три дни отпуск, за да помогне на майка си да прегледа вещите на баща му, нещо, което го беше разтърсило по-силно, отколкото беше очаквал. Той обаче бе погребал надигналите се чувства дълбоко в себе си и се бе съсредоточил върху задачата си — както заради майка си, така и заради самия себе си. Чувстваше се по-добре, докато беше зает. Харесваше му да се занимава с нещо — каквото и да е то — и да се чувства полезен.

Особено когато резултатът от алтернативата (да седи в апартамента си и да предъква едни и същи мисли) бе двайсетсантиметрова дупка в стената на спалнята му.

Едва ли можеше да се нарече най-блестящият му момент.

За щастие, точно сега имаше работа, с която да отвлече вниманието си. Беше типичен петъчен следобед в нюзрума на „Чикаго Трибюн“ — цареше тишина, нарушавана единствено от тракане на клавиатури и по някоя разменена реплика, когато един или друг от колегите му станеше за кафе. Нюзрумът беше просторно, открито помещение, без стени, които да разделят бюрата, и въздухът

вибрираше с трескав ритъм, докато всички се мъчеха да довършат работата си навреме.

Днес Форд трябваше да приключи статия, която бе част от поредица, разкриваща мултимилионен заговор за подкуп, включващ служител от градския транспорт и компанията, спечелила обществената поръчка за снабдяване на Чикаго с пътни камери. Работеше над тази поредица повече от година и корупцията, която бе разкрил, сега бе обект на разследване от ФБР, нещо, с което той особено се гордееше — като мнозина разследващи журналисти, му беше приятно да види, че работата му има осезаем ефект и допринася за поправянето на някое закононарушение или несправедливост.

След като довърши статията за пътните камери и я пусна по имейла, той се срещна с Марти, редактора си, за да обсъдят идеята му за нов репортаж, която обмисляше от няколко седмици насам.

— Убийството на Ейприл Джонсън? Малко си закъснял, Диксън. Писахме за него преди три седмици.

— Не и от този ъгъл — настоя Форд. Предишния месец Ейприл Джонсън, седемнайсетгодишна отличничка и художничка, бе застреляна и убита от член на улична банда само на една пресечка от двора на гимназията си. Тъй като момичето наскоро бе посетило Белия дом и се бе срещнало с Първата дама като част от успешното представяне на училището ѝ в програмата на Министерството на образованието „Преобразуващо изкуство“, убийството ѝ бе широко разгласено от всички медии в Чикаго.

Пресата се бе съсредоточила най-вече върху жертвата и с основание, като се имаха предвид трагичните обстоятелства. Форд обаче се беше поразровил малко по-дълбоко и искаше да проучи друг аспект на престъплението.

— Всички говорят само за това, как смъртта на Джонсън символизира проблемите на този град с уличното насилие, или пък използват случилото се, за да настояват за по-стриктен контрол върху огнестрелните оръжия. Аз обаче се заех да проуча малко по-сериозно стрелеца, деветнайсетгодишния Дарил Мур. Очевидно преди една година е бил арестуван и е получил двугодишна условна присъда за притежание на огнестрелно оръжие без разрешение. И чуй само — една проверка в криминалното му досие разкри, че след това е бил арестуван още три пъти. От пробационната служба знаели ли са

изобщо за тези арести? Или пък са знаели, но не са предприели нищо? Струва ми се, че някой сериозно е сгафил тук.

Марти се замисли над думите му.

— Може пък и да си заслужава да се поразровиш в досиетата на пробационната служба за Мур.

— Радвам се, че мислиш така. — Форд се усмихна широко. — Особено, при положение че вчера поисках да ми осигурят достъп до досието му.

Марти поклати глава.

— Защо ли не се учудвам. Окей, залавяй се.

Форд прекара остатъка от следобеда в работа по тази история, потъвайки напълно в разследванията си. В пет и половина приключи за деня и взе такси от офиса до един магазин за строителни материали, за да си набави част от нещата, от които се нуждаеше за плановите си за този уикенд. Възнамеряваше да поправи дупката в стената на спалнята си, както и да монтира няколко етажерки. Надяваше се, че физическият труд ще му помогне да освободи част от неспокойната енергия, която го изпълваше от погребението насам.

На път към къщи си погледна телефона. Приятелите му очевидно бяха минали на режим „Да проверим как е Форд“ — общо усилие, както предполагаше, при положение че Чарли и Тъкър искаха да се видят тази вечер, а Брук — да вечерят заедно в събота. Той им изпрати съобщения, че приема, оценявайки загрижеността им и не особено деликатните им опити да му правят компания.

Когато таксито спря пред блока му, Форд забеляза камион за пренасяне.

А, да. Спомни си, че новата му съседка, Виктория-бракоразводния-адвокат или нещо такова се нанася днес. Виждайки, че бе запазила асансьора за работниците от компанията по пренасянето, той понесе торбите с покупките си от строителния магазин, както и пощальонската си чанта по стълбите.

Когато стигна до четвъртия етаж, видя отворената врата на апартамента ѝ и реши да се прояви като добър съсед и да ѝ се представи.

— Ехо? — Когато не получи отговор, прекрачи прага и откри двама работници внимателно да поставят скъпа на вид маса в трапезарията. — Извинявайте, минавах оттук и реших да се отбия. Аз

живея в съседния апартамент. — Все така с торбите в ръце, той посочи неловко към вратата си. — Виктория тук ли е?

Един от работниците поклати глава и избърса ръцете си, след като постави масата на пода.

— Току-що си тръгна. Трябваше да отиде до предишната си къща.

— Е, значи, ще я видя друг път. Благодаря.

Докато излизаше, Форд хвърли бърз поглед наоколо и забеляза, че останалите мебели на новата му съседка изглеждат също толкова скъпи, колкото и масата за хранене. Ако се съдеше по елегантния кремав диван, отрупан с цветни възглавнички, вкусът ѝ беше изискан и, подчертано женствен. Освен това незабавно заключи, че не е омъжена.

Никой мъж не би могъл да се излегне, за да гледа футболен мач, заобиколен от всички тези проклети възглавнички.

Мислех си да го направя в стил плевня. Вместо столове, всички ще седят на бали слама, ще пуснем и истински селскостопански животни (крави, прасета, може би едно-две пилета) да се разхождат из ресторанта, докато гостите се хранят. Нали се сещаш, да подчертаем аспекта „от фермата — право до масата“.

Виктория отвори рязко очи, осъзнала какво бе казала Одри току-що.

— Я чакай. Искаш да пуснеш *пилета* да се разхождат из ресторанта?

Разбра какво става, когато Одри и Рейчъл се усмихнаха.

— Е, добре, хванахте ме. — Беше затворила очи само за миг... В своя защита трябваше да каже, че вече цял месец не бе спала повече от четири часа на нощ. Да не говорим пък, че барът, в който бяха, беше пълен с уютна, топла светлина на свещи, която просто те подканяше да се сгушиш в едно от тези големи кожени кресла и да потънеш в сън...

Поизправи се и мислено си удари шамар, за да се стегне.

— Изтощена си, Вик. Май е най-добре да си тръгнем — предложи Рейчъл.

— Не, добре съм. Обещах ви питиета в замяна на помощта ви с разопаковането, така че ще си ги получите. — Виктория вдигна

коктейла си (специалитетът на заведението — „Олд Фешънд“^[1]) и го вдигна в благодарствен тост. — И между другото — задължена съм ви за помощта.

Приятелките ѝ бяха просто невероятни. Бяха дошли, за да ѝ помогнат и се бяха заели с всекидневната и мястото за хранене, докато работниците от компанията по преместването се бяха оправили с кухнята. Самата тя се бе захванала със спалнята и банята. При толкова много помощници до осем часа всичко бе разопаковано, с изключение на няколко кутии с различни дреболии, които вероятно щеше да даде на склад за лятото.

За да им се отблагодари, Виктория бе настояла да почерпи приятелките. Бяха избрали „Виолетовия час“ — най-шикозното място за излизане в петък вечер в „Уикър Парк“, поне според Уил, който, естествено, вече бе проучил всичко вместо нея. Разположен само на няколко пресечки от апартамента ѝ и описван като съвременен „спийкизи“^[2], барът имаше приятна атмосфера, излязла сякаш от „Алиса в страната на чудесата“, с коктейлите си, наливани от бармани с папийонки и тиранти, драматичните кадифени завеси, спускащи се от тавана до пода, и сините кожени кресла с високи облегалки около масичките.

Твърдо решена да не се остави да бъде извадена от строя от някакъв си пристъп на сънливост, не и през първата си вечер в новия квартал, известно време Виктория побъбри с приятелките си за работа. Одри, която беше вътрешен дизайнер, им разказа за предложението, което подготвяше за един ресторант, отварящ врати следващата пролет, а Рейчъл, която притежаваше бутик за дрехи, току-що бе открила, че за магазина ѝ ще пишат в списание „Чикаго“.

За миг Рейчъл се разсея по нещо вляво от Виктория, а после се наведе заговорнически към нея.

— Окей, намерих ти нещо подходящо за този вечер — каза тя, а в очите ѝ имаше предизвикателен блясък. — Готиното парче вляво от теб. Тъмна коса, тъмносин костюм. Между другото, преди малко те оглеждаше. Да кажем, че името му е... Картър.

Беше игра, която играеха от няколко години насам, откакто по време на моминското парти на тяхна обща приятелка Виктория бе казала на Рейчъл и Одри, че не си се представя омъжена. Когато излизаха някъде, Рейчъл, която с цялото си сърце вярваше в

романтичния хепиенд, ѝ откриваше някой мъж и му измисляше сложна история, мъчейки се да убеди Виктория, че господин Подходящ я очаква там някъде.

— Окей, нека чуем повече за този Картър — каза Виктория.

Рейчъл помисли за миг.

— Той е пожарникар.

— Спасява хората. Харесва ми.

— Израснал е с три сестри и се обажда на всяка от тях по един път седмично, за да види как са. Разбира се с родителите си, особено с майка си, която обожава — продължи Рейчъл. — Има куче, което е спасил от приют...

— Разбира се.

— ... и го е кръстил на някой поет. Например... Емерсън^[3].

Веждите на Виктория подскочиха. Приятелката ѝ здравата се увличаше днес.

— Последната му сериозна връзка е била преди три години. Приключила е дружелюбно, когато двамата с бившата му си дали сметка, че е по-добре да бъдат само приятели. *Изобщо* не го е страх от обвързване — добави Рейчъл тържествуващо.

Одри се засмя.

— Това не беше честно.

Рейчъл погледна Виктория предизвикателно.

— Е, става ли за брак, или не? Преди да ми отговориш обаче, наистина трябва да го видиш.

— За кого всъщност говорим? — поиска да узнае Одри.

— Тъмна коса, синя риза.

Одри завъртя стола си и очите ѝ се разшириха.

— Майко мила, на това му се казва привлекателен мъж. Вик, определено трябва да го видиш.

Виктория поклати глава.

— Не. Няма смисъл.

— Не ме интересува какъв песимист си — настоя Рейчъл със самодоволна усмивка. — Тук става дума за секси пожарникар, който няма страх от обвързване и обича майка си.

— Звучи просто прекрасно. Навярно дори прекалено прекрасно за черноглед човек като мен, може би бих излизала с него. Ала що се отнася до брак... не. Не е за мен.

— Няма откъде да си сигурна — отчаяно каза Рейчъл.

— О, има. Благодарение на професията ми съм видяла всички начини, по които чудесният ти сценарий би могъл да се обърка.

— Като например?

Виктория не отговори веднага, обмисляйки за миг дали да продължи по този път. След това облегна ръце на масата.

— Е, добре. Ето как виждам да се развиват нещата.

— Започна се — подхвърли Одри.

— Да кажем, че този Картър, сексапилният пожарникар, и аз се оженим. В началото нещата вървят чудесно, всичко е ново и вълнуващо и ние решаваме да си купим къща заедно, за да разполагаме с повече място. Това е първата спънка по пътя ни. Виждате ли, досега той не е имал проблем с факта, че аз изкарвам повече пари от него. Но когато настоявам да разгледаме къщи, които не отговарят на неговия бюджет, защото аз мога да покрия ипотеката, неочаквано парите стават проблем. В началото той се шегува, казва, че е моята „държанка“. После обаче започваме да се караме за това, колко харчим за почивка. За рождени дни. Колко струват обувките ми. Той все по-често подхвърля ехидни коментари как се чувствал кастриран и преди да се усети човек, не правим *нищо* друго, освен да се караме за пари. Страстният секс, който сме правили по пет пъти седмично? От него няма и помен. Не сме спали заедно от месеци насам. Кое то води до следващата спънка пред нас. — Виктория направи драматична пауза. Вече се беше вживяла в историята си. — Бившата му, онази, с която си останали приятели. Той споделя семейните ни проблеми с нея и ето че те започват да се срещат на кафе, а след това и на по пиетие, той си спомня как тя винаги го е разбирала, много повече, отколкото аз съм го разбирала, когато и да било, и колко лесно е да се говори с нея, докато един ден аз си тръгвам по-рано от работа и го заварвам да я оправя върху масата в трапезарията ни... скъпата старинна маса, която той открай време ненавижда, защото е купена с „мои“ пари — добави тя един последен цветист щрих. — Що се отнася до трите сестри и майка му — да, наистина ги обожавам. И докато уреждаме развода си, не пропуска случая да ми обясни, че те от самото начало тайно са ме мразели, защото работя прекалено много и не поставям семейството на първо място, и защото открай време смятали, че не съм достатъчно добра за него.

Виктория завърши тържествуващо:

— Ето защо, скъпи мои... — И именно в този миг забеляза, че Одри и Рейчъл изглеждат малко... учудени.

Хм.

Май се бе получило прекалено студено дори и за нея. Понякога забравяше, че не всички прекарват дните си, виждайки от съвсем близо как брак след брак умират бавно и мъчително.

— Или пък... ще имаме две деца, вила в Мичиган и щастлив брак, който ще трае петдесет години — побърза да замаже нещата с шегата. — Е, къде го този мой бъдещ съпруг?

Погледна през рамо, за да види мъжа, вдъхновил целия този разговор, тъмнокосият мъж в тъмносин костюм, който несъмнено не беше пожарникар, не се казваше Картър и дори не...

Мили боже! Беше *невероятно красив*.

Мъничко непокорна тъмнокестенява коса, силна, изваяна челюст, на която би завидял дори Супермен, и пронизващи очи... От мястото си Виктория не можеше да види цвета им, но това нямаше значение. Носеше тениска, която подчертават мускулите на ръцете му и силните му гърди, и тя бе готова да се обзаложи, че всеки сантиметър от тялото му, който не се виждаше в момента (срамота!), е също толкова апетитен.

Тя примига и отново се обърна към приятелките си.

— Леле.

— Нали? — Рейчъл се приведе към нея. — И през цялото време те оглежда.

— Може би той и приятелите му ще дойдат при нас. — Одри ги погледна изпитателно. — Онзи с шапката е доста сладък. Определено не бих отказала.

Неспособна да устои, Виктория си открадна още един поглед.

Когато очите му срещнаха нейните над бара и дръзко ги задържаха, тя усети как по тялото ѝ пробягва тръпка на привличане.

Тгълчетата на устните му се извиха в усмивка, сякаш за да каже: „Аха, и аз го усетих“.

Виктория тъкмо обмисляше следващия си ход или пък как би реагирала на *неговия* ход, когато привлекателна жена с къса руса коса седна до него и прошепна нещо в ухото му.

Е, това беше.

Виктория се обърна към приятелките си.

Одри извъртя очи.

— Ама че задник. Определено те оглеждаше, а е тук с друга жена.

Рейчъл, вечната оптимистка, побърза да се обади:

— Хайде сега, няма откъде да знаем каква е ситуацията. Може да му е сестра.

— А, да, една от трите сестри, които обожава и на които се обажда всяка седмица. — Виктория наклони глава настрани. — Знаете ли какво? Нека си остане така. Ако никога не разговаряме с него, никога няма да открием, че не е съвършен, и във фантазиите ни той завинаги ще си остане толкова прекрасен, колкото го описа Рейчъл.

Одри се усмихна широко и вдигна чашата си.

— Да пием за това.

— Абсолютно — съгласи се Рейчъл.

Трите приятелки се чукнаха.

Чарли и Тъкър вероятно жив щяха да го одерат, ако не приемеше.

На масата им в дъното на „Виолетовия час“ русокосата жена, която току-що бе седнала до него, искаше да го попита нещо. Била в бара заедно с приятелките си (моминско парти) и искали да поканят Форд и приятелите му да изпият по едно заедно с тях. Блондинката им посочи масата на приятелките си, които им помахаха възторжено — десетина жени, страшно издокарани, коя от коя — по-сладка.

Чарли и Тъкър, естествено, бяха повече от навити.

Форд обаче имаше очи навсякъде. Малко по-рано беше забелязал брюнетката от другата страна на бара, онази, която бе вдигнала дългата си махагонова коса на висока сексапилна опашка. Носеше тъмни дънки, убийствени червени обувки с токчета и широка червена блузка, която се спускаше на рамото и разкриваше голата ѝ кожа.

Преди няколко минути тя се бе впуснала в страстна реч пред двете си приятелки. Разследващият журналист у него бе заинтригуван, чудейки се какво ли я бе разпалило така.

Заинтригуван бе също така и от голото ѝ рамо. Къде беше презрамката на сутиена ѝ? Имаше ли изобщо сутиен?

Все въпроси, които живо го вълнуваха.

А после тя се обърна към него и задържа очите му, когато го улови да я гледа. Няколко секунди по-късно отново го погледна.

Форд тъкмо обмисляше следващия си ход, когато блондинката от моминското парти неочаквано седна до него. Оттогава брюнетката с червените обувки не го беше погледнала нито веднъж.

Мамка му.

— С удоволствие ще се присъединим към вас за по едно питие — ентусиазирано заяви Чарли, отговаряйки на блондинката от името на тримата.

— И още как — съгласи се Тъкър от все сърце.

— Страхотно! Ще им кажа, че идвате — каза блондинката и се върна при приятелките си.

Тъкър я проследи с поглед, след което се обърна към Форд и Чарли.

— Моминско парти... *ама че късмет.* — Той заби възторжено юмрук във въздуха.

— Страшно изискано, Тък — подхвърли Форд.

— Не мога да повярвам, че се поколеба — обади се Чарли. — Човече, ако някой те попита искаш ли да се присъединиш към моминско парти, отговорът винаги е да.

Тъкър се приведе към него.

— Обзалагам се, че са предизвикали блондинката да ни покани. На моминските партита винаги играят подобни игри. Нали се сещате — една от тях трябва да купи питие на някого в бара или пък да го убеди да ѝ даде бельото си.

Той замълча за миг.

— Опитваш се да си спомниш какво бельо си obu тази сутрин, а? — попита Форд.

— Опитвам се да си спомня *дали* си обух бельо тази сутрин — ухили се Тъкър лукаво. — Май в случая ще трябва да разчитаме на един от вас.

— И това току-що се изкачи начело на списъка с нещата, които не беше необходимо да научавам тази вечер. — Чарли довърши питието си и сложи чашата на масата, след което се обърна към Форд. — Готов ли си?

Очите на Форд се върнаха към брюнетката с червените обувки.

— Вие вървете. Аз ще оправя сметката и ще дойда след малко.

Може би.

Чарли го зяпна слисано.

— Какво ти става? Там има десет жени, чиято единствена цел тази вечер е да бъдат щури и необуздани, докато празнуват красотата и силата на това да си жена.

— Леле... червенокосата в черната рокля току-що лапна близалка с формата на пенис. Сериозно, защо още се мотаем тук? — Тъкър проследи погледа на Форд, забеляза брюнетката с червените точета и се ухили. — А, друга кокошка в кокошарника.

Форд видя как брюнетката тръсна глава и се разсмя на нещо, което приятелката ѝ каза. А после плъзна поглед надолу, одобрявайки от все сърце начина, по който тесните дънки обгръщаха извивките ѝ.

— А, виждам, че ти си си намерил нещо друго. Е, ще се видим по-късно тогава.

Точно в този миг брюнетката и двете ѝ приятелки станаха и се насочиха към изхода.

В дъното на бара Форд усети, че го жегва разочарование.

Тъкър сви съчувствено рамене.

— Е, този път не ти се отвори парашутът.

— В случая на Тък парашут изобщо няма — подхвърли Чарли.

Тъкър му метна свиреп поглед и посочи към масата на жените, които ги бяха поканили при тях.

— За сметка на това — моминско парти.

Форд се замисли над тази перспектива. Тъй като познаваше Чарли и Тъкър от общите им студентски години, подозираше, че този жив интерес към моминското парти се дължеше, поне отчасти, на опитите им да го разсеят и да му помогнат да се позабавлява след случилото се с баща му предишната седмица. А като се имаше предвид, че повече от всичко искаше да се разведри, той плати сметката и последва приятелите си до масата на жените, които ги посрещнаха възторжено.

Определено имаше и по-лоши начини да прекараш петъчната нощ.

---

[1] Традиционен коктейл с уиски, ангостура битер, захар и лимон. — Б.пр. ↑

[2] Едно от наименованията на заведенията, предлагащи нелегално алкохол по време на Сухия режим в Щатите. — Б.пр. ↑

[3] Ралф Уолдо Емерсън — американски поет-трансценденталист. — Б.пр. ↑

4.

Виктория се прибра в апартамента си малко след десет часа. Пренебрегвайки целенасочено неразопакованите кутии (по-късно щеше да се оправи с тях), тя отиде право в спалнята си. Преоблече се в шорти и тениска и само дето не потри ръце от задоволство при вида на леглото си.

Нямаше търпение да се пъхне в него.

Изми си набързо зъбите и си свали грима. По навик взе електронния си четец и се пъкна в леглото. В предишната си къща, за да се пребори с безсънието, много често се опитваше да се отвлече с четене от непрекъснатите си опити да долови и най-тихия непознат звук. Тази вечер обаче се чувстваше в безопасност в не толкова големия си апартамент, защитена не само от алармената система, но и от охраната на цялата сграда. Никой не би могъл да влезе през входната врата, нито през гаража, ако нямаше ключ или някой от обитателите на блока не му отвореше. А и това, че бе заобиколена от съседни, си имаше и положителната страна — при толкова много будни хора в петък вечер, сградата едва ли бе особено привлекателна мишена за натрапници.

С тази мисъл Виктория сложи четеца до верния си телефон на нощното шкафче, угаси лампата и придърпа завивките си нагоре, чувствайки се по-удобно и по-спокойна в леглото си от цял месец насам. Толкова бе изтощена, че като нищо щеше да спи поне до неделя.

Унесе се в сън с усмивка, мислейки си, че не би имала нищо против.

Затръшна се врата.

Виктория седна рязко в леглото, чула стъпки, ала в сравнително непознатата обстановка ѝ трябваша миг-два, докато осъзнае, че се намира в новия си апартамент. Чу приглушени гласове и инстинктивно посегна към телефона.

А после си даде сметка, че шумовете не идваха от нейното жилище, а долитаха през стената на спалнята ѝ — стената, която делеше със съседния апартамент.

Отпусна се тежко в леглото и въздъхна с облекчение.

По пода от другата страна изчаткаха токчета, поне няколко чифта; долитаха мъжки и женски гласове и смях. Тя все още не се бе запознала с новия си съсед (някой си „Ф. Диксън“ според пощенската кутия до нейната), но ако се съдеше по звуците, той или тя имаше среднощни гости.

Като по даден знак се разнесоха първите звуци на „Солсбъри Хил“ на Питър Гейбриъл и някаква жена (която звучеше доста почерпена) се провикна:

— ОБОЖАВАМ тази песен.

Виктория закри главата си с възглавницата и се опита да не заплаче.

Не че музиката беше прекалено силна, а и гласовете бяха приглушени — Ф. Диксън и компания вероятно се бяха разположили чак в дневната, нещо, което бяха в пълното си право да сторят. Само че беше два часът през нощта и Виктория току-що бе изтръгната от най-продължителния си сън от един месец насам.

— Кой иска пенис на клечка? — провикна се някой.

И... това беше знак за Виктория да се изнесе.

Нямаше представа какво е това (макар да звучеше нецензурно, а вероятно и мънирко болезнено за участниците), ала не за това искаше да мисли в два часа през нощта. С тежка въздишка на раздразнение (не че хората в съседния апартамент можеха да чуят при целия шум, който вдигаха), тя взе възглавницата си (да, беше от онези, които не могат да спят без специалната си възглавница) и се завлече в хола. Тръшна се на дивана и опита да се намести удобно.

Не особено успешно.

Вярно, когато бе избирала диван, най-важното за нея беше стилът. Каква глупост само — да не предвиди, че една нощ ще ѝ се наложи да спи на този диван от едуардианската епоха с ниски облегалки за ръцете и извит гръб, защото съседът ѝ провежда шумно среднощно секс соаре с пениси на клечка.

В безсилния си гняв Виктория запрати многобройните възглавнички от дивана на пода.

След това стана и взе своя iPad, за да потърси „пенис на клечка“ в интернет, защото какво наистина беше *това*?

А... близалки. Ясно.

След като близо час се въртя неспокойно на дивана, чу да се затваря врата, а после в коридора се разнесоха гласове. Когато най-сетне затихнаха, тя се върна в спалнята, за да провери положението.

Тишина.

Слава богу! Тържествуваща, тя грабна възглавницата си от хола и побърза да се пхне в леглото. Сгуши се под завивките и тъкмо започваше да се унася в сън, когато чу женски смях.

Виктория отвори очи.

Миг по-късно се разнесе дълбок мъжки глас (думите му бяха приглушени), а после нещо издумка по стената. Табла на легло.

Жената простена.

О... направо *страхотно*.

Тъй като нямаше никакво желание да чуе повече, Виктория изпухтя сърдито и отново замъкна специалната си възглавница в хола, тръсна се на дивана и се приготви за дългата нощ, която ѝ предстоеше.

Рано на другата сутрин, кисела и уморена след тежката нощ, прекарана на дивана, тя излезе в новия си квартал в търсене на крайно необходимото ѝ кафе.

За щастие, не ѝ се наложи да търси дълго — на съседния ъгъл откри кафене, на име „Червейна дупка“, което изглеждаше достатъчно обещаващо. Отвори вратата и примига от изненада при вида на стените, покрити с филмови афиши от осемдесетте, както и истински делореан (аха, колата от „Завръщане в бъдещето“), паркиран в отвореното помещение на горния етаж.

Леле. По тези места определено гледаха адски сериозно на осемдесетте години.

Очарована от кичозната атмосфера на заведението, Виктория си поръча голямо кафе и се настани на една маса под плакат от „Похитителите на изчезналия кивот“. Прегледа новините и пощата си на телефона, без да бърза да се прибира.

Е, добре, първата нощ в новия ѝ апартамент не беше минала точно както бе очаквала. Вярно, успяла бе да поспи около шест часа,

което бе повече, отколкото която и да било нощ през последния месец. Но определено се надяваше, че снощи бе изключение, а не знак за онова, което можеше да очаква от новия си съсед в апартамент 4F през цялото лято.

В противен случай щеше да се наложи двамата с този Ф. Диксън да си поприказват.

Съживена от кофеина, тя си тръгна от „Червейна дупка“ и пое към апартаментата си. Качи се на четвъртия етаж с асансьора и тъкмо крачеше по коридора, когато вратата на 4F се отвори.

О! Загадъчният Ф. Диксън, предположи тя.

От апартаментата се показва жена над трийсетте, с дълга до раменете кестенява коса; носеше черна пола, синьо-зелена блузка без ръкави и обувки с каишки.

Фиона Диксън? Фейт Диксън? Виктория заприхваля възможностите през ума си. Твърдо решена да установи добри отношения с човека, с когото през следващите три месеца щеше да дели стената на спалнята си, тя се приближи с усмивка.

— Здравейте. Аз съм Виктория, новата ви съседка. — Тя махна към вратата на апартаментата си. — Вчера се нанесох.

— Ъ, здрасти. — Жената в синьо-зелената блузка се изчерви, очевидно смутена. — Аз всъщност не живея тук. Въпреки това, поздравления за новото жилище.

Виктория се засмя, докато се разминаваха.

— Благодаря.

Чувствайки се мъничко неловко („Бележка към себе си: не прави засади на невинни минувачи в коридора“), тя извади ключовете от чантата си. Когато стигна до входа на апартаментата си, вдигна очи и улови другата жена да поглежда през рамо към вратата на Ф. Диксън.

И да се усмихва, видимо доволна.

А, ясно. Съдейки по тази усмивка, Виктория се досети, че някой бе прекарал изключително приятна нощ със собственика на 4F, най-вероятно мъжа с дълбокия глас.

След като жената със синьо-зелената блузка се качи в асансьора, Виктория се поколеба дали да не почука на вратата на Ф. Диксън и да му се представи, но после си каза, че би било малко странно да се появи на прага му веднага след като нощната му гостенка си беше

тръгнала. Вместо това отключи апартамента си и подкрепена от кофеиновата енергия, се зае с останалите неразопаковани кашони.

Занимава се с това, докато стана време за обяд, когато прекъсна за малко, за да си вземе сандвич от деликатесния магазин надолу по улицата. Когато се прибра, се огледа за кутии, които бе пропуснала да разопакова, и в този миг забеляза колко бе тихо точно в момента.

По лицето ѝ бавно се разля усмивка.

Събу сандалите си, включи алармената система и се отправи към спалнята. Пусна щорите и се покатери в леглото, чувствайки се направо декадентски, задето се канеше да спи в събота следобед. Несъмнено имаше цял куп неща, които би могла да свърши (кантората ѝ не се ръководеше сама), ала след последната нощ (пък и месец) си беше заслужила една малка сиеста.

Заспа почти в същия миг, в който главата ѝ докосна възглавницата. Прекрасен, дълбок сън.

Който продължи, докато не я събуди звук от *рязане с трион*.

Какво. По. Дяволите?

Отвори очи, очаквайки да види прах и хоросан да се сипят около нея. Обърна се в леглото и се взря в стената. Добрата новина бе, че никой не се опитваше да мине през нея. Ала ако се съдеше по звуците, по някаква необяснима причина собственикът на 4F беше избрал именно този момент (точно по време на нейната повече от заслужена дрямка), за да пробие дупка от своята страна на стената.

И защо не?

В продължение на няколко секунди се възцари тишина, а после до ушите на Виктория достигнаха бръмчене на електрическа бормашина и свирукане. Тя въздъхна и изруга под носа си... не че той можеше да я чуе при всичкия този шум.

Дотук Ф. Диксън се оказваше истински трън в задника.

5.

Форд отвори входната врата и се усмихна при вида на жената, която стоеше на прага.

— Подранила си. Ще извиняваш за бъркотията.

Брук Паркър, най-близката му приятелка от четвърти клас, пристъпи вътре и плъзна поглед по гипсокартона, четките и кофата с боя, както и инструментите, които Форд беше пръснал из хола и кухненската част, която използваше като работна площадка.

— Леле. Какво става тук?

Тя прескочи две големи кутии, в които се намираха рафтовете от дъб и стомана, които Форд беше купил малко по-рано.

— Оправям една дупка в стената на спалнята. А после мисля да монтирам няколко полици за книги. Искаш ли бира?

— Защо не.

Той отиде в кухнята, отвори хладилника и извади две бутилки.

Брук отвори своята.

— Дупка в стената, а? И как се случи?

— Аз, въж... ами онзи ден запратих един свещник по нея.

— А. — Брук отпи от бирата си и плъзна поглед по кутиите, натрупани върху кухненския остров. — Ами тези никелови кранчета за душ? — попита тя, четейки един от етикетите.

Форд сви рамене.

— Реших, след като така и така съм започнал, да сменя кранчетата в банята. Може и да монтирам ново огледало. — Е, добре, може и да се беше поизсилил в железарския магазин, помисли си той, когато Брук повдигна вежди, и реши да смени темата: — Какво е намислил Морган за тази вечер?

Превръщайки се само за миг в сияеща току-що омъжена жена, Брук се усмихна при споменаването на съпруга ѝ, Кейд Морган.

— Отиде да си търси обувки за алпинизъм с Вон и Хъкли.

— Звучи страшно задушевно.

Брук се изкиска и се настани на един от бар столовете пред гранитния плот.

— За изкачването на връх Рейнър. Нали ти казах, че ще го направят другия месец?

— Аха, спомена го.

Няколко пъти всъщност.

— Решила съм да отида дотам със самолет и да го изненадам след изкачването. С малко повече късмет ще успея да го снимам с цялото му алпинистко оборудване. — Брук наклони глава на една страна, видяла как приятелят ѝ се опитва да скрие усмивката си. — Какво?

— Много си сладка, както си оглупяла от любов, с това твое изражение „мъжът ми е толкова страхотен, че дори изкачва планини“.

— Е, съпругът ми *действително* е страхотен. Но да не си му споменал, че съм го признала пред теб. Егото му и така си го бива. — Брук се намръщи и като бръкна под крака си, извади лилава близалка с формата на пенис. Дълга около пет сантиметра и извита нагоре в нещо като полуерекция, тя бе учудващо реалистична и имаше дори вени и два тестиса.

— Интересно — отбеляза Брук с развеселен вид.

— Хич и не питай — изсумтя Форд. Проклетите близалки изскачаха отвсякъде — тази бе третата, която бе открил в апартамента си днес.

Държейки лилавия пенис за клечката, Брук го размаха пред него.

— Аха, сякаш действително вярваш, че *няма* да питам. Хайде, разказвай.

— Кратката версия е, че снощи тук имаше моминско парти.

Тъглчетата на устните ѝ потръпнаха.

— Да не си започнал да работиш като стриптийзър?

Форд я изгледа кисело. *Много* смешно. Тъй като прекрасно си даваше сметка, че шегичките и коментарите на приятелката му няма да престанат, докато не ѝ даде информацията, която очакваше, той се зае да ѝ разкаже за предишната нощ.

Заедно с Тък и Чарли останали във „Виолетовия час“, докато не станало време барът да затваря, и тогава на някого (под „някого“ разбирай Тък, който очевидно бе твърдо решен да си спечели още време с червенокосата) му бе дошла блестящата идея да продължат

партило у Форд, който живеел съвсем наблизо. И макар че някъде между полунощ и третото си питие Форд бе стигнал до заключението, че на трийсет и четири години вероятно е прекалено стар за такива изпълнения, все пак се беше съгласил с плана заради Чарли и Тъкър.

Огромна грешка.

Когато отидоха в апартамента му, една от жените (брюнетка, на име Шарлот) съвсем ясно бе дала да се разбере, че си го е харесала. Всъщност дори *прекалено* ясно, впускайки се в мръсни приказки в кухнята му, докато другите се забавляваха в хола. И все пак, когато не си тръгна с останалите и вместо това се съблече и се отправи към спалнята му само по прашки, високи токчета и сладострастна усмивка, Форд я последва, без изобщо да се замисли.

Така де, та той беше необвързан. *Естествено*, че щеше да последва в спалнята си една жена само по прашки и токчета.

Ала когато се озоваха в леглото му, нещо като че ли не беше наред. Да, чисто физически тялото му реагираше както можеше да се очаква и несъмнено една част от него си мислеше: „Хей, задник, в леглото ти има полугола жена с мръсна уста, какъв ти е проблемът, по дяволите?“. Ала умът му просто... не беше толкова сигурен.

Определено не беше някой светец, когато ставаше дума за секс. Открай време чудесно се разбираше с жените, вероятно защото най-добър приятел му беше жена и освен това имаше сестра и майка, които невероятно много уважаваше. Той *харесваше* жените, приятно му беше да разговоря с тях, да флиртува, да ги очарова и да — да спи с тях. Виж, с дълготрайните връзки нямаше чак такъв успех и да, не можеше да отрече, че алтернативата му харесваше, ала никога не лъжеше, никога не изневеряваше и винаги внимаваше никой да не остане наранен.

Освен това никога не бе използвал някого за секс.

Ала в мига, когато двамата с Шарлот се озоваха в леглото му и погледът попадна върху глупавата дупка в стената, той си даде сметка, че през по-голямата част от вечерта се беше преструвал, опитвайки да се разсее с помощта на приятелите си, на моминското парти и на алкохола, така че да не се налага да си седи сам вкъщи, потънал в мисли за починалия си баща и всичко, за което съжаляваше. И макар да не се нуждаеше от някаква дълбока емоционална причина, за да прави секс (така де, сексът беше нещо забавно — каква по-добра

причина от това?), той се гордееше и с факта, че никога не бе правил секс по лоша причина. Като например да спи с жена, по която не си пада, просто защото може.

Ето защо бе предложил на Шарлот да поукротят нещата.

Предложение, което определено не бе посрещнато добре.

Първоначално тя се бе изненадала, а после очите ѝ се бяха напълнили със сълзи и тя бе изляла душата си пред него. Как това било първото ѝ излизане, след като приятелят ѝ, с когото били заедно от шест години, скъсал с нея. Как той се бил уплашил от брака и я зарязал, което тотално съсипало самочувствието ѝ, затова тази нощ искала да направи нещо щуро и забавно, като например да свали най-готиния тип в бара, и по този начин да покаже среден пръст на бившето си гадже и отново да се върне в играта.

Естествено, след тази история Форд се бе почувствал отвратително и за да компенсира, приведе в действие най-същественото, което бе научил в продължение на двайсетте години, в които най-добър приятел му бе жена.

Просто слушаше, докато Шарлот говореше ли, говореше.

В един момент тя го попита, като мъж, какво мисли за ситуацията с бившето ѝ гадже. Смятайки, че това е чудесен начин да задържи отношенията им в зоната на приятелството и да заличи неловкостта отпреди малко, той остана да си говори с нея цели два часа, а после я зави с одеяло, когато тя заспа на дивана му. Когато се събуди на сутринта, я чу да шумоли в хола. Смутена, тя незабавно му се извини, задето бе заспала в дома му, а той ѝ направи кафе, държейки се, сякаш такива неща се случват непрекъснато. Тя очевидно се бе почувствала по-добре от думите му и го бе попитала дали би искал да се срещнат, за да пийнат нещо и да си поприказват, и за да не нарани чувствата ѝ, той беше приел.

Именно тук Брук го прекъсна, като го перна — буквално го *перна* — по главата.

— Току-що каза, че не си си паднал по нея. — Брук очевидно не можеше да повярва на ушите си.

Докато Форд ѝ разказваше преживелиците си от предишната нощ, двамата бяха излезли на терасата. Облегнат на тухлената стена, той разтърка главата си.

— Първо — *ау!* И второ, само защото не си падам по нея, не означава, че трябва да се държа като задник.

— Уверявам те, че тя си е тръгнала от тук, убедена, че се интересува от нея.

— Глупости — възрази Форд. — След като предложих да поукротим нещата, просто си приказвахме. Нали се сещаш, както ти и аз.

Брук извъртя очи.

— Мъжете могат да бъдат такива загубенци в това отношение. Тя не те познава така, както те познавам аз. Бившият ѝ се оказал задник, а после свършва при теб...

— Никой не е свършвал.

— ... ти се държиш свястно и изглеждаш... ами така, както си изглеждаш — Брук махна към него, — и настояваш да говорите и да укротите нещата, и си страшно чувствителен, с кафето и одеялото си. Коя жена би могла да устои на това? Господи, защо просто не си свали ризата и не гушна някое малко кученце, като си започнал.

Форд си отбеляза наум да запомни тази техника на съблазняване за някой друг път.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че трябваше да изхвърля една разплакала жена с разбито сърце от апартамента си посред нощ?

— Естествено, че не. Тогава би бил истински задник.

Форд се замисли за миг над думите ѝ.

— Значи, от женска гледна точка каквото и да бях направил снощи, за да се измъкна от една неловка ситуация, бих се оказал или загубеняк, или задник?

Брук се усмихна и го потупа по рамото.

— Ето че започна да схващаш.

— Знаеш ли, Паркър, тези наши задушежни разговори са страшно полезни.

Тя се засмя.

— Все някой трябва да те слага на мястото ти. Прекалено си очарователен за свое собствено добро.

Тя разроши косата му и между тях се възцари приятно мълчание, докато отпиваха от бирата си, облежнати на тухлената стена и загледани в града пред себе си.

След известно време Брук му хвърли кос поглед.

— Тези твои ремонтни дейности... още колко ще се преструваш, че това не е някакво мъжко оправдание да блъскаш по разни неща и да си изкарваш гнева и тъгата?

— Вероятно докато не ремонтирам цялата кухня.

Брук се усмихна на шегата му, но после погледът ѝ стана сериозен.

— Насреща съм винаги когато имаш нужда да поговориш. Обичам те, нали го знаеш?

Форд я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

— Знам.

Когато двамата с Брук бяха малки и баща му изпаднаше в някое от отвратителните си настроения, Форд ходеше в нейната къща винаги когато имаше нужда да се махне за малко. Тогава не споделяше подробности за ситуацията с баща си (да обсъжда чувствата си, определено не беше силната му страна), не каза нищо повече и сега.

След няколко мига Брук наруши мълчанието със забележка напълно в свой стил:

— Та този твой сексуален проблем...

Сериозно!

— Нямам сексуален проблем — изръмжа той, давайки си сметка, че тя го дразни, за да поразведри атмосферата. И все пак... — Просто беше неподходящата жена в неподходящия момент. — Внезапно си спомни нещо и наклони глава на една страна. — Да беше видяла обаче брюнетката с червени обувки, която видях в бара снощи. Беше... страхотна. — Той се ухили. — С жена като нея моментът никога няма да е неподходящ.

— Много си сладък, както си оглупял от любов, с това твоё изражение „току-що видях най-красивото момиче в претъпкания бар“.

Форд не обърна внимание на закачките ѝ.

— Аз не оглупявам от любов. — Подобна уязвимост и готовност да рискува да бъде отхвърлен от някого... е, това бе нещо, на което не беше способен. Никога не бе изпитвал желание да го направи. Вместо това имаше кратки, неангажиращи връзки, никога не се сближаваше прекалено много, просто се забавляваше.

И през целия си живот като възрастен не бе виждал нищо, което да го накара да промени това.

Виктория преглеждаше пощата си, докато се качваше към четвъртия етаж с асансьора. След като плановите ѝ за следобедна сиеста бяха прекъснати от вездесъщия господин Ф. Диксън с неговите триони и бормашины, тя бе излязла да се поразходи из новия си квартал. Планираше да прекара тиха вечер (естествено, при положение че някои хора не възнамеряваха да събарят още стени или пък да дадат друго щуро парти с пениси на клечка) — щеше да си поръча пица и да лентайства пред телевизора.

Когато се прибра в апартамента, изхвърли рекламните брошури и сложи останалите писма върху кухненския плот. Тъкмо бе извадила телефона си, за да потърси пицарията, покрай която беше минала по време на разходката си и която ѝ се бе сторила обнадеждаваща, когато откъм балкона ѝ долетя мъжки глас.

Звукът я накара да замръзне и сърцето ѝ заби учестено, поне докато не видя през плъзгащите се стъклени врати, че на балкона няма никого.

Естествено. Мъжкият глас идваше не от *нейния*, а от съседния балкон.

Виктория изпусна дъха си (как само се беше уплашила!), а после осъзна нещо. Ако гласът идваше от съседния балкон...

Трябва да беше Ф. Диксън.

След срещата ѝ с жената, която тази сутрин си бе тръгнала от апартамента му с доволна усмивка, и след като само за четиресет и осем часа той толкова пъти бе нахлувал в личното ѝ пространство не можеше да отрече, че изпитва известна доза любопитство към него.

Е, добре де — голяма доза любопитство.

Приближи се на пръсти до плъзгащата се врата на терасата (преди да си даде сметка, че прекомерната ѝ предпазливост е пресилена, при положение че той няма как да я чуе) и надникна през стъклото.

Не го видя веднага, затова се премести, за да има по-добра видимост. И ето го и него — висок мъж с бейзболна шапка. Облягаше се на парапета с гръб към нея и дори когато обърна глава настрани, тя не можа да различи чертите му, защото шапката му бе нахлупена прекалено ниско.

Това, което *можеше* да види обаче, бе, че не е сам.

До него на балкона стоеше жена с дълга руса коса. В ръката си държеше бутилка бира и го гледаше със сериозно изражение. Езикът на телата им не оставяше никакво съмнение, че са много близки.

Виктория се зачуди дали блондинката подозира за брюнетката, която бе прекарала нощта в апартамента му.

— Обичам те, нали го знаеш? — каза блондинката.

Очевидно не подозираше.

Виктория не можа да чуе неговия отговор, но какво ли значение имаше. След осем години като бракоразводен адвокат, тя прекрасно познаваше мъжете като него — мъже, които, ставаше ли дума за жени, искаха да имат всичко. Те подвеждаха жените, лъжеха, изневеряваха и в крайна сметка някой винаги оставаше наранен.

Понякога — *наистина* наранен.

„Там ли си, Виктория? Идва помощ, заклевам се.“

Пропъждайки надигналия се спомен, Виктория усети, че ѝ се повдига, когато Ф. Диксън обви ръка около раменете на блондинката и я притегли към себе си. Колко беше мил и любвеобилен само! Изглеждаше толкова *внимателен*, кой би предположил, че едва миналата нощ бе имал друга жена в леглото си.

Какъв задник.

Решавайки, че се е нагледала на новия си съсед за един ден, Виктория се отдръпна от плъзгащата се врата и се върна в кухнята, за да си поръча пица.

6.

Колкото и да беше невероятно, през следващите четири дни вездесъщият Ф. Диксън я остави да се наспи на спокойствие.

Колко мило от негова страна.

Е, да, имаше разни дреболии, които я дразнеха. Като нощния му режим. От приглушения звук на телевизора, който чуваше през стената на спалнята, бе открила, че обича да гледа късните новини, а след това и спорт. Или поне тя предполагаше, че гледа спорт, съдейки по виковете („Да!“, „Само така!“ и „Това пък какво беше?“), които долитаха през стената, докато тя се опитваше да чете.

Или гледаше спорт, или приказките му в леглото бяха странно критични.

Звучите, долитащи от спалнята му, не бяха особено силни и обикновено утихваха, докато Виктория си легнеше към единайсет и половина. Да, тя си даваше сметка, че да чува какво стада у съседите е част от живота в апартамент, и все пак четенето в леглото бе нейният начин да се отпусне след дългия работен ден и понякога бе единственият спокоен половин час, който имаше. Така че, с основание или не, тази нощна програма на Ф. Диксън я дразнеше.

При обикновени обстоятелства решението би било лесно. Щеше да си купи машина за бял шум. Ала след опита за кражба това бе немислимо. Е, да, в новия си дом се чувстваше по-сигурна, но въпреки това не искаше да направи нищо, което да ѝ попречи да долови всеки странен шум през нощта.

Така че засега май не ѝ оставаше друго, освен да стисне зъби и да търпи.

Или по-точно — да се намръщи, ругаейки под нос, и да търпи.

Добрата новина бе, че цели седем часа на нощ прекарваше в блажен сън и това беше невероятно. Отново бе самата себе си, толкова изпълнена с енергия, колкото не се бе чувствала от цял месец. Всъщност чувстваше се толкова добре, че започваше да се чуди дали изобщо е необходимо да продължава терапията с доктор Метцел.

Вярно, все още не се взеше в метрото, нито посещаваше часовете си по гимнастика, но не бяха ли това просто дребни неудобства? В края на краищата, нали затова бяха изобретени такситата? Пък и на кого му бяха необходими упражнения на закрито, когато живееше в град, където времето беше хубаво... поне двайсетина дни в годината?

„Кого заблуждаваш, моето момиче?“

Страхотно. Ето че и подсъзнанието ѝ се бе превърнало в психотерапевт. При това — доста дързък.

Ето за какво си мислеше Виктория, докато се връщаше в офиса след посещението си в съда в петък сутринта. Ако се съдеше по ситуацията във фоайето, някой в сградата организираше семинар или конференция, защото край асансьорите имаше трийсетина души, носещи табелки с имена. Без да се замисля особено, когато асансьорът пристигна и един от мъжете в групичката направи учтив знак „След вас“, тя се качи в асансьора и мина навътре.

При което поне петнайсетина души се натъпкаха след нея.

Когато вратите се затвориха и асансьорът потегли нагоре, Виктория започна да се чувства некомфортно, притисната от всички тези хора. Може и да си въобразяваше, ала въздухът изведнъж стана тежък и задушен. Беше хваната като в капан... мисъл, от която пулсът ѝ се ускори.

„Просто запази спокойствие“, заповяда си тя. Внезапният пристъп на тревога бе само в главата ѝ. Знаеше го.

Но дали наистина беше така?

Та нали едва преди месец бе припаднала при обстоятелства, които доста приличаха на сегашните. Ами ако се случеше отново? Ако ѝ се завиеше свят и се наложеше да слезе от асансьора, ала никой не се помръднеше, и пред очите на всички...

Пое си дълбоко дъх и го изпусна. Докато хората около нея си бърбреха, Виктория бе приковала поглед в цифрите, посочващи етажите, броейки секундите до мига, в който отново щеше да бъде свободна. Устата ѝ пресъхна, беше ѝ горещо и задушно, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, ала щеше да успее, знаеше, че може да се справи... *трийсет, трийсет и едно, трийсет и две...*

Вратите се отвориха на трийсет и третия етаж.

— Ако обичате! — каза, малко по-рязко, отколкото искаше.

За да замаже положението, тя се усмихна, докато минаваше покрай останалите пътници („Няма нищо за гледане.“), мъчейки се да изглежда най-нормално и непринудено, докато слизаше.

И ето че вече стоеше пред стъклената врата с надпис „Виктория Слейд и съдружници“. Асансьорът зад нея се затвори и тя изпусна дъха си.

— Здравсти.

Гласът я накара да подскочи и когато се обърна, видя Уил да чака асансьора за надолу.

— Здравей. — Гласът ѝ прозвуча неестествено ведро.

Уил наклони глава на една страна.

— Добре ли си?

— Аха. Естествено. — Даде си сметка, че е започнала да се поти под сакото. Прекрасно. — Аз, въъ... бързах да се прибера от съда. Нали очаквам онзи конферентен разговор в единайсет. Не исках да го изпусна.

— Разговорът е в единайсет и половина.

По дяволите. Не може ли поне веднъж да не е чак толкова организиран и в течение на разписанието ѝ за деня!

— А, да. Единайсет и половина. Е, май не е трябвало да бързам толкова, хи, хи.

Смехът накрая вероятно беше в повечко.

За щастие, в този миг асансьорът на Уил пристигна и като му помахаше, Виктория мина през стъклената врата, кимна на рецепционистката и пое по коридора към ъгловия си офис. Усмихна се, докато минаваше покрай кабинетите на колегите си, придавайки си уверен вид („Да, аз все още съм вашият безстрашен лидер; не, не съм някаква откачалка, която се опитва да се вози в тъпия асансьор“), след което се затвори в офиса и се отпусна тежко в стола зад бюрото си.

След случилото се току-що по всичко личеше, че все пак ще прекара утрешния следобед с добрия доктор.

Чук, чук

Звукът, долетял откъм входната врата, начаса я събуди. Седна в леглото и опита да се ориентира. Според часовника приближаваше един след полунощ. Кой, по дяволите, чукаше на вратата ѝ?

Не можа да измисли отговор на този въпрос и сърцето ѝ заби учестено.

„Опасните натрапници не чукат на вратата“, помъчи се да си вдъхне увереност. Освен ако... това не беше някакъв трик, за да проверят дали си е вкъщи, и ако не им отговореше, който и да стоеше отвън, щеше да проникне в апартамента и да го обере?

На вратата отново се почука.

Виктория скочи от леглото, грабна телефона от нощното шкафче и го пхна в джоба на пижамата си. След това взе бейзболната бухалка, която държеше под леглото си, стисна я с две ръце и отиде във всекидневната, обзета едновременно от страх и прилив на адреналин. *По дяволите.* Това беше *нейният* дом и на нея ѝ бе дошло до гуша нощем да се случва какво ли не, и този път нямаше да свърши в дрешника, безпомощна и хваната като в капан.

Коридорът отвън беше осветен и тя видя една сянка да се движи на светлината, процеждаща се под ръба на вратата ѝ. Като се замислеше... Извади телефона от джоба си, натисна 911 и сложи палец над копчето за набиране. След това, стиснала бухалката в дясната си ръка, предпазливо се промъкна до вратата и надникна през шпионката.

Отвън стоеше жена и Виктория изпусна облекчено дъха си. Когато се вгледа по-внимателно, си даде сметка, че това е същата брюнетка, която бе видяла да излиза от апартамента на Ф. Диксън в събота сутринта. Жената вдигна ръка, за да почука отново, но после спря и прехапа долната си устна.

Инстинктивно, мислейки си, че жената може да се нуждае от помощ, Виктория деактивира алармата, подпря бейзболната бухалка на стената и отвори.

Другата жена беше облечена като за излизане, с черна пола, черна блуза и черни обувки с каишки. При вида на Виктория тя се олюля лекичко и примига.

— Я чакай, та аз те познавам. Ти си съседката. Да не би вече да излизате заедно? — Тя замълча за миг и очите ѝ се разшириха. — О, господи. Ти си *съседката*. Почукала съм на грешната врата, нали? Господи, толкова съжалявам. Търсех Форд.

Форд.

Загадъчният Ф. Диксън вече си имаше малко име.

Брюнетката продължи да се извинява и обяснява, заваляйки думите:

— Реших да го изненадам... миналата седмица се уговорихме да се видим отново, така че днес, когато излязох с приятелките ми, си помислих „Защо пък не?“ — Тя поспря и се усмихна притеснено. — Знаеш ли, преди да навърша трийсет, се справях доста по-добре с това. — Очите ѝ овлажняха и тя се прокашля. — Е, най-добре да те оставям да се връщаш в леглото. Още веднъж се извинявам. — Като че ли не беше сигурна накъде да се отправи, защото първо се обърна наляво, а после надясно.

Виктория махна с ръка.

— Неговият апартамент е ей там — обясни тя приветливо.

Вярно, беше един часът след полунощ и тази жена я беше събудила и ѝ беше изкарала акъла, и все пак. Тя изглеждаше някак... изгубена.

— Благодаря.

Другата жена ѝ се усмихна с благодарност и пое по коридора към апартамент 4F.

Виктория затвори вратата, но не докрай. Защото, естествено, възнамеряваше да подслушва.

Чу почукване и след няколко секунди тишина — звук от отваряне на врата.

А после се разнесе дълбок глас, одрезгавял от сън:

— Шарлот... леле. Здравсти, не те очаквах.

Виктория се зачуди дали не беше скътал блондинката в апартамента си, или пък някоя друга жена, което тя още не бе виждала... след като очевидно ги имаше в изобилие.

В такъв случай на някого му предстояха сериозни обяснения.

Тя наклони глава към тесния процепа, който бе оставила между вратата и касата, опитвайки се да чуе отговора на брюнетката.

Безуспешно.

„Говорете по-ясно, хора! Ако ще ме събуждате посред нощ, поне се постарайте да мога да чуя проклетото представление.“

— Няма нищо. Заповядай — каза Форд.

Няколко секунди по-късно Виктория чу изщракване на ключалка. В коридора се възцари тишина, така че тя затвори вратата и активира

алармата, след което се върна в спалнята и докато се пъхаше в леглото, погледна към стената, която делеше с Форд Диксън.

Честна дума, този тип трябваше да си монтира въртяща се врата на входа, та на всички да им е по-лесно.

На следващата сутрин Виктория с усилие се замъкна в банята, прозявайки се под струята на душа. След неочакваното посещение снощи ѝ беше отнело много време, докато заспи отново. На два пъти бе ставала от леглото: първия път, защото не може да си спомни дали е активирала алармата, а втория, двацетина минути по-късно, защото се сети, че е оставила бейзболната бухалка до вратата.

Определено се нуждаеше от кафе.

Разполагаше с няколко свободни часа преди очакваното с ужас посещение при доктор Метцел, затова реши да поработи върху някои задачи в „Червейна дупка“. Пъхна лаптопа си в голямата ежедневна чанта, която използваше през уикенда, и взе ключовете.

Отвори входната врата и почти се блъсна в широки мъжки гърди.

— О! — Сепната, тя вдигна поглед и откри, че се взира в чифт пронизващи светлосини очи. Очи, които принадлежаха на мъж, вдигнал ръка, сякаш се канеше да почука на вратата ѝ.

Виктория примига.

Това беше *той*.

Привлекателният тип от бара миналия петък, онзи, за когото Рейчъл беше измислила цяла история и с когото Виктория си бе разменяла погледи, докато блондинката с къса коса не се бе настанила до него.

А ето че сега той беше тук. На прага ѝ.

— Това си ти. — По лицето му се разля усмивка.

И при вида на тази усмивка с нея се случи нещо изключително странно. Въпреки че бе черногледа и скептично настроена, въпреки че не вярваше в „истинския“, „предопределени един за друг“ и други такива глупости, за частица от секундата сърцето ѝ подскочи ликуващо при мисълта, че той също бе почувствал нещо в бара онази нощ и я бе открил, за да се срещнат, като в някоя романтична комедия.

— А това пък си ти. — Колкото и изумително да звучеше, на дневна светлина той бе дори още по-привлекателен. Тези очи.

Виктория наклони глава на една страна. — Какво правиш тук?

Той се засмя — топъл, наситен звук.

— Ама че щура работа. Аз съм Форд. — Когато тя примига неразбиращо (*Форд, Форд* — защо ѝ се струваше, че би трябвало да знае това име?), той посочи съседния апартамент. — Съседи сме.

А... ясно.

Форд.

Вездесъщият господин Ф. Диксън — свалячът с бормашината, който крещеше по телевизора.

О, да. Съдбата, тази подла малка шегобийка, несъмнено се кискаше гордо на номера, който ѝ беше погодила.

Застанала на прага на дома си, Виктория се взираше в мъжа, който преди осем дни ѝ беше хвърлял секси погледи в бара, докато говореше с друга жена, само няколко часа по-късно бе прекарал нощта с Шарлот Брюнетката (а нищо чудно да го бе сторил и снощи), а после още една, *четвърта* жена, блондинката на балкона, му бе казала, че го обича. И всичко това — докато преспокойно пробиваше стената на апартамента си, когато тя се опитваше да спи, и даваше среднощни соарета с близалки пенис.

Виктория облегна ръка на касата.

— Май имахте доста натоварена седмица, господин Диксън.

7.

Ама че щура работа.

Новата му съседка, жената, наела апартамента на Оуен, бе не коя да е, а брюнетката с червените обувки, която миналия петък беше видял във „Виолетовия час“. Този път нямаше червени обувки на токчета... не че той имаше нещо против всекидневния ѝ вид. Носеше памучен пуловер с цип и черен панталон за йога, от който краката ѝ изглеждаха греховно дълги, и бе прибрала лъскавата си кестенява коса на опашка.

Предположи, че забележката ѝ за натоварената му седмица имаше нещо общо с посещението на Шарлот предишната нощ. Кое то бе и причината за посещението му. За да се извини.

— Жената, която дойде у нас снощи, спомена, че погрешка е почукала на твоята врата. Наистина съжалявам за това. Нямах представа, че възнамерява да намине. — Той ѝ отпрати закачлива усмивка. — Има ли някакъв шанс да си била будна по това време, за да не се чувствам чак такъв задник?

Имаше топли, шоколадовокафяви очи, обрамчени от гъсти мигли.

— Бях потънала в сън.

По дяволите.

— А. Е, обещавам, че няма да се повтори.

Предишната нощ бе провел с Шарлот мил, но откровен разговор, в който ѝ беше обяснил, че двамата не търсят едно и също. Тя му се бе извинила, задето бе дошла, без да го предупреди, и боязливо се бе пошегувала, че се чувства така, сякаш се е върнала в колежанските си години, използвайки алкохол, за да си вдъхне кураж, когато става дума за мъже, и неизбежно вземайки погрешните решения. Форд прекрасно я разбираше — тя определено не беше първият човек, взел неправилно решение под въздействието на алкохола. Но понеже това съвсем не беше ситуация, в която искаше да се окаже въввлечен още по-

надълбоко, ѝ повика такси, изчака с нея пред блока, за да се увери, че тя е в безопасност, и се сбогува, пожелавайки ѝ всичко най-хубаво.

Тъй като смяташе, че колкото по-малко говорят по тази неудобна тема, толкова по-добре, той насочи вниманието си към жената, която стоеше пред него — изключително хубавата и очевидно неомъжена жена, с която делеше стената на спалнята си. Протегна ръка, за да се запознаят официално.

— Ти си Виктория, нали? Чух, че си бракоразводна адвокатка.

Тя кимна и пое ръката му.

— Имам кантора, която се занимава със семейно право.

Интересно — имаше своя собствена кантора. Знаеше фамилията ѝ (Слейд) от пощенската кутия до неговата, затова си отбеляза наум по-късно да я потърси в гугъл.

— Нека да отгатна. Тъкмо се каниш да отметнеш малко работа, нали? — Той посочи лаптопа ѝ и намигна. — Няколко от приятелите ми са адвокати, така че съм наясно как е. Непрекъснато работите.

— Всъщност *действително* се канех да поработя.

Тя излезе в коридора и се обърна, за да заключи, при което двамата се озоваха много близо един до друг.

— Е, как ти се струва сградата? — попита Форд дружески.

Тя отново се обърна към него.

— Като всяко място си има и хубави, и лоши страни.

Може и да грешеше, ала от начина, по който го погледна, го обзе усещането, че и *той* е част от тази преценка.

Трябва да беше една от хубавите страни, нали?

Неочаквано изпита чувството, че Виктория Бракоразводната адвокатка ще се окаже *страхотна* придобивка за сградата.

Дойде малко по-близо и каза дяволито:

— Ако все още имаш някакви резерви, очевидно не си видяла всичко, което сградата има да предложи. Така де, не си живяла истински, докато не опознаеш общия ни склад.

По лицето ѝ пробяга усмивка.

— Ще го имам предвид.

— Внимавай обаче с типа от 4В — предупреди я той.

Това привлече вниманието ѝ.

— Защо? Какъв е проблемът?

— Той е от онези, които *вземат назаем* — понижи глас Форд. — Тенджери, прахосмукачки, стълби, по дяволите, два от градинските ми столове са у него. И никога вече няма да видиш нещата си. Освен може би в eBay. — Той замълча за миг, усетил, че напълно бе привлякъл вниманието ѝ. — Ала това е нищо в сравнение с онези от ЗА.

Виктория зачака.

— Каква е ситуацията с онзи от ЗА?

— Дълга история. Вероятно е най-добре да ти я разкажа на чаша кафе някой ден.

Отне ѝ половин секунда, а после тя се усмихна.

— А... разбирам какво направи. Много хитро вмъкна поканата за кафе.

Той се ухили, признавайки се за виновен.

— Е, да разбирам ли, че я приемаш?

— Не.

Форд зачака тя да продължи: *Шегувам се!*

Почака още малко.

Окей, положението започваше да става малко неловко.

Не виждаше причина да не говори направо, затова наклони глава на една страна и попита:

— Извинявай, но миналия петък в бара ми се стори, че между нас прехвърчаха искри.

— Така беше. — Тонът ѝ бе учудващо мил за жена, която току-що бе отрязала някого, без дори да се замисли. — За съжаление, не проявявам никакъв интерес да се присъединя към върволицата.

— Върволицата? — Идея си нямаше какво означава това.

— От жени, които идват и си тръгват от апартамента ти.

Форд се усмихна, защото това беше доста преувеличено.

Очевидно трябваше да обясни как точно стоят нещата.

— А, *тази* върволица. Виж, не съм сигурен какво...

Тя вдигна ръка.

— Не ме разбирай погрешно. Нямам нищо против неангажиращите връзки. Всъщност самата аз ги предпочитам. С блондинката, брюнетката и червенокосата, която несъмнено си си приготвил за тази вечер, явно добре си подредил нещата. И при други обстоятелства вероятно бих ти казала — само така, сега му е времето да се наживее човек. Но като онази, която трябва да дели една *стена* с

теб, всички тези щуротии с партитата и пенисите на клечка, и среднощните ти завоевания, които се появяват на прага ти (както и на моя), започват да ми идват в повече. И честно казано, намирам го за малко... незряло.

Форд примига.

— Но за всеки влак... нали така? — Тя се усмихна и му помахаша за довиждане. — Предполагам, че ще се виждаме из сградата, Форд. И благодаря за предупреждението относно мъжа от 4В.

И без да го погледне втори път, тя се отправи към стълбището, излезе през вратата и изчезна.

Форд остана в коридора, опитвайки се да смели факта, че това наистина се бе случило; че една напълно непозната, която не знаеше нищичко за личния му живот, току-що му беше дръпнала самонадеяна лекция.

Изведнъж Виктория Бракоразводната адвокатка вече не му се струваше чак толкова страхотна придобивка за сградата.

Тъй като искаше да поработи тази сутрин, Форд взе пощальонската си чанта от апартамента и на път към кафенето изпрати съобщение на Брук. Едва вчера, докато вечеряха заедно, тя го беше попитала какво представлява новата му съседка. Тогава той все още не бе имал удоволствието да се запознае с Виктория Слейд, адвокат, ала сега бе в състояние да даде на приятелката си пълен отчет.

„Току-що се запознах с новата съседка. УЖАСНА е.“

Пъхна телефона в чантата си, а речта, която Виктория му беше дръпнала, продължаваше да отеква в ушите му.

Е, добре. При нормални обстоятелства едва ли би довел моминското парти в апартамента си. Признаваше си, че онази нощ не беше в най-добрата си форма и не искаше да остава сам. И да, чувстваше се мъничко виновен за това с Шарлот. В мига, в който я видя на прага си предишната вечер, разбра, че Брук е права и че действително бе оставил у Шарлот неправилно впечатление. Ала за негово оправдание трябваше да се каже, че миналия уикенд бе *искал* да постъпи като кавалер и да не нарани чувствата ѝ. От личния си изстрадан опит бе научил, че когато една жена си съблече дрехите в

дневната ти, всеки друг отговор, освен „Само така!“, може да има непредвидими последици.

Ала незрял?

Едва ли.

Чудесно се разбираше с жените. Никога не бе получавал оплаквания от тези, с които бе излизал, не и през последните години... макар да трябваше да си признае, че обикновено се стараяше нещата да си останат толкова повърхностни, че просто да няма за какво да се оплаква човек. И да, доста внимаваше с жените, с които излизаше. Те или бяха като него и не търсеха нещо сериозно, или пък, ако все пак искаха обвързване, брак и деца, бяха достатъчно интелигентни, за да са наясно, че той е романтичният еквивалент на междинна спирка. Кратък забавен престой по пътя към крайната им цел.

Не че напълно бе изключил възможността за брак. Или поне за съвместно съжителство. Ала от мимолетните си опити с полусериозните връзки като по-млад бе научил, че жените очакват повече от онова, което получаваха от него на емоционално ниво. Те искаха (навярно с основание) откровеност и доверие, които той просто не бе в състояние да им даде.

Беше посетил не една сбирка на „Деца на анонимни алкохолици“ и знаеше, че така наречените му затруднения с доверието и интимните връзки се дължат поне отчасти на факта, че бе отраснал с баща алкохолик. И макар да бе успокояващо да знае, че не само той е толкова прецакан в главата, в крайна сметка това знание го направи още по-предпазлив, защото не искаше да въвлече някоя жена във връзка, която вероятно беше обречена.

— Чуваш ли се какви ги говориш? Опитваш се да контролираш чувствата си, както и чувствата на другите — казала бе Брук една вечер през първата им година в колежа, когато му бе дошла на гости в Чикагския университет. Бяха обиколили няколко бара и в крайна сметка бяха подхванали дълъг разговор за връзките. — Това е толкова типично за децата на алкохолици.

В отговор, той й беше обяснил къде да си завре анализа на студентка по психология.

Естествено, тъй като Брук беше жена, го бе казал много очарователно.

Влезе в „Червейна дупка“ и се усмихна на момичето зад бара, твърдо решен да забрави за случката с Виктория.

— Ще взема голяма чаша от най-тъмно изпеченото ви кафе.

Докато чакаше, получи съобщение от сестра си. Най-сетне.

„Съжалявам, че изчезнах. Тук е лудница. Не мога да обядвам с теб утре, защото имам урок, но трябва да говорим. Вкъщи ли си в понеделник?“

Отговори на Никол („Би трябвало да се прибера докъм шест“), взе кафето си и се отправи към обичайната си маса под афиш на „Ловци на духове“. Твърдо решен да отметне малко работа, той извади лаптопа си и прегледа досието на Дарил Мур, което бе получил от Окръжната пробационна служба.

Както бе предположил, Пробационната служба се беше провалила безславно и Ейприл Джонсън, седемнайсетгодишната отличничка, която тази есен бе възнамерявала да отиде да учи в университета „Дрейк“, бе заплатила с живота си. Убиецът ѝ, който бе задължен да се обаждат на инспектора си в Пробационната служба по веднъж в месеца, бе престанал да го прави още след втората среща. На всичкото отгоре, служители бяха ходили в дома му цели девет пъти, без нито веднъж да го намерят, въпреки определения му от съдията вечерен час. През следващите пет месеца Дарил Мур бе арестуван още три пъти, включително и за незаконно проникване в гимназията, която бе само на една пресечка от мястото, където беше застрелял Ейприл Джонсън. И все пак, според документацията им, от Пробационната служба изобщо не знаеха за тези арести.

„И нищо чудно“, сухо си помисли Форд, като се имаше предвид, че бяха изгубили всякаква връзка с него.

Освобождаването „под надзор“ определено не се бе оказало такова.

Отбеляза си да позвъни на бившия пробационен инспектор на Мур (ветеран с двайсет и осем годишен стаж), за да види дали ще се съгласи да го интервюират, а после погледна часовника на лаптопа и видя, че почти бе дошло време да се срещне с Чарли и Тъкър във фитнеса.

Тъкмо прибираще компютъра и записките си, когато я видя.

Виктория.

Седеше в дъното на кафенето, под афиш на „Дяволчетата“, с чаша капучино и лаптоп пред себе си, и преглеждаше някакви документи.

Форд праметна чантата си през рамо. Изобщо не беше възхитен да я види така удобно разположена, сякаш се канеше да остане часове наред в неговото кафене. Поколеба се дали да не се престори, че не я е забелязал, и да си тръгне, но в крайна сметка реши, че след като изглеждаше толкова заинтригувана от личния му живот, би искал да ѝ каже нещо по този въпрос.

Тя вдиша глава, усетила го да спира до масата ѝ, и по изненадата, пробягала за миг по лицето ѝ, Форд разбра, че не го бе забелязала досега.

— Не че ти влиза в работата — започна направо, — но с блондинката сме просто приятели, а най-интимното нещо, което направих с брюнетката снощи, бе учтив разговор, преди да я изпратя до улицата и да я кача на едно такси. Що се отнася до тази вечер, за мое огромно съжаление, нямам червенокоса мадама на линия, но с твоята любов към шпионирането съм убеден, че ти първа ще научиш, ако положението се промени.

Виктория го изгледа кисело.

— Не съм *шпионирала*. Брюнетката почука на вратата ми, а двамата с блондинката бяхте на терасата ти, която по една случайност е точно до моята.

— Хм. — Форд потърка брадичка, преструвайки се, че обмисля думите ѝ. — Знаеш ли, това е доста интересно, защото по една случайност съм бил в жилището ти. С Оуен сме приятели. И ако правилно си спомням, когато си вътре, не можеш да видиш терасата ми. Трябва да се долепиш до стъклената врата... — той се долепи до масата, за да демонстрира, — а после да извиеш глава на една страна, за да видиш каквото и да било. Ето така. — Той повтори движението. — Да се долепиш и да *извиеш глава*. Някои хора, госпожице Слейд, биха го нарекли шпиониране, но вие имате право. Несправедливо е от моя страна да си правя такива заключения, когато с вас дори не се познаваме. Откъде бих могъл да съм сигурен, че любимият ви начин да прекарате съботната вечер не е да стоите долепена до плъзгащата се врата на терасата ви. Мен ако питате, звучи малко неудобно, но... за всеки влак... нали така?

Виктория не отговори веднага. Вместо това отпи от капучиното си и остави чашата на масата.

— Имате право.

От неохотата, с която го изрече, Форд остана с впечатлението, че на Виктория Слейд, адвокат, не ѝ е приятно да бъде уловена в грешка за каквото и да било.

Едно на нула за *незрелия*.

— Каква е вероятността? — Виктория крачеше напред-назад пред един от рафтовете в магазина на Рейчъл. Бутикът ѝ се намираще само на няколко пресечки от „Червейна дупка“, така че Виктория се бе отбила, за да ѝ разкаже, че мъжът, когото бяха оглеждали миналия уикенд, по една случайност се бе оказал новият ѝ съсед.

Дошла бе и да ѝ се оплаче.

— Да го беше видяла само с неговото „да се долепиш и да извиеш глава“. Сякаш аз съм тази, която е преминала границата, при положение че той пробива дупки в стената, а в апартамента му по всяко време на денонощието идват и си отиват жени, като на всичкото отгоре чукат на моята врата и ме събуждат. — Тя забеляза погледа на приятелката си. — Какво?

Рейчъл, която стоеше зад щанда и сгъваше дънки, изглеждаше развеселена.

— Според мен е страшно забавно.

— Ами да, защото не ти се налага да живееш до него.

— Нали говорим за мъжа от бара? Невероятно привлекателен, с тъмна коса и изпепеляващ поглед, обещаващ часове мръсен, умопомрачителен секс? Да, сигурно е истинско мъчение да си принудена да спиш на няколко метра от него.

Виктория я изгледа кисело, докато минаваше покрай един рафт с рокли.

— Забрави да добавиш също така дразнещ, самодоволен и... О! Тази рокля е страхотна. — Вниманието ѝ беше временно отвлечено от червена рокля на точки.

— Страшно се харчат — каза Рейчъл. — В момента нямам твоя размер, но следващата седмица отново ще заредим. Искаш ли да ти запазя една?

— Споменавала ли съм колко съм доволна, че имам приятелка, която притежава магазин за дрехи? — Виктория си погледна часовника. — Олеле, трябва да вървя. Имам... ангажимент. — Нарочно бе потайна, тъй като нямаше желание да навлиза в подробности за доктор Метцел и цялата сага с „паническото разстройство“.

Не че я беше срам да разкаже на Рейчъл и Одри за нищо и никаквите проблеми, които имаше от опита за кражба насам.

Е, добре, може би все пак се срамуваше малко.

Рейчъл повдигна вежди.

— Като например да се прибереш вкъщи и да се преструваш, че не оглеждаш готиния си съсед? — предположи тя лукаво.

Много смешно.

— Как ли пък не. Вярвай ми, когато става дума за този мъж, дните, в които се долепах и извивах глава, приключиха.

Четиресет минути по-късно Виктория беше в кабинета на доктор Метцел, седнала в същия кожен стол, както и предишната седмица.

— Нямаше как да не забележа едно колебание, когато предложих да включим психотерапия в сесиите ни — подхвана доктор Метцел след задължителната размяна на любезности в началото.

Ето че се започваше.

Сега щеше да я попита защо не харесва психотерапията и дали има някакъв опит с нея, което естествено щеше да доведе до обсъждане на развода на родителите ѝ и последиците от него.

— Не е нещо, което ми се удава лесно — призна тя. — Да извадя всичките си чувства на показ, за да бъдат подложени на дисекция и анализ. — Още от десетгодишна бе много сдържана с емоциите си. Дори когато нещо не беше наред, тя стискаше зъби и задържаше чувствата в себе си. Не че бе имала кой знае какъв избор.

— Виждаш ли, Виктория — каза доктор Метцел, — аз искам да се чувстваш възможно най-комфортно по време на тези сесии. Така че, ако „дисекцията“ на чувствата ти, както се изрази, е нещо, за което все още не си готова, защо не го отложим засега? Защо днес да не се съсредоточим върху някои техники на дишане и упражнения за отпускане, които биха могли да ти помогнат следващия път, когато ти се стори, че те заплашва пристъп на паника? — Той се усмихна. — Съгласна ли си?

Не бе очаквала това. Последния път, когато бе ходила на терапия, по настояване на майка ѝ, се бе чувствала принудена да говори, макар през цялото време да не искаше нищо друго, освен да остави станалото зад гърба си.

Усмихна се леко и изпусна дъха си с облекчение.

— Съгласна съм.

— Чудесно. — Доктор Метцел сплете ръце в скута си. — Като за начало напълно ще променим начина, по който си дишала през целия си живот.

Много добре. *Това* бе нещо, с което Виктория можеше да се справи.

На следващата сутрин, докато седеше на пода в спалнята и си обуваше гуменки, за да иде да потича, Виктория долови тихо пиукане.

Наклони глава на една страна, опитвайки се да определи откъде идва звукът. Ето пак... идваше откъм стената, която делеше с Форд. Изправи се и се покатери на леглото, като се заслушваше.

Бийп.

Да не беше забравил будилника си? Звукът не беше чак толкова силен, но несъмнено щеше да е дразнещо да го слуша цял ден.

В стаята се възцари тишина и тя долепи ухо до стената.

Нищо.

Изведнъж право в ухото ѝ се разнесе бръмченето на електрическа бормашина. Виктория скочи от леглото с писък и провери — в главата ѝ нямаше дупки, което определено бе добре. След това изгледа свирепо стената.

Двайсет секунди по-късно вече чукаше на вратата на господин Ф. Диксън.

След кратка пауза той отвори, облечен в бяла тениска, опъната върху широките му гърди, дънки и колан с инструменти, опасващ ниско тесните му бедра.

— Госпожице Слейд. Каква приятна изненада.

В отговор на сухия му тон, Виктория го дари с възможно най-сладката си усмивка.

— Надявах се да поговорим за ремонтните ти работи. И по-точно, колко дълго се очаква да продължат?

— Разбира се, че можем да поговорим за това. — Той повдигна ръба на тениската си, за да избърше потта от челото си, разкривайки съвършените плочки на корема си. — Стига само да обсъдим и твоето сушене на косата всяка сутрин.

Виктория сложи ръка на хълбока си.

— И какъв е проблемът с моето сушене на косата?

— Освен дето всеки работен ден ме събужда още призори и трае цяла вечност?

О, моля ви се.

— Шест и половина сутринта в работен ден не е толкова рано. — Тя помисли за миг и го огледа. — Предполагам, че имаш все някаква истинска работа, нали?

Той се ухили лениво и провлачи:

— Къде ти, нямам време за това. Не и когато имам да забавлявам цяла върволица.

А, забележката за върволицата май здравата го беше подразнила.

— Виж, може и да сгрехих с предположенията си за блондинката. Ами брюнетката? Разминахме се в коридора на сутринта, след като си тръгна от тук. Повече от очевидно бе, че те харесва.

Нещо пробяга в очите на Форд... вина може би? То обаче бързо изчезна и той наклони глава на една страна.

— Колко дълго каза, че ще останеш в апартамента на Оуен?

— Цялото лято.

— Колко интересно. Точно толкова ще продължат и моите ремонтни работи.

Той отвърна на неискрената ѝ усмивка.

След което затвори вратата в лицето ѝ.

8.

В понеделник сутринта Виктория седеше в кабинета на съдията и слушаше как противниковият адвокат обяснява колко небрежен баща бил клиентът на Виктория.

На това извънсъдебно събиране трябваше да обсъдят спешното искане за уреждане на родителските права, което Виктория беше подала от името на своя клиент Нейт Ферара. Миналия декември той и жена му Хедър бяха подали молба за развод по взаимно съгласие и се бяха споразумели двете им деца (на седем и на десет години) да се редуват да живеят у всекиго от тях. Миналата неделя обаче госпожа Ферара се бе обадила на бъдещия си бивш съпруг и му бе казала да „не се хаби“ да идва да взема децата за неговата седмица и заявила, че иска да промени споразумението им, така че той да ги вижда едва всеки втори уикенд.

— Господин Ферара отсъства твърде много, Ваша чест — заяви противниковият адвокат Грег Джафи. — Откакто бе повишен в службата си, той е в командировка по една-две нощи всяка седмица, а дори когато е в града, едва успява да се прибере у дома, преди децата да са си легнали. Човекът, който всъщност се грижи за тях, когато са при баща си, е детегледачката, която той е наел. И макар по всичко да личи, че тя е достатъчно способна, няма никаква причина децата да бъдат оставени на нейните грижи, когато имат майка, при която може да бъдат.

— Онова, което господин Джафи се опитва да каже, Ваша чест, е, че моят клиент има по-малко право да вижда децата си просто защото е работещ родител — обади се Виктория.

— Не, онова, което казвам, е, че в този конкретен случай няма никакъв смисъл децата да бъдат оставяни на грижите на детегледачка през седмиците, в които би трябвало да бъдат с баща си.

— Моят колега преувеличава фактите — обърна се Виктория към съдията. — Истината е, че освен когато е извън града, господин Ферара води децата си на училище и прави всичко по силите си да се

прибере, преди те да са си легнали, дори ако това означава да носи част от работата си вкъщи, за да я свърши, след като те заспят. Присъствал е на всички техни родителски срещи (още преди двамата с госпожа Ферара да се разделят), всяка вечер проверява домашните им и наскоро помогна на сина си да направи диорама за един училищен проект. През почивните дни той и децата ходят на семейни уроци по скално катерене в зала, а миналия месец, когато дъщеря му се разболя от стомашен вирус, именно *той* стоя буден и се грижи за нея цяла нощ... а не някоя детегледачка. Да, служебните му задължения действително се увеличиха, откакто бе повишен, Ваша чест, ала *много* родители имат натоварен работен ден. Неоспорим факт е обаче, че господин Ферара е важна част от живота на децата си и не бива да бъде наказван за това, че невинаги може да се прибере навреме за семейна вечеря.

Съдията помисли над думите ѝ и се обърна към другия адвокат:

— Имате ли да добавите нещо, господин Джафи?

Пет минути по-късно Виктория излезе от кабинета на съдията и се усмихна на клиента си, който я чакаше притеснен в съдебната зала.

Доволна бе от извоюваната победа... ако можеше да се нарече така. В нейната работа рядко имаше истински „победители“, особено когато бяха намесени деца. Това обаче не ѝ пречеше да прави всичко по силите си, за да защити възможно най-добре интересите на своите клиенти в хода на бракоразводния процес.

Беше имала късмет в кариерата си. В началото просто се бе оказала на правилното място в правилния момент — около шест месеца след като отвори кантората си, бивша състудентка от университета бе дала името ѝ на своя позната от Клуба по четене, която си търсеше бракоразводен адвокат. Жената се бе оказала съпругата на изключително богат собственик на казино, който бе вършил някои *изключително* несъпружески неща с осемнайсетгодишни проститутки в хотела на своето казино. Когато жена му си тръгна след развода, забогатяла с почти петдесет милиона долара в дело, привлякло вниманието на медиите, „Виктория Слейд и съдружници“ начаса се превърна в една от най-търсените кантори по семейно право от богатите и прочутите в Чикаго.

Благодарение на успеха си сега Виктория можеше да си позволи да избира случаите, които поема. Клиентите ѝ бяха предимно жени, но

това не беше задължително. Независимо от пола им, тя вярваше, че основното ѝ задължение като техен адвокат бе да се погрижи те да се чувстват силни и уверени по време на бракоразводния процес. Виктория бе откровена, не се опитваше да захароса нещата и по време на първата им среща винаги задаваше на бъдещите си клиенти един и същи въпрос: „От какво имате нужда, за да продължите напред след този брак и да съградите живота си наново?“. Ако отговорът бе нещо, което според нея бе в състояние да им даде, те ставаха нейни клиенти и тя се бореше със зъби и нокти, за да успее.

След като се прибра от съда, Виктория прекара остатъка от деня в срещи със съдружниците си и в телефонни разговори с клиенти и противникови адвокати. Тръгна си от офиса около шест часа, което беше рано за нея, но цял следобед я бе измъчвало главоболие и тя реши, че най-добрият начин да се пребори с него бе, като остави лаптопа и телефона настрани, налее си чаша вино и си вземе дълга отпускаща вана.

Както обикновено, не използва метрото, а се прибра с такси. На около километър и нещо от дома ѝ започна да вали. За щастие, тя имаше чадър и го отвори, за да притича от таксито до неголямото фоайе на сградата. Взе пощата си и я прегледа, докато се качваше към четвъртия етаж.

Когато излезе от асансьора, видя, че в другия край на коридора има някой — една жена се бе облегнала на вратата на Форд. Двайсет и няколко годишна, с дълга до раменете светлокестенява коса, тя бършеше очевидно разплаканите си очи и буташе бебешка количка напред-назад.

„Господи! Сега пък какво?“

Откакто се бе натъкнала на Форд в кафенето, я човъркаше съмнението, че може би все пак беше прибързала в преценката си за своя нов съсед и отношенията му, каквито и да бяха те, с жените, които бе виждала да идват и да си отиват от апартамента му. Ала ето че само два дни по-късно на прага му стоеше разплакала жена с бебе.

Ако нещата продължаваха с това темпо, щеше да се наложи да разположат чакалня и автомат за номера пред апартамент 4F.

Очите на младата жена бяха подпухнали, лицето ѝ — бе зачервено и на петна. Виждайки Виктория да се приближава, тя прибра кичур коса зад ухото си, очевидно притеснена от състоянието си.

— Извинявам се. Просто чакам брат ми да се прибере. — Тя се прокашля и погледна в количката, без да спира да я побутва напред-назад.

О, това беше *сестрата* на Форд. А тя си беше помислила... Е, все тая. Виктория спря пред вратата на апартамента си с ключове в ръка и видя как другата жена отново избърса очите си.

„Не се меси. Това е семеен въпрос.“ Веднъж вече си беше изпатил, задето си бе напъхала носа в личните работи на Форд, с онова негово „долепяне и извиване на главата“. Нямаше намерение отново да го повтори.

Тъкмо пъхаше ключа в ключалката, когато другата жена подсмръкна и си пое дъх по онзи задавен начин, по който го правят хората, когато се опитват да спрат да плачат.

О, по дяволите.

Тя напъха пощата в куфарчето си и се приближи.

— Аз съм Виктория. Съседката на Форд. Не искам да се натрапвам, но... добре ли си?

Жената я погледна.

— Ти приятелката на Оуен ли си?

— Не, Оуен се изнесе. Аз наех апартамента му за лятото.

— О. — Жената се прокашля. — Аз съм Никол. — Тя махна към вратата на Форд, сякаш изпитваше потребност да обясни. — Брат ми пътува насам. Прати ми съобщение, че е попаднал в задръстване. Предполагам, че е имал интервю в южната част на града.

— А — отвърна Виктория, сякаш я беше разбрала, макар че всъщност нямаше представа какво работи Форд. Така и не бяха стигнали до този въпрос по време на кратките си разговори, състоящи се предимно от размяна на обиди.

Тя погледа как Никол бута бебешката количка напред-назад.

— Престана ли да я движа, се събужда — обясни Никол. — Успявам да я накарам да поспи единствено докато е в количката. — Тя примига учестено, за да пропъди сълзите, и се опита да го прикрие с малко по-весел тон: — Съжалявам. Не съм си доспала.

Виктория мина встрани, за да надникне в количката. Далеч не беше специалистка по бебетата, но предположи, че е на около четири месеца. Увито в розово-зелено одеяло, така че се виждаше само

главичката му, покрита с тъмнокестеняв пух, то спеше с биберон в уста.

— Много е сладка. Как се казва?

— Зоуи.

— Красиво име. — Виктория махна към вратата на апартамента си и думите изскочиха почти от само себе си: — Защо не почакаш у нас, докато брат ти се появи?

Прииска ѝ се да си прасне един. „За бога, Слейд, нали нямаше да се бъркаш?“ Определено не биваше да се забърква в този проблем, какъвто и да беше той.

— О, не — отвърна Никол. — Много мило от твоя страна, но тук сме си съвсем добре. Не искам да се натрапвам.

Количката продължаваше да се движи напред-назад.

А Никол продължаваше да подсмърча.

Виктория въздъхна беззвучно, мислейки си за тихата вечер, която си бе представяла, за чашата вино и отпуската топла вана, които беше планирала.

— Сигурна ли си, че не искаш да влезеш и да поседнеш за малко? — Реши да опита с шегата: — Защото аз взех да се уморявам само като те гледам как буташ това нещо.

Никол се поколеба.

— Ами, ако действително нямаш нищо против... всъщност не би било зле да поседна за мъничко. — Тя ѝ се усмихна немощно. — Благодаря ти.

— Моля ти се, няма за какво. — Виктория отключи и задържа вратата, за да може Никол да влезе заедно с количката, след което затвори тихичко, за да не събуди бебето. — Заповядай, седни. Искаш ли нещо за пиене? Имам диетична кола, вода, студен чай...

— Чаша вода би било чудесно, благодаря.

Виктория отиде в кухнята и остави чадъра и куфарчето си на пода. Докато Никол се настаняваше на дивана в хола, тя отвори бутилка вода и я изсипа в чаша с лед.

Е, добре, беше малко странно, че е приютила в къщата си една непозната, и то с бебе. При това — плачеща непозната. Без да е сигурна какво да каже, тя остави чашата с вода на малката масичка пред Никол и като се усмихна, седна на един стол до дивана.

Никол продължаваше да бута количката напред-назад.

— Благодаря. Май ще е най-добре да пратя съобщение на брат ми и да му кажа, че съм тук.

Виктория се зачуди как ли ще реагира той на подобно съобщение, като се имаше предвид, че отношенията между тях двамата едва ли можеха да се нарекат добросъседски. Никол извади телефона от джоба на дънките си.

— Имаш ли нещо против да побутащ количката, докато го напиша?

— Разбира се, че не.

Виктория улови дръжката и започна да я бута напред-назад, имитирайки бавния ритъм на Никол. Надникна вътре и видя Зоуи, сгушена в одеялцето си до един плюшен жираф, закачен отстрани на количката.

Ако някой ѝ беше казал, че днес ще люлее бебе в апартамента си, тя би го посъветвала да намали халюциногенните наркотици. Не че имаше нещо против бебета, но ако изобщо някога поемеше по този път, нямаше да му дойде редът още поне четири-пет години.

„Сега ви е паднало, момичета“, каза тя на хормоните си.

Никол довърши съобщението и се огледа наоколо.

— Хубаво местенце. — Очите ѝ се плъзнаха по костюма на Виктория. — Адвокатка ли си?

Виктория се усмихна.

— Толкова ли е очевидно?

— Най-добрата приятелка на брат ми е адвокатка. Малко ми приличаш на нея. Какво право практикуваш? — Телефонът ѝ избръмча. Тя прочете полученото съобщение и вдигна учуден поглед към домакинята си. — Каза, че името ти е Виктория, нали?

— Да.

— Това написах и на Форд. Изглежда доста учуден, че съм у вас.

„Да, твоята съседка, Виктория“ написа тя с тон, който бе смесица от раздразнение, насмешка и привързаност, след което остави телефона и посочи количката.

— Благодаря ти. Вече мога да поема. — Направи го и отметна косата от лицето си с една ръка. — Извинявай, говорехме за адвокатската ти практика.

— Занимавам се със семейно право. Всъщност имам своя собствена кантора.

Никол замълча за миг, а после посегна към чашата с вода.

— Ха. Колко интересно. Ами... поемаш ли случаи за издръжка на дете?

— Детската издръжка определено е част от много от случаите ми, да.

Никол се приведе напред.

— Как стоят нещата, когато родителите никога не са се женили? Да кажем, чисто хипотетично, че една жена иска да получава издръжка за детето си от мъжа, от когото е забременяла. Какво трябва да направи?

Виктория хвърли поглед към лявата ръка на Никол. Нямах венчална халка.

— Ами първо трябва да подаде молба за издръжка на дете. В случай че говорим за някого, който живее в този щат... — А ако се имаше предвид заинтригуваното изражение на Никол, Виктория подозираше, че случаят е точно такъв. — Съществуват правила за определяне на размера ѝ в зависимост от доходите на бащата и броя на децата. Майката ще трябва да внимава той да не се опита да излъже при декларирането на доходите си и да скрие нещо. Освен това може да изиска допълнителна помощ за образованието на детето, медицинските му разходи и извънучебните занимания.

— Нямах представа, че е възможно да се поиска всичко това.

— Един добър адвокат може да помогне. Както и с отговори на всякакви въпроси относно родителските права и посещенията, които биха могли да възникнат.

Очите на Никол се стрелнаха към Зоуи.

— Родителски права?

Виктория много внимаваше как ѝ отговаря:

— Не съм сигурна какви са отношенията между двамата родители в този хипотетичен случай, но ако поискаш от някой мъж да поддържа финансово едно дете, напълно е вероятно той да пожелае да бъде част от живота на това дете.

— Ясно. Или пък... може изобщо да не го е грижа. — Очите на Никол отново се изпълниха със сълзи.

Виктория реши да рискува.

— Никол, изобщо не говорим за хипотетична ситуация, нали?

След миг колебание другата жена поклати глава.

— Не би трябвало да те занимавам с всичко това... та аз дори не те познавам. Просто ти спомена, че се занимаваш със семейно право, а напоследък доста си мисля за тези неща. Всъщност именно за това възнамерявах да говоря с Форд днес. — Долната ѝ устна затрепери. — Аз... не се справям добре с това, да отглеждам Зоуи съвсем сама.

Признанието най-сетне бе изречено на глас и сега думите на Никол започнаха да се леят по-бързо:

— Нямах представа колко *скъпо* е всичко — пелените, адаптираното мляко, да не говорим пък за детските ясли. Отново тръгнах на работа, защото нямам право на платен отпуск по майчинство и едва свързвам двата края. Така че си намирам странични приходи, давам частни уроци по китара вечер и през почивните дни, но това отнема от малкото време, което ми остава, за да бъда със Зоуи, и имам чувството, че почти не я виждам, а когато най-сетне съм с нея, съм толкова изтощена, че се улавям как броя минутите, докато дойде време тя да заспи. Чувствам се ужасно да си го призная, но е вярно и... — Тя поклати глава и не довърши.

Адвокатът у Виктория нямаше как да не попита:

— Значи, си се опитала да уредиш нещата с бащата на Зоуи, а той е отказал да поеме каквато и да било финансова отговорност?

Никол прехапа устни.

— Ами работата е там, че не съм напълно сигурна кой е баща ѝ.

О!

— Тоест има повече от един мъж, от когото е възможно да си забременяла?

— Не, определено е само един. Просто не знам кой е той. — Никол се изчерви. — Беше секс за една нощ. С приятелките ми излязохме да отпразнуваме дваисет и петия ми рожден ден и аз доста се почерпих. Заприказвах се с един тип и от дума на дума двамата се озовахме у нас, и — изненада! — след няколко седмици разбрах, че съм бременна. Което е странно, защото знам, че използвахме презерватив. Но може да е имало и втори път или пък презервативът да се е изхлузил. Не знам. „Потребителска грешка.“ Така го нарече гинекологът ми. — Тя погледна към Зоуи. — Обмислях дали да не я махна, но... от мига, в който открих, че съм бременна, се почувствах свързана с нея. И не че съм си мислила, че ще е лесно да бъда самотна

майка. — Тя обърна изморени очи към Виктория. — Просто нямах представа, че ще е *чак* толкова трудно.

Думите ѝ върнаха Виктория назад, към един спомен от собственото ѝ минало — майка ѝ в болничното легло, уморена и крехка.

„Просто не знаех какво да правя. Не знаех, че ще бъде толкова трудно.“

— Е, какъв е планът ти? — попита тя доста рязко. — Попита ме за издръжка, но според мен първо трябва да разбереш кой е бащата. Съдилищата доста държат на тази подробност.

— Е, знам името му — отвърна Никол. — Питър Сътър. Надявам се, че все някак ще успея да го открия. Ето защо искам да говоря с Форд. Той е разследващ репортер и като такъв има достъп до най-различни бази данни за издирване на хора. Помислих си, че ако ми помогне да открия Питър Сътър... бих могла да му разкажа за Зоуи и да поискам да ни помогне финансово. Той също е отговорен за нея... в крайна сметка са необходими *двама* души, за да се направи бебе. — Изрече го без колебание, сякаш всичко вече беше решено.

Аха.

Благодарение както на професионалния, така и на личния си опит Виктория имаше малко по-реалистична представа за нещата.

— И когато (приемайки, че изобщо успееш да намериш този Питър Сътър) той ти каже да се махаш — тогава какво? — попита тя. — Когато откаже да си направи тест за бащинство, защото не те помни, защото не иска да бъде баща или пък е женен с три деца и когато е преспал с теб, е изневерил на жена си и сега се бои да не бъде разкрит... Какво ще стане тогава? Или пък да приемем, че докажеш бащинството му и тогава той си вземе адвокат и започне да оспорва всякакви искания за издръжка, защото е непрокопсаник или не смята, че цял живот трябва да плаща за една „грешка“, или пък е някой богат задник, който смята, че си златотърсачка, която се опитва да докопа парите му? Работата, Никол, е там, че този тип може да бъде всякакъв. Може да няма никакви пари или пък да е егоистичен гадняр, на когото изобщо не му пука за отговорностите му. Възможно е да мине много време, преди да видиш каквито и да било пари от него (ако успееш да го намериш), което означава, че не можеш да разчиташ на този мъж да реши проблемите ти. *Ти* си тази, която трябва да намери начин да се

справи сама. Знам, че не е лесно да бъдеш самотна майка, но ти си всичко, което дъщеря ти има на този свят, единственият човек, на когото може да разчита, и тя се нуждае да бъдеш до нея. Нуждае се да знае, че каквото и друго да се случва в света ѝ, *ти* можеш да се справиш. Така че ще се наложи да стиснеш зъби, да се стегнеш и да измислиш начин да се оправиш дори ако никога не видиш и един цент от онзи мъж.

Никол примига изненадано.

Виктория замълча, също толкова учудена.

По дяволите.

Речта просто се беше изляла от нея, ужасно разпалена. Давайки си сметка, че трябва да каже нещо, и то колкото се може по-бързо, тя добави, опитвайки се да позамаже положението:

— И именно такава реч бих ти дръпнала за твое добро, ако бях адвокатът, занимаващ се с твоя случай.

В продължение на един миг Никол изглеждаше объркана, а после по лицето ѝ се разля широка усмивка.

— Я, чакай... искаш да поемеш случая ми?

Ау.

— Всъщност казах: *ако* бях...

— Това е страхотно! — Никол плесна развълнувано с ръце.

Преди Виктория да успее да изясни станалото недоразумение, Зоуи се събуди. Отвори очички, огледа се наоколо, след което изплю биберона си и нададе възмутен нисък.

— О, миличка, съжалявам. Не исках да те събудя. — Никол направи физиономия на Виктория, докато протягаше ръце към количката. — Ама че глупаво от моя страна. — Взе дъщеричката си, облегна я на гърдите си и започна да разтрива гръбчето ѝ, шепнейки успокояващо „Шшш“.

Зоуи продължи да реве гръмогласно.

— Сигурно е гладна. — Смутена, Никол зарови из чантата, окачена за дръжката на количката, докато прикрепяше Зоуи с една ръка. Извади бутилка и жълт пакет адаптирано мляко.

— Би ли я взела за малко, докато приготвя това? — помоли тя Виктория.

Малката Зоуи, със зачервено, сбръчкано от плача лице, изобщо не изглеждаше очарована от тази идея. Не че Виктория би могла да

откаже.

— Разбира се. — Естествено, че щеше да подържи бебето за няколко минути. В гимназията гледаше деца, докато родителите им отсъстваха; не беше, като никога да не е държала бебе. Просто... не го беше правила много отдавна.

Лявата ръка на Зоуи беше заета, така че тя не можеше просто да остави Зоуи на Виктория, която се видя принудена да се протегне и малко несръчно да премести детето в скута си.

Е, добре, не беше чак толкова страшно. Можеше да се справи.

— Здравей — усмихна се тя на бебето.

Зоуи нададе яростен вик.

Никол се втурна към умивалника, за да напълни биберона с вода. Виктория се опита да я подрусва, а после я залюля, дори изгука едно: „Мама ей сега се връща“, но нищо не помагаше; Зоуи беше изпаднала в свирепо настроение и очевидно бе твърдо решена всички в сградата да го научат.

Никол изсипа адаптираното мляко в шишето и го разклати (дотогава Зоуи вече звучеше като полицейска сирена), след което побърза да отиде при Виктория и я взе от ръцете ѝ. Настани бебето в скута си, пхна биберона в устата му и плачът изведнъж спря буквално наред поредния рев.

Тишина.

— Леле. — Виктория се изсмя със смесица от шок и страхопочитание. — Винаги ли е такава, когато е гладна?

— Както и когато е уморена или пелената ѝ е за смяна, когато си изпусне биберона, когато ѝ е прекалено топло или прекалено студено... — Никол погледна дъщеричката си. — Същинска малка фурия е. — И тя плъзна нежно пръст по бузичката на детето, избърсвайки една сълза.

В този миг Виктория съвсем ясно видя целия спектър на чувствата на Никол. Видя изтощението в очите ѝ, объркването, несигурността, но също така любовта и обожанието, които изпитваше към дъщеричката си.

Можеше да помогне на тази жена, знаеше го.

Случаят на Никол бе не само необикновен, но и сложен и тя щеше да се нуждае от добър адвокат, някой, който да се погрижи да не

я изиграят в съда. Адвокат, който преди всичко да се постарее интересите на Зоуи да бъдат защитени.

Виктория сведе поглед към бебето, което сега пиеше блажено от биберона, сякаш всичко винаги си е било наред. Същинска малка фурия, наистина.

„Само така, малката.“

Тя се надигна от дивана и извади една визитка от куфарчето си.

— Заповядай — каза и я остави на масичката пред Никол. — Обади ми се в офиса утре и ще обсъдим откъде да започнем със случая ти.

Никол прочете картичката на глас.

— „Виктория Слейд и съдружници“. — Наклони глава на една страна и огледа Виктория и дизайнерския ѝ костюм. — Наистина е страшно мило от твоя страна да го предложиш, но честно казано, не съм сигурна, че мога да си позволя адвокат като теб.

— Ще измислим нещо.

Истината бе, че Никол по всяка вероятност не можеше да си позволи адвокат като нея, не и с обичайните хонорари на Виктория. Ала тя и преди бе поемала случаи про боно. Това бе едно от преимуществата да е шефът — имаше свободата да прави каквото си поиска.

И колкото по-сериозно се замисляше, толкова повече ѝ се искаше да помогне. През последния месец доста неща бяха нарушили равновесието в подредения ѝ живот: опитът за обир, паническите пристъпи и неканените спомени за майка ѝ. Ала ситуацията с Никол и Зоуи — това бе нещо, което бе в състояние да оправи.

Може и да се боеше да се вози в проклетото метро, ала правото бе нейната стихия.

Изведнъж на вратата се почука и очите на Никол се разшириха.

— Сигурно е Форд. Той все още не бива да узнае нищо от това... Не и преди да съм имала възможност да поговоря с него тази вечер. Той не знае истината за бащата на Зоуи. Прекалено се срамувах да кажа истината на семейството ми, затова си измислих гадже, което уж ме е зарязало, когато открило, че съм бременна.

— Нищичко няма да му кажа. — Виктория ѝ намигна и отиде да отвори. — Сега това вече е поверителна информация между адвокат и неговия клиент, нали?

Пък и нея ако питаха, колкото по-малко се кажеше на Форд Диксън, толкова по-добре.

9.

От гаража Форд отиде право в апартамента на Виктория, без дори да остави чантата си, мислейки си, че сестра му и племенницата биха искали да бъдат спасени възможно най-бързо от заядливата му, бъркаща се навсякъде съседка.

Тя му отвори — самото възпъщение на скъпоплатен адвокат в лъскавия си черен костюм.

— Господин Диксън. Колко мило от ваша страна да ни удостоите с присъствието си — поздрави го тя с престорена любезност.

— Чувам, че си подслонила сестра ми. Поредният етап в плана ти да се набъркаш в живота ми? — Усмивката му бе точно толкова приятна, колкото нейната, думите му — също толкова сухи.

— Нещо такова. — Виктория се отдръпна, за да го пропусне.

Още щом видя Никол да храни Зоуи на дивана, той разбра, че сестра му е плакала, и като хвърли бърз поглед на Виктория, се приближи до нея.

— Ник. Какво е станало?

— Ами... имах тежък ден. За щастие, съседката ти е истински ангел.

Форд отново погледна към Виктория, която бе отишла в кухнята, за да ги остави насаме. Гъстата ѝ тъмнокестенява коса падаше напред, докато тя пишеше нещо на телефона си.

Ангел? Очевидно нещо му убягваше.

В момента обаче имаше по-важни въпроси.

— Вие със Зоуи добре ли сте?

— Защо не идем у вас, за да поговорим? — предложи Никол. — Мисля, че достатъчно дълго се натрапвахме на Виктория.

Закрилническите му инстинкти на голям брат начаса се пробудиха, когато чу, че двамата с Никол трябва да „поговорят“ Все пак тя имаше право — най-добре бе да почака, докато останат сами.

— Разбира се. Аз ще взема количката, тъй като ти държиш Зоуи.

Той погледна към племенницата си, която стискаше биберона с двете си ръчички. Беше обърнала главичка и големите ѝ кафяви очи се взираха право в него.

Форд се пресегна и я погъделичка по гърдичките, така че тя се усмихна широко и зарита с крачета.

— Ето я моята усмивка.

Никол направи физиономия.

— Естествено, че на *теб* ще ти се усмихне. Има ли изобщо създание от женски пол, което да не те обожава?

Откъм кухнята се чу как Виктория се прокашля шумно, а после погледна към тях и махна с невинна усмивка на уста:

— Извинявам се. Въздухът май е доста сух.

Форд я изгледа. *Ха-ха.*

Със Зоуи на ръце, Никол се приближи до Виктория.

— Много ти благодаря, че ни покани да изчакаме тук. — И като понижи глас, добави: — Утре ще ти се обадя за онова.

Форд наостри уши. За *онова*? Очевидно нещо се случваше със сестра му и на него изобщо не му беше приятно да не знае какво. Замълча си обаче, задържайки въпросите си за мига, в който двамата с Никол останеха сами.

— Няма защо. Радвам се, че можах да бъда полезна. — Виктория погали с пръст ръчичката на Зоуи.

— Чао, хлапе.

Бебето инстинктивно стисна пръста ѝ.

— О, виж само. Мисля, че те хареса — каза Никол.

— Много ясно. Тя очевидно е страшно умно момиченце. — Виктория раздвижи пръста си, сякаш разтърсваше ръчичката на Зоуи за довиждане. След това усети, че Форд я гледа, и се изчерви. Внимателно освободи пръста си от хватката на бебето и тръгна към входната врата.

Форд го разчете като знак да си вървят.

Виктория задържа вратата на Никол и Зоуи, кимайки им за довиждане. Форд ги последва, бутайки количката, но спря на прага и повдигна вежди.

— Ангел?

Тя го дари с най-милата си усмивка.

— Мисля, че онова, което се опитваш да кажеш, е: „Благодаря ти, Виктория“.

Вечно с този проклет сарказъм.

Ала в този случай (колкото и да му беше неприятно да си го признае), тя имаше право. Нямаше представа какво се бе случило между нея и Никол, но тя бе поканила сестра му и племенницата му у тях и за това ѝ беше задължен.

За съжаление.

— Благодаря ти, Виктория.

Тя повдигна вежди, сякаш очакваше още нещо и когато такова не последва, придоби изненадан вид. Раздвижи се неловко и махна уклончиво с ръка.

— Както и да е.

Интересна работа, помисли си Форд. Когато не беше ехидна и не се заяждаше с него, нямаше нищо, което да отвлече вниманието му от факта, че тя бе наистина красива. Както в този момент например го притегляше начинът, по който ъгълчетата на пълните ѝ устни се извиваха нагоре, докато го гледаше с топлите си шоколадовокафяви очи.

— Е, какво... ще си стоим на прага, така ли? — подхвърли тя и моментът си отиде.

Щом влезе в апартамента му, Никол се настани на дивана, за да довърши храненето на Зоуи. Форд търпеливо я изчака и отиде да смени служебните си дрехи с тениска и дънки. Когато се върна от спалнята, завари Зоуи да лежи върху едно одеяло на пода в хола, докато Никол плакнеше биберона в умивалника.

Той седна на пода до Зоуи и размаха плюшения жираф над гърдичките ѝ. Очите ѝ се разшириха и тя протегна ръчички, мъчейки се да го достигне.

— Да беше видял само как рухнах у Виктория. Беше епично — подхвърли Никол от кухнята.

На Форд не му беше трудно да го повярва. Последния път, когато бе гостувал на сестра си, тя опитваше нещо, наречено „сънна тренировка“... нещо, от което Зоуи съвсем не беше във възторг, ако се съдеше по плача и писъците ѝ.

— Мама сигурно ще ти каже, че това така ти се връща. Ти също не беше от лесните бебета.

Никол прибра чистата бутилка в чантата и се настани на пода до Форд и Зоуи.

— Говорил ли си с мама тази седмица?

— Вчера ходих да я видя.

— Как е тя?

— Нали познаваш мама. Все гледа да е заета с нещо. Даде ми кутия с вещи на татко, които според нея бих искал да запазя. Има една и за теб. — Форд беше прибрал кутията си в дрешника, но все още не я беше отворил.

Тъй като искаше да заговорят по същество, той кимна към апартамента на Виктория.

— Е, ще ми кажеш ли какво се случи там? Мама се безпокои за теб. И двамата се тревожим. От погребението насам се опитвам да се свържа с теб.

— Знам, извинявай. При мен е такава лудница, имам чувството, че не мога да си поема дъх. Докато се опитвам да балансирам между работата и Зоуи... — Никол преглътна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Понякога ми се струва, че с всичко се справям ужасно. Особено като майка.

Гласът на Форд омекна, виждайки сестра си да плаче.

— Ник... това не е вярно. Защо не дойде при мен по-рано? Не е нужно да се съсипваш от толкова много работа. Мога да ти помогна финансово, докато нещата се стабилизират. — Не беше богат, но определено изкарваше достатъчно, за да помогне на племенницата и сестра си.

— Знам. Ала едно временно закрепване не е решение на проблема. Не можеш цял живот да издържаш Зоуи. Нито пък искам да го правиш. А и не става въпрос единствено за пари. — Тя го погледна. — От погребението насам често мисля за татко. Онова, което ти каза в надгробното слово... силно ме разтърси това да чуя всички онези истории. Толкова дълго му бях ядосана или се карах с него, или пък му се сърдех, задето отказва да се вземе в ръце, че бях забравила много от тези хубави моменти. Като например колко страхотен бе със Зоуи, когато с мама за първи път дойдоха в болницата да я видят? Той на практика я държа през цялото време, говореше ѝ, разказваше ѝ

истории за времето, когато сме се родили ние с теб. Ала вместо просто да се радвам на момента, аз през цялото време си мислех: „Защо не може винаги да е такъв?“.

— Знам. — Истината бе, че онзи ден в болницата Форд си мислеше съвсем същото. Беше прекарал почти целия си живот, наслаждавайки се на подобни хубави мигове с баща си само донякъде, защото непрекъснато очакваше нещо да се обърка.

Никол погледна към дъщеричката си, която щастливо дъвчеше плюшения си жираф.

— Бащата на Зоуи е там някъде. Може би ще бъде добър баща, а може би не. Ала след като изгубихме татко, имам чувството, че й дължа поне шанса да изживее подобни хубави мигове, каквито имахме ние.

Форд бе повече от съгласен да накарат бившето гадже на сестра му да поеме финансова отговорност за Зоуи. Та нали от самото начало караше Никол да го даде под съд за издръжка. Ала отвъд това, заради доброто, както и на сестра си, така и на Зоуи, той трябваше да бъде гласът на разума.

— Този тип се махна от щата, когато научи, че си бременна, Ник — меко каза той. — Колкото и добри намерения да имаш в желанието си Зоуи да си създаде връзка с баща си, той не ми се струва свестен човек. Финансовата отговорност е едно, ала не можеш да принудиш някого да бъде баща.

Никол си пое дълбоко дъх.

— Окей, трябва да ми обещаеш, че няма да реагираш като по-голям брат и да ме съдиш, когато ти кажа нещо за мен и бащата на Зоуи.

Форд мъничко се засегна от това, което тя намекваше.

— Хей, имай ми малко повече доверие. Най-добрият ми приятел е жена. Мисля, че съм достатъчно просветен, когато става дума за връзки и женския пол. Уверявам те, че не можеш да ми кажеш нищо, което вече да не съм чувал от устата на Брук.

— Забременях след свалка за една нощ и нямам представа кой е бащата на бебето ми.

Нищо, освен това.

Никол скръсти ръце на гърдите си, като почти го предизвикваше да бъде шокиран и потресен.

Форд изпусна дъха си... е, добре, не отричаше, че му трябваше поне един миг, за да преглътне тази информация.

— Добре. Разкажи ми всичко. — Сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна лекичко. — И този път, глупаче, гледай да е истината.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи и тя ги посочи.

— Господи, никога не *спират*.

А после му разказа как с приятелките ѝ бяха излезли да отпразнуват двайсет и петия ѝ рожден ден, как бе срещнала Питър Сътър и го бе завела в апартамента си.

— Когато се събудих на сутринта, него го нямаше. И нямам представа как да го намеря. — Тя замълча за миг, видяла гневното изражение на брат си. — Не забравяй, че обеща да не ме съдиш.

— Казах, че няма да съдя *теб*. Но ми се струва, че задникът, който е преспал със сестра ми, направил ѝ е бебе и се е изнесъл, без дори да каже едно „довиждане“, си го заслужава.

— Не се опитвам да го оправдавам, но истината е, че не е имало причина да подозира, че може да съм забременяла. Със сигурност знам, че използвахме поне един презерватив, защото го намерих...

Форд вдигна ръка и я прекъсна.

— Определено не искам да го знам. Никога.

Тя му се усмихна предпазливо.

— Помислих си, че с твоите връзки във вестника би могъл да ми помогнеш? Да открия бащата на Зоуи, имам предвид.

Сякаш изобщо трябваше да пита.

— Естествено, че ще ти помогна. Точно това правят големите братя... и суперготините чичовци. Но първо трябва да те питам още нещо. — Той я погледна право в очите. — Трябва ли да се притеснявам, че очевидно си била пияна в нощта, когато си срещнала бащата на Зоуи?

— Не съм като татко. Кълна ти се. Просто се повеселихме малко повече по случай рождения ми ден.

Той я погледа в продължение на един дълъг миг.

— Окей.

След това, успокоен, отиде да донесе един малък бележник от кухнята, готов да се залови за работа.

— А сега ми кажи всичко, което си спомняш за този Питър Сътър и което би ми помогнало да го намеря. Възраст, цвят на косата,

дори името на бара, в който сте се запознали.

Никол кимна.

— Окей.

Форд седна на пода и в този миг се сети за още нещо.

— Между другото, какво е „онова“, за което ще говориш с Виктория утре.

— О! Това ли! — развълнувано отвърна Никол. — Знаеш ли, че тя се занимава със семейно право?

Проучванията на Форд бяха разкрили, че тя е виден бракоразводен адвокат с цял куп известни клиенти.

— Да, май чух нещо такова.

— Е, познай какво! Тя предложи да се заеме с моя случай. Каза, че имам нужда от добър адвокат, който да се погрижи за всички детайли по издръжката, както и за всякакви въпроси относно родителските права и посещенията, които биха могли да възникнат. И чуй само колко страхотно — предложи да ми направи отстъпка от тарифата си.

Форд се дръпна назад.

— Така ли?

Никол наклони глава на една страна.

— Защо го казваш по този начин? Какво всъщност се случва между теб и Виктория?

— Уверявам те, че нищо не се случва между мен и Виктория. — Тази жена беше прекалено самодоволна за неговия вкус. Критична. Да не говорим пък за сарказма ѝ. Списъкът беше дълъг, само дето не си струваше времето му.

О, да — и обидчива.

Никол очевидно беше забелязала суховатия му тон.

— Форд, *нали* ще се държиш добре с интелигентната, мила адвокатка, която предложи да поеме случая ми?

Той изсумтя.

— Мила? За една и съща жена ли говорим?

— Аха. Изключително красивата жена, която живее само на няколко метра от теб.

— Красива ли е? Не бях забелязал — отвърна той неопределено.

Сестра му се усмихна.

— О, забелязал си, и още как.

Половин час по-късно Форд изпрати Зоуи и Никол до вратата.

— Ще издиря този тип, но имам едно условие. Да говориш с лекаря си за стреса, под който се намираш. — Нищо не разбираше от следродилни депресии и разни такива — може би Никол преживяваше онова, през което минаваха всички нови майки. Въпреки това щеше да се почувства по-добре, ако тя поговореше с някого.

Сестра му го прегърна и каза с одрезгавял глас:

— Все гледаш да ми кажеш какво да правя.

Форд ги проследи с поглед до асансьора, а после очите му се спряха на вратата до неговата.

„Тя предложи да се заеме с моя случай. И чуй само колко страхотно — предложи да ми направи отстъпка от тарифата си.“ Май беше време двамата с госпожица Виктория Слейд, адвокат, да си поприказват.

10.

Виктория затвори очи и се отпусна, оставяйки парата и топлата вода да я обгърнат. От тонколонките в банята се лееше Нора Джоунс („Твоята близост“), на мраморния ръб на ваната почиваше чаша зинфандел^[1].

Истинско блаженство.

Именно този миг бе очаквала с нетърпение през целия ден. Никакви мисли за работа, никакви плачещи непознати с ревящи бебета. Просто няколко минути за релакс, само тя, ваната с пяна, ухаеща на краставица, и...

Чук, чук.

... някакъв задник, тропач на входната врата.

— Върви си — промърмори тя, мислейки си, че който и да стои отвън, ще схване намека, когато не му отвори. И като че ли наистина подежда. Разнесе се още едно почукване, което тя отново пренебрегна, а после — тишина.

Най-сетне покой.

Само че...

Сега Виктория започна да се чуди кой ли бе почукал на вратата ѝ. Може би Никол? Дали не беше забравила нещо в апартамента ѝ? Или пък беше Форд? На практика той беше единственият, когото познаваше в сградата. Така че сигурно беше един от двамата. Освен ако някой най-случаен човек просто не бе решил да почука на вратата ѝ. Някой непознат, който искаше... какво точно?

Тя се размърда неспокойно във ваната.

Логичната част на ума ѝ знаеше, че това не е въпрос, над който си заслужава да се замисля сериозно. Хората непрекъснато чукаха по вратите на други хора. Рано или късно, щеше да ѝ се наложи да престане да се стряска толкова.

„Стегни се, Слейд. Всичко е само в главата ти.“

Взела това решение, тя се отпусна във ваната и продължи да релаксира. Даде си сметка, че е пропуснала любимата си песен, и взе

телефона от ръба на ваната, за да я пусне отново.

„Не бледата луна е тази, която ме вълнува“, запя Нора.

Чувствайки се по-добре, Виктория отпи глътка вино и затвори очи, оставяйки се отново на прегръдката на топлата вода и парата, упоителното ухание на пяната, кадифената съблазнителна музика...

„А само твоята близост.“

На вратата отново се почука.

По дяволите!

Мърморейки си под носа, Виктория излезе от ваната и бързо се подсуши. След това се уви в хавлията, излезе в хола и надникна през шпионката.

Отвън стоеше Форд.

Тя простена от раздразнение и почти изкрещя през вратата:

— Какво?

Той примига при този безцеремонен поздрав, а после наклони глава на една страна.

— Какво правиш там вътре? През балкона виждам, че лампите са запалени, така че очевидно не си си легнала.

Я виж ти. Кой кого шпионираше сега?

— *Опитвах се да си взема вана.*

— О. — Той помълча за миг, сякаш обмисляше думите й. — Окей, ще дойда по-късно. Колко време ти трябва, десетина минути?

— Десетина минути? — Тя извъртя очи. *Мъже.* — Това едва ли може да се нарече достатъчно време, за да... — Стори й се глупаво да спорят през вратата, затова въздъхна в пристъп на безсилно раздразнение. — Почакай малко.

Май щеше да е най-добре да приключи с това, така че отиде в спалнята, като си мърмореше под носа, и си облече дънки и тениска. Докато отиваше към вратата, махна шнолата, с която беше прибрала косата си във ваната, и тръсна глава.

Отвори рязко и започна направо.

— Е, на какво дължа това удоволствие, господин Диксън?

Кранчетата на устата му потръпнаха.

— Интересен начин за носене на спирала.

Виктория отстъпи назад и погледна отражението си в огледалото. Под очите й имаше две големи черни петна като на миеща мечка.

О, за бога!

Тя му направи нетърпелив знак да влезе.

— Хайде де. Ей сега се връщам.

Остави го и отиде в банята, за да си свали грима. Когато се върна в хола, го завари да стои до дивана и да разглежда снимка, на която Виктория бе с майка си. Беше от деня на дипломирането ѝ.

— Имам познат, който завърши право в „Нортуестърн“. Кейд Морган. Две години преди теб, предполагам?

Очевидно я беше проучил, при положение че знаеше в кой университет бе следвала.

— Познавам го по име. Слушай, чака ме гореща вана и чаша дъхав зинфандел. Може ли да говорим по същество?

Форд се обърна към нея.

— Сестра ми каза, че си предложила да поемеш случая ѝ.

— Така е.

И ако беше дошъл, за да ѝ каже, че не е съгласен, щеше да му се наложи да го преглътне. Може и да бе поела случая на Никол заради едно недоразумение, ала ангажирала се веднъж, за нея нямаше връщане назад.

— Спомена също така, че ще ѝ направиш отстъпка от тарифата си.

— И това е така.

Той я погледна изучаващо.

— И защо ти е да го правиш? Та ти дори не я познаваш.

Виктория опря хълбок в облегалката на дивана.

— Тя се нуждае от помощ. Аз мога да ѝ я дам. Не е толкова сложно.

Форд заобиколи дивана и дойде по-близо.

— Проучих те. Кантората ти явно е доста успешна.

— Не се оплаквам.

Той спря пред нея и пристъпи неловко от крак на крак.

— Така че, ако някой с твоите... очевидно приемливи юридически умения... — изглеждаше така, сякаш му причинява болка да го изрече на глас — е решил да поеме случая на сестра ми, предполагам, че не би трябвало да се бъркам. Дори ако това означава да работим заедно.

Виктория, на която ѝ доставяше истинско удоволствие да го гледа как с усилие скалпва някакво неохотно подобие на

благодарност, примига при тези думи.

— Извинявай, правилно ли чух да казваш, че ще работим заедно?

— Вярвай ми, и аз не изгарям от възторг. Но след като си адвокатката на Никол, а аз съм този, който ще издири Питър Сътър, струва ми се, че с теб сме един екип.

Екип? О, колко мило. За съжаление, тя не действаше по този начин.

— А, да, Никол спомена, че можеш да използваш източниците си в „Чикаго Трибюн“, за да откриеш Питър Сътър. — Виктория махна с ръка. — Вече няма да е необходимо. Възнамерявам да наема частен детектив, който да се заеме с това.

Форд скръсти ръце на гърдите си.

— Но аз вече обещах на Никол, че ще го направя.

— Ами... вземи си обещанието назад.

Той повдигна вежди.

— Нищо лично — обясни Виктория. — Е, добре де, лично е. Двамата с теб определено не си пасваме. Но освен това никога не възлагам детективската работа в случаите си на роднини на клиентите. Точка по въпроса.

Форд се замисли над думите ѝ.

— Колко ще ти струва да наемеш частен детектив?

Виктория си помисли за последния път, когато бе използвала услугите на такъв.

— Около сто долара на час. Може би повече.

— И ти ще тръснеш този разход на сестра ми, въпреки че някой е предложил да свърши същата работа безплатно?

Виктория настръхна при това обвинение.

— Не съм казала подобно нещо.

— Тогава какво? Кантората ти ще поеме разходите за частния детектив, така ли? Всичко, с което разполагаме, е едно име и барът, в който Никол и Питър Сътър са се запознали. Даваш ли си сметка колко време ще отнеме да бъде открит този тип? Като нищо говорим за хиляди долари. Аз мога да ти спестя този разход.

Практичната бизнес дама у нея се замисли.

И все пак...

— Просто не смятам, че е добра идея да работим заедно.

Той срещна твърдо погледа ѝ.

— Аз мога да го направя, ако и ти можеш.

— Не съм казвала, че не мога да го направя. — А и истината бе, че строго погледнато, Никол имаше пълното право да използва брат си, за да открие Питър Сътьр, независимо дали на Виктория ѝ харесваше, или не. Не беше задължена да ѝ позволи да използва услугите на частен детектив за това.

— Значи, се разбрахме — заяви Форд.

Тъй като, за съжаление, не виждаше да има кой знае какъв избор, Виктория реши да изясни нещо от самото начало:

— Ако ще го правим, ще го направим по моя начин. Искам да бъда в течение на абсолютно всичко, което вършиш. Не мога да се тревожа дали не ходиш да тропаш по вратата на всеки Питър Сътьр в града, за да попиташ дали той е направил дете на сестра ти.

— Да разбирам ли, че планът ти е да ме командориш така през цялото време, докато работим заедно?

Тя му се усмихна мило.

— Никой не ти пречи да се откажеш.

— Става въпрос за сестра ми. — Той направи крачка към нея. — Което означава, че ще се наложи да ме търпиш. Независимо дали ти харесва, или не.

Беше предположила, че ще ѝ отговори точно така.

Два дни по-късно Форд седеше на бюрото си във вестника и довършваше първата част от поредицата си върху Пробационната служба. Подкрепян от втората чаша кафе, която беше изпил тази сутрин, той писа без прекъсване близо три часа и успя да допише историята преди обедната почивка.

Тъкмо приключваше с редактирането, когато телефонът иззвъня. Погледна номера и видя, че е Никол.

— За съжаление, нищо — каза тя.

— Сигурна ли си?

Предишния ден бе започнал да издирва Питър Сътьр. Не разполагаха с кой знае каква отправна информация, само името и едно доста общо описание (кестенява коса и възраст между двайсет и пет и четиридесет години), ала Никол вярваше, че ще разпознае снимката му.

Форд се надяваше да е права, защото, ако не успееше да го познае, издирването щеше да се окаже далеч по-сложно, отколкото си беше бездруго.

Първият му ход, просто в случай че извадеха особено голям късмет, бе да провери фейсбук, туитър и линкдин. Беше потърсил както Питър, така и Пит Сътър в Чикаго, след което бе пратил на Никол профилите на тримата тъмнокоси мъже, които беше открил.

— Напълно — увери го тя. — Тези мъже приличат ли ти изобщо на някого, когото бих довела вкъщи? Имам си стандарти, дори когато съм пияна.

— Това да не ти е сайт за запознанства, Ник. Не ме интересува дали са твоят „тип“, или не, интересува ме единствено дали ти се струват познати. Освен това може пък на живо да са страшно свестни.

— В профила на втория пише: „Сърдит кучи син. Не ти харесва какво казвам? Да ти го начукам“.

— Е, добре, не е той.

— Наречи ме надута, но ти повтарям — търсим Питър Сътър, който е *сладък*.

— Сладък. Ясно. — Форд се престори, че си води записки. — Цвят на очите, ръст, адрес, телефонен номер и професия — неизвестни. Но определено е привлекателен. С тази информация случаят ще е решен до вечеря.

— Споменах ли вече — мило каза тя — колко си страхотен, задето го правиш?

— Да, да — измърмори Форд. — Запази го за когато го открия.

След това затвори, довърши статията за Пробационната служба и отиде да си вземе сандвич. Беше топъл и слънчев юнски ден и той реши да прекоси реката, за да отиде до един от любимите си деликатесни магазини. Намери си маса навън и прегледа имейлите си, докато обядваше, давайки си сметка едва когато довърши пържените си картофи, че се намира само на половин пресечка от кантората на знаменитата Виктория Слейд.

Съвсем лесно му бе да си я представи в изискан, модерен офис, правейки... каквото и да правеха скъпоплатените адвокати в петък следобед. Вероятно скастриаше някого, ако се съдеше по досегашното им общуване. Несъмнено облечена в един от сексапилните костюми, които очевидно толкова харесваше. И на високи токчета.

Хмм.

Всъщност като се замислеше, нямаше да е зле да се отбие и да я уведоми за плановите си относно втората фаза в издирването на Питър Сътър. При положение че толкова държеше да е в течение с неговите действия.

Взел решение, Форд изхвърли остатъците от обяда си и тръгна покрай реката. Офисът ѝ се намирал в един стъклен небостъргач и след като провери на таблото, взе асансьора до трийсет и третия етаж.

Видя вратата, на която със сиви букви бе написано името на кантората ѝ, и прекрачи в елегантно слънчево фоайе с бели кожени столове, дървен под и прозорци от пода до тавана.

Една рецепционистка го поздрави иззад извито бяло бюро.

— Мога ли да ви помогна?

— Казвам се Форд Диксън. Надявах се да се видя с Виктория. Нямам уговорена среща.

Рецепционистката кимна.

— Нека проверя дали е свободна.

Форд се приближи до прозореца, през който се разкриваше изглед към река Чикаго. Няколко секунди по-късно по коридора зад рецепционистката се разнесоха стъпки. Обърна се и видя мъж с тъмносин костюм и очила с телена рамка да идва към него.

— Господин Диксън? — протегна ръка мъжът. — Аз съм Уил Кофър, асистентът на госпожица Слейд. Казаха ми, че искате да говорите с нея. — Погледът му беше любезен, ала изпитателен. — Госпожица Слейд по принцип не приема посетители без уговорен час. Мога ли да попитам за какво става въпрос?

— Работя заедно с нея по един случай и реших да се отбия, за да ѝ съобща как върви.

— Диксън... — Уил наклони глава на една страна. — Като случая „Никол Диксън“?

— Точно така.

— Вие трябва да сте братът. Новият съсед на Виктория. — По лицето му изведнъж се появи неприкрито любопитство, докато оглеждаше Форд. — Тя е изключително заета днес. Все пак последвайте ме, ще видя какво мога да направя.

И той го поведе по коридора, подминавайки няколко кабинета. Мястото бръмчеше от почти осезаема енергия... и доста наподобяваше

нюзрума във вестника преди крайния срок за предаване на статии. Звъняха телефони, една от адвокатките крачеше напред-назад и очевидно упражняваше някаква пледоария, а по-млад мъж, вероятно стажант или юридически помощник, мина забързано покрай тях, понесъл купчина документи, висока почти колкото него.

В края на коридора имаше друга, по-малка чакалня пред голям ъглов кабинет.

— Заповядайте, седнете — покани го Уил. — В момента има посетител, но ще ѝ съобщя, че сте тук.

От мястото си в чакалнята Форд виждаше Виктория в офиса ѝ. Беше познал за тоалета ѝ — днес носеше жълтеникавокафяв костюм с бяла копринена блуза и обувки на високи токчета.

Облегната на бюрото си тя разговаряше с жена на двацет и няколко години, също облечена в костюм.

Форд я видя да кима насърчително, докато жената говореше. Изглеждаше учудващо... достъпна. Дори дружелюбна.

Обърна се, когато сътрудничката ѝ излезе от кабинета, и виждайки го в чакалнята, скръсти ръце на гърдите си.

— Ти не си срещата ми в един и половина.

Дотук беше с дружелюбността.

Форд стана и се приближи.

— Бях наблизил и си помислих, че може да поговорим.

Виктория погледна към асистента си.

— С колко време разполагам?

— Господин Улрих току-що пристигна — отвърна Уил.

Форд я погледна.

— Май ще се наложи да говоря бързо.

— Много бързо — подчерта тя.

Кабинетът ѝ беше просторен и светъл, с модерно бюро от стъкло и стомана и изглед към града и реката. Форд се настани в един от столовете пред бюрото с намерението първо да изясни един предварителен въпрос.

— Никол спомена, че вчера е минала през кантората ти, за да подпишете договор. Каза, че си се съгласила да поемеш случая про боно. Мислех, че просто ще намалиш хонорара си.

— Не е ли за предпочитане изобщо да няма хонорар?

За някой друг може би. Ала след като бе израсъл като едно от малцината деца на работници в изключително заможен квартал, тук ставаше въпрос за гордостта му.

— Мога да помогна на Никол с разходите за адвокат. Не е нужно да го правиш като благотворителност.

Изражението ѝ поомекна мъничко.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, аз също печеля нещо. Кантората ми се е ангажирала да поема определен брой случаи про боно всяка година. А този на сестра ти ми се струва достойна кауза.

Докато я слушаше да говори по този начин, Форд почти бе в състояние да повярва, че наистина е само това — скъпоплатена адвокатка, която се нуждае от малко благотворителност, за да изглежда добре в лицето на обществото. Ала инстинктът му нашепваше, че когато става въпрос за жената, седнала насреща му, има още нещо, нещо, което все още не успяваше да разгадае.

Въпреки това реши засега да остави този въпрос, тъй като не разполагаше с време.

— Ами в първия етап от издирването на Питър Сътър ударих на камък.

Тя се облегна в стола си.

— И първият етап беше...?

— Търсене в социалните мрежи. Помислих си, че е възможно да го открия във фейсбук или туитър, но нямах този късмет. Което ни довежда до втория етап в издирванията ми. Той обаче е по-сложен и ще ми отнеме малко повече време, за да го обясня. А господин Улрих вече те чака.

— Така е. Струва ми се обаче, че в понеделник програмата ми не е толкова натоварена.

Тя се обърна към компютъра си, сякаш се канеше да провери.

— Понеделник? — Форд се разсмя на нелепите ѝ думи. — Живееш на няколко крачки от мен, Виктория. Няма да си уговарям посещение в кантората ти за другата седмица, при положение че без проблем можем да разговаряме този уикенд.

— Откъде знаеш, че ще си бъда вкъщи?

— Е, ще си бъдеш ли? — Когато Виктория не отговори веднага, той се усмихна, разбрал, че я е хванал натясно. — Не забравяй, че сешоарът не лъже.

— Предполагам, че бих могла да се отбия у вас тази вечер след работа. — Тя замълча за миг и ъгълчетата на устата ѝ се извиха лекичко. — Тоест, в случай че успея да се вредя във върволицата.

— Не можа да устоиш да не го вмъкнеш още веднъж в разговора, а? — Той се изправи. — Знаеш ли, страшно ще се разочароваш, когато установиш, че изобщо не се вписвам в категорията „сваляч“, в която си ме сложила.

— Не съм те слагала в никаква категория. — Тя го погледна, а после направи закачлив жест с пръсти. — Е, добре де, може би съвсем мъничко.

Седнала на бюрото си, Виктория се наведе настрани, за да проследи с поглед отдалечаващия се по коридора Форд.

Естествено, че щеше да се появи в офиса ѝ без предупреждение. Очевидно не изпитваше никакво уважение към личното пространство на другите. Да не говорим колко самонадеян бе с това негово „няма да си уговарям среща в кантората ти“. И изобщо беше... дразнещ.

Страхотен задник обаче.

Широки рамене. Тесни бедра. Леко поклащаща се походка, която навеждаше една жена на мисли за...

— Е? Правилно ли чух, че ще се срещнеш с него тази вечер?

Стресната от разнеслия се глас, Виктория подскочи и побърза да се изправи. Погледна към Уил, който се хилеше многозначително на прага.

— Не е каквото си мислиш — сръза го тя.

— Хмм, доста бързо го отрече. Просто се чудех дали да ти отделя един час за срещата тази вечер. Или се нуждаеш от повече време, за да си свършиш работата с мъжествено адониев тип, който спи само на няколко крачки от теб?

Виктория махна отчаяно с ръце.

— Защо всички се чувстват задължени да ми го повтарят? Прекрасно знам къде спи.

— Бас държа, че е така — отвърна Уил лукаво и излезе от кабинета ѝ.

Очевидно трябваше да започне да се държи като Желязната шефка с него, при положение че *плащаше*, за да се заяждат с нея по

този начин.

— Освен това не мисля, че съществува дума „адониев“ — извика тя, твърдо решена последната дума да бъде нейна.

Пет секунди по-късно Уил й прати линка към онлайн речника.

По дяволите, наистина си го биваше.

---

[1] Вино от едноименен сорт червено грозде. — Б.пр. ↑

11.

Малко преди седем часа Виктория почука на вратата на Форд. Беше закъсняла със снемането на показания този следобед, а после бе минала през апартамента си, за да остави куфарчето си. Докато беше там, се поколеба дали да не се преоблече, но се отказа. Да, беше петък вечер, но след разговора с Уил ѝ се струваше изключително важно да подчертае, че това е работна среща. Щеше просто да се отбие у Форд за няколко минути, да чуе какви са плановите му за издирването на Питър Сътър и да си върви.

За нейна изненада, не ѝ отвори Форд.

А трийсет и няколко годишен мъж с рошава гарвановочерна коса, облечен с тениска и спортен панталон. Един от мъжете, които бяха с него във „Виолетовия час“, ако не я лъжеше паметта.

Очите му се разшириха при вида ѝ.

— Леле! Очевидно съм си избрал грешната сграда, в която да се нанесе. И току-що го казах на глас, нали? Мамка му.

— Не можеш да повярваш, че каза какво? — попита Виктория със съвършено сериозно лице.

Отне му миг, а после той се ухили широко.

— О... освен това имаш и чувство за хумор. — Той ѝ протегна ръка престорено тържествено. — Здравсти, аз съм Тъкър. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не мислиш ли, че е крайно време да се откажеш от този изтъркан лаф? Използваш го още от колежа — обади се някой зад него.

— Не е *изтъркан*. Той демонстрира саркастичното ми чувство за хумор и помага за стопяване на ледовете. — Тъкър се обърна за потвърждение към Виктория. — Нали така? Чудесно стопява ледовете?

Преди тя да успее да отговори, на прага се появи друг мъж с бира в ръка... мъжът с готината шапка, когото Одри си беше харесала във „Виолетовия час“.

— Здравей, нова съседке на Форд — поздрави той весело и ѝ протегна ръка. — Аз съм Чарди. Чухме, че си бракоразводна адвокатка

или нещо такова. — Той наклони глава на една страна. — Хм, срещали ли сме се и преди? Струваш ми се позната.

— И аз се чудех същото — потвърди Тъкър.

— Мисля, че преди две седмици бяхме в един и същи бар — отвърна Виктория. — „Виолетовия час“?

Чарли насочи пръст към нея.

— Точно така! Ти си момичето, на което Форд беше хвърлил око. — Той потупа приятеля си по рамото. — Спомняш ли си? Точно преди да се присъединим към моминското парти.

Тъкър кимна.

— А, да. Човече, Форд страшно си те беше харесал онази нощ. — Той замълча за миг. — Вероятно и това не трябваше да казвам на глас, а?

— Ама че съвпадение, а? — подхвърли Чарли. — Това, че сега живеете врата до врата.

— Сякаш се е намесила самата орис — съгласи се Тъкър.

Чарли изсумтя.

— Орис? Кой използва тази дума в наши дни?

— Много хора — не му остана дължен Тъкър.

— Аха, хора като баба ми.

— Е, значи, баба ти е страшно готина, защото така се казва и един герой от комиксите и на „Марвел“, и на „Диси“ — тържествуващо натърти Тъкър.

Чарли извъртя очи, а после се обърна към Виктория.

— Както и да е.

— Аха. Както и да е — каза Тъкър с леко подразнен вид.

И двамата мъже я погледнаха очаквателно.

— Е, нека уточним... Форд всъщност вкъщи ли си е? — попита тя.

— Аха. — Чарли се засмя и отвори вратата по-широко. — Под душа е. Току-що се върнахме от фитнеса. Не беше сигурен кога ще се появиш, затова ни помоли да останем, докато излезе от банята.

Виктория пристъпи в апартамента, оглеждайки се наоколо, докато вървеше след Чарли и Тъкър. Като разположение мястото бе огледален образ на нейния апартамент, рафтовете и гранитът в кухнята също бяха еднакви, ала приликите свършваха дотам.

— Леле — каза тя, едновременно учудена и впечатлена.

Форд очевидно беше вложил немалко време и усилия в жилището си. Половината от откритото помещение бе отделена за всекидневна с кожен диван и стол, тухлени стени и плъзгаща се врата, извеждаща на терасата. Другата половина обаче представляваше смесица между трапезария и работно място, с удивителна селска маса от старо дърво и стомана и столове в същия стил. Две от стените бяха покрити с етажерки от същия вид старо дърво.

Беше страхотен апартамент, мъжествен и модерен, ала едновременно с това от него се излъчваха топлина и уют. Лавиците по стените бяха с най-различна височина и върху тях бяха наредени книги, предмети на изкуството, фотографии в рамки и най-различни интересни дреболии: старинен часовник, скулптура на ръка и нещо, което приличаше на копие на бластер от „Междузвездни войни“, Виктория се приближи, за да поразгледа отблизо. Добре, че не беше дошла на среща, защото, ако беше, щеше да бъде изкушена да прекара солидно количество време, изучавайки всяко ъгълче от тези рафтове в опит да отгатне какво разкриват те за собственика на това място.

— Наистина е хубаво.

— Опитай се да не звучиш чак толкова учудено — разнесе се сух глас.

Виктория се обърна и за първи път видя как изглежда току-що изкъпаният Форд Диксън. Страхотно красив, както винаги; над метър и осемдесет, с невероятно сини очи; мокра, разчорлена коса; дънки с ниска талия и тениска, опъната върху широките му, корави гърди.

И бос.

Виктория чу тихия писък на десетки неоплодени яйцеклетки, когато един от яйчниците ѝ експлодира.

Прокашля се и посочи етажерките.

— Сам ли ги направи?

— Да.

— С наша помощ — уточни Чарли и им помахаше от кухнята. — Е, Тък и аз основно пиехме бира и държахме дъските. И като стана дума... — Той метна празната кутия от бирата си в кошчето за рециклиране под мивката и отвори хладилника. Извади си нова бира, но после се закова на място, виждайки Форд да се взира в него.

Чарли премести поглед между Форд и Виктория, след което се усмихна невинно и върна бирата на мястото ѝ.

— Предполагам, че вие двамата искате да се залавяте за работа.

— Върху какво работите, така или иначе? — попита Тъкър. —
Нещо за вестника ли е?

— Проект за една от клиентките на Виктория — неопределено
отвърна Форд и хвърли дискретен поглед на адвокатката.

— Хм. Звучи страшно... досадно. — Тъкър посочи с пръст първо
единия, а после другия. — Е, най-добре да ви оставяме да се залавяте
за работа, труженици такива. Хайде, Чарли. — Той се отправи към
вратата заедно с Чарли, но после се обърна и направи няколко крачки
обратно. — Виктория, беше ми приятно да се запознаем.

След това долепи палеца и кутрето до ухото си, имитирайки
телефон, и устните му оформиха едно беззвучно „Обади ми се“, докато
Чарли го издърпваше за яката на тениската обратно към вратата.

— Да. Чарли и Тък в целия им блясък. — Форд се обърна към
Виктория. — Никол ме помоли да не споменавам на приятелите ми, че
не знае кой е бащата на Зоуи. Ето защо не им обясних какво ще правим
тази вечер.

Той отиде до дивана и извади лаптопа от чантата си, а после
прокара разсеяно пръсти през косата си, придавайки ѝ небрежно
разрошен вид.

Един упорит кичур със собствено мнение падна над челото му.

Той улови, че Виктория го гледа.

— Какво?

По някаква причина тя не можа да се сдържи да не го подразни.

— Приятелите ти казаха, че страшно си си паднал по мен онази
вечер във „Виолетовия час“.

Той се приближи до нея.

— Приятелите ми казват цял куп неща. Много отдавна се научих
да не обръщам внимание на деветдесет и девет процента от тях.

Виктория се усмихна на себе си, докато той отиваше с широка
крачка към масата, стиснат лаптопа в ръка.

Не го беше отрекъл.

— И така, днес ще си съставим списък с кандидат-бащи — заяви
Форд, слагайки лаптопа на масата.

Виктория седна до него.

— Чудесно. И как ще го направим?

— Ето какво възнамерявам да ви покажа, госпожице Слейд. — Той отвори страницата, на име Tracers Info Specialists, и въведе потребителското име и паролата, които имаше благодарение на работата си във вестника. След това завъртя компютъра към Виктория, така че и тя да вижда какво прави. — Това е база данни за издирване на хора. От тук мога да извадя списък с всички възможни Питър Сътъровци в Чикаго.

— Сигурни ли сме, че изобщо живее в Чикаго?

Добър въпрос.

— Според Никол споменал, че е фен на „Чикаго Къбс“^[1]. Така че стискай палци да е някъде в този град, защото иначе сме прецакани. — Натисна линка за ново търсене. — Първо ще въведем информацията, с която разполагаме. — Попълни полетата с нещата, които знаеха — точно две. — Име: Питър Сътър. Град: Чикаго.

Виктория се наведе малко по-близо, за да гледа, и Форд долови аромата на парфюма ѝ. Лек и женствен. И секси.

— Откъде сме сигурни как се пише фамилията му? — попита тя. — Ами ако е с „д“? Или пък с две „т“-та?

Форд примига и отново се съсредоточи върху работата.

— Никол си спомня как се шегувал, че като малък му викали Питър Бътър и Фъстъченото масло^[2], така че според мен е най-добре да започнем с това изписване и да опитаме нещо друго, ако ударим на камък. — Той натисна „търси“ и само за миг върху екрана се появи списък с двайсетина души, на име Питър Сътър, и техните данни. — Окей, ето че вече имаме откъде да започнем. — Той посочи монитора. — Това тук е датата на раждане. Според Никол нейният Питър Сътър бил между двайсет и пет и четиресет години, така че нека се презастраховаме и да опитаме с възрастова граница между двайсет и четиресет и пет. Това означава, че ще махнем всички, родени преди 1970 и след 1995 година.

— Първият отпада — обади се Виктория. — Вторият също.

Форд изчистваше елиминираните кандидати, докато преглеждаха целия списък. Когато свършиха, той се облегна назад, а Виктория преброи набързо.

— Единайсет души.

— Аха. Един от тези единайсет души вероятно е задникът, който е преспал със сестра ми, направил ѝ бебе и се измъкнал, докато тя спяла.

Виктория го изглежда косо.

— Това ми се струва подходящият момент отново да ти изнеса лекцията си „Гледай да не направиш нещо глупаво и да объркаш всичко“.

— Може и да е — изръмжа Форд. Защото точно в този миг му беше трудно да си спомни всички причини, поради които не биваше да срита задника на Питър Сътър, когато го открие.

Виктория се облакът на масата и изви глава, за да го погледне.

— Окей, виждам, че си минал на режим „пещерен човек“. Не забравяй обаче, че се разбрахме да го направим по моя начин. *Професионалния* начин. Затова, макар да е мило, че искаш да защитиш сестра си, ако ще го правим, искам да престанеш да се държиш като голям брат и да бъдеш просто един обективен детектив.

Сякаш това изобщо беше възможно.

— Ти имаш ли брат?

Виктория се облегна назад и го погледна така, сякаш вече знаеше какви ще бъдат следващите му думи.

— Нямам.

— Е, добре, баща ти тогава. Помисли си само как би се почувствал на моето място.

— Не съм го виждала от повече от дваайсет години, но разбирам какво се опитваш да кажеш. Ала не можеш ли поне да се престориш на обективен, докато, докато се занимаваш с онова, с което възнамеряваш да откриеш правилния Питър Сътър?

Той ѝ отвърна с поглед, който я уверяваше, че да, може. Не беше чак толкова глупав, че да направи нещо, което би могло да създаде неприятности на Никол.

— Да, ще се справя. — След това отново се обърна към компютъра и продължи. — Окей. Този списък ни дава адреса, телефона (домашен или мобилен, в зависимост от това, кой от двата са предоставили на кредитните агенции) и социалноосигурителния номер на всеки от единайсетимата, които останаха. А с помощта на социалноосигурителните им номера ще предприема допълнителни търсения, които биха могли да ни разкрият цял куп интересни неща.

Виктория придоби развеселено изражение.

— Май доста започна да те увлича, а?

— И още как. Аз съм журналист. Информацията е моята валута.

— И виждайки я да се усмихва, попита: — Какво?

— Нищо. Просто си те представям във вестника как пишеш ли, пишеш на компютъра, а върху бюрото ти има малка табелка в рамка, на която пише „Информацията е моята валута“.

— Всъщност е избродирано на гоблен.

Тя се засмя.

— Наистина ли?

— Не, не наистина. — Той повдигна вежди. — Но ако подобни фантазии за сексапилния журналист ви се явяват често, госпожице Слейд, винаги бихме могли да ги обсъдим по-задълбочено... — Той се усмихна невинно при вида на изпепеляващия и поглед. — А може би трябва да се върнем към издирването.

— Добра идея.

Форд спря с ръце над клавиатурата и я погледна.

— Възнамерявам да започна да печатам, така че няма да е зле да се приготвиш да посрещнеш вълната от сексапил.

— Готова съм.

Забавлявайки се искрено, той отново се обърна към лаптопа.

— И така, както ти казах, с помощта на социалноосигурителните номера можем да направим допълнителни търсения за всеки от тях. Да вземем първия в списъка. — Той натисна „Разширен профил“ и прегледа различните категории. — Окей. Ето тук можем да проверим дали има криминално досие. Също така дали някога е обявявал фалит, дали е бил извеждан принудително от жилището си, дали е бил осъждан в граждански дела, дали има някакви професионални лицензи, дали е регистриран като сексуален престъпник, дали има наложени запори от данъчните органи или заповед за задържането му.

— А хората се оплакват, че в интернет никой не може да остане скрит. — Когато Форд не отговори, тя го погледна. — Какво не е наред?

Той се намръщи.

— Тук пише, че този тип, Питър Сътър Номер едно, има криминално досие. — Опитва ново търсене и извади криминалната му история. — Излежал е тригодишна присъда за нанасяне на побой... о!

Освен това има и две по-леки присъди за притежание на забранени вещества. — Тонът му стана съвсем сух. — Точно за каквото си мечтае човек за бащата на племенницата си.

Облегна се в стола си и въздъхна. *Страхотно*. Сега трябваше да се тревожи и за това, дали не се опитва да издири един престъпник и да го въведе в живота на сестра си и племенницата си.

— Вероятно не е той, Форд — опита се да го успокои Виктория и посочи към компютъра. — Като нищо ще открием, че бащата на Зоуи е... Питър Съър Номер шест. А Питър Съър Номер шест ще се окаже страхотен човек. Един от онези бащи, които всяка събота сутрин водят дъщеря си на уроци по балет и пеят песни на „Дисни“ в колата.

— Господи, всичко друго, но не и това.

Виктория се засмя и в продължение на един по-дълъг миг очите им се срещнаха, преди тя отново да се обърне към компютъра. — Това е страхотно, между другото. Но как възнамеряваш да разбереш кой от тези единайсет мъже е нашият Питър Съър?

— Никол смята, че ще го познае, ако го види на снимка, така че най-вероятно ще се наложи да отида до всеки от тях и по някакъв начин да ги снимам. Не съм професионален фотограф, но достатъчно добре се оправям с фотоапаратите.

Отне й един миг, докато осъзнае какво й казва.

— Ще ги *следиш*?

Форд сви рамене.

— Нямам кой знае какъв избор. Макар че първо смятам да проверя бара, където са се срещнали, и да видя дали някой не го познава. Може да извадим късмет и той да се окаже редовен посетител там.

— Хм.

Гледаше го по начин, който му беше трудно да разтълкува. — Какво?

— Нищо. Просто... не е съвсем *безинтересна* тази твоя идея да ходиш да ги следиш и да слухтиш наоколо.

В гласа му се появиха дяволити нотки:

— Да не се отдаде на поредната фантазия за сексапилния репортер? При тайно следене в колата винаги има място за двама, госпожице Слейд.

Това му спечели поредния изпепеляващ поглед.

След като Виктория си тръгна, Форд поразчисти апартамента си и започна да събира кутиите от строителния магазин. Дупката в стената на спалнята беше запушена, рафтовете бяха монтирани. Сега, когато Виктория се бе заела да помогне на Никол и Зоуи, най-малкото, което той би могъл да направи, бе за известно време да поукротите ремонтния си ентусиазъм. И без това вече беше попрекалил с него.

Пък и точно сега нямаше време да започва нищо ново — издирването на Питър Сътър вероятно щеше да погълне по-голямата част от свободното му време през следващите няколко седмици. Не че се чувстваше обезкуражен от задачата. Всъщност прекрасно бе да помага на сестра си и да *прави* нещо. Все пак възнамеряваше този уикенд да потърси един свой познат — агент на ФБР, който бе приятел на негов приятел. Искаше да го попита дали има някакви съвети, които биха го улесниш в издирването на Питър Сътър.

Прибра кутиите в дрешника в спалнята и си помисли, че май ще се наложи да слезе до склада. Докато разместваше това-онова, за да направи повече място, взе кутията с вещите на баща си, която му бе дала майка му. Поддържа я за миг, като се колебаеше, а после я сложи на леглото и я отвори.

Вътре имаше най-различни неща — снимки, училищни албуми, стара колекция марки, която баща му му беше показвал, когато той беше дете. Обвита в опаковъчна хартия, откри рамка със снимка, на която двамата с баща му бяха на футболен мач в Деня на бащата през първата му година в колежа.

Прекрасно си спомняше този ден. Приятелите на Форд се бяха събрали в паркинга на стадиона и баща му бе окупирал барбекюто, разменяйки си шеги с тях и останалите бащи, докато обръщаше кюфтетата и наденичките. Тогава беше в добро настроение, душата на компанията, който забавляваше всички и гордо демонстрираше уменията си зад скарата.

„Само едно обръщане. Трябва да оставите месото да си свърши работата.“

Два часа и шест бири по-късно той беше „помолен“ от охраната да напусне стадиона, след като се сби с един също толкова пиян фен на противниковия отбор.

Форд остави снимката настрани и отново бръкна в кутията, усмихвайки се, когато откри нещо друго — модел на ракета, който двамата с баща му бяха сглобили заедно, когато той беше на девет години.

Ето това вече наистина беше страхотен ден.

Извади ракетата от кутията и я завъртя в ръцете си, връщайки се назад към уикенда, в който двамата с баща му я бяха сглобили и боядисали най-усърдно. След това я бяха изстреляли на поляната до къщата им и съседските деца се бяха насъбрали, за да гледат. Тя се бе издигнала над сто и петдесет метра във въздуха и баща му беше плеснал тържествуващо ръката му, когато парашутът се отвори, а после го бе прегърнал през раменете и двамата стояха в тревата и гледаха как ракетата се спуска плавно и се приземява, без да получи дори драскотина.

Форд се прокашля, остави ракетата настрани и прибра останалите вещи на баща си в кутията. Докато я връщаше в дрешника, забеляза, че бе забравил нещо в банята — новата закачалка за хавлии, която бе възнамерявал да монтира. Отиде да я вземе и чу звук от течаща вода от другата страна на стената.

Виктория пълнеше ваната.

Той поклати глава. Какви бяха всички тези вани? Да не беше русалка или нещо такова? Направо можеше да си я представи как си налива чаша от нейния „дъхав“ зинфандел, докато чака ваната да се напълни. Вероятно вдигаше дългата си кестенява коса на главата... а после бавно си събличаше дрехите, една по една. След това затваряше очи в хедонистично блаженство, докато пристъпваше във ваната, навярно дори щеше да простене тихичко, докато се отпускате във водата и плъзгаше ръце по мократа си гола кожа.

Само на няколко метра от него.

Форд изръмжа подразнено, взе кутията със закачалката и я занесе в спалнята си.

Май не беше избрал най-добрия ден, в който да престане да освобождава напрежението с физически труд.

---

[1] Бейзболен отбор от Чикаго. — Б.пр. ↑

[2] Английската дума за масло (butter) се римува с името Сътър (Sutter). — Б.пр. ↑

12.

Затворила очи, Виктория си пое дълбоко дъх и отново го изпусна, заслушана в гласа на доктор Метцел.

— Най-важното е да дишаш от диафрагмата — напомни й той. — Опитай се да поставиш едната си ръка на гърдите, а другата на стомаха, над кръста.

И сега, както и по време на предишния им сеанс, когато за първи път бяха опитали тези упражнения, тя се почувства мъничко глупаво и неловко да седи в кабинета му с ръце върху гърдите и стомаха си. Ала според доктор Метцел диафрагменото дишане лежеше в основата на техниките за отпускане, които щяха да ѝ помогнат с незначителния ѝ проблем с паниката (Виктория упорито отказваше да го нарече „разстройство“), така че тя го направи.

— Докато вдишваш, ръката на гърдите ти трябва да се движи по-малко, отколкото тази върху стомаха — продължи той. — А сега издишай и остави напрежението във врата, раменете и гърба ти да се отцеди. Точно така. Не забравяй, че това е нещо, което можеш да правиш всеки път щом се озовеш в стресова ситуация. И като стана дума, тази седмица ще ти дам домашно. Искам да започнеш да се изправяш срещу нещата, които те изпълват с чувство на паника, като например метрото.

В стомаха ѝ нещо сякаш запърха.

— Сигурен ли сте, че съм готова за това?

— Ще започнем постепенно. Избери си време, когато знаеш, че няма да е пълно. Повози се в продължение на две спирки, слез, върни се обратно. И докато си в метрото, ето какво искам да правиш.

Той ѝ показа друго упражнение, което включваше отпускането на различни части от тялото, докато наум си повтаря няколко фрази.

„Чувствам се спокойна. Мускулите на челото ми са гладки и отпуснати. Раменете ми са отпуснати. Ръцете и краката ми са топли и натежали.“

Виктория прилежно се опита да запомни всяка от фразите. Тази техника ѝ харесваше — за първи път имаше оръжие, с помощта на което да се противопостави на проблемите с тревожността, които я преследваха от опита за обир насам.

— Не се притеснявай, ще ти дам всичко това, описано на хартия, за да можеш да се упражняваш и сама — успокои я доктор Метцел. — Имаш възможност, бих искал да посвещаващ петнайсет минути всеки ден на това упражнение.

Още домашни? Чудесно. Това означаваше още напредък. Виктория реши да удвои времето за упражнения всеки ден, мислейки си, че колкото по-бързо премине през тях, толкова по-бързо ще се превърне в предишното си свободно от паника „аз“.

Когато приключиха с упражнението, тя отвори очи.

— Е, не беше толкова страшно.

Доктор Метцел се усмихна.

— Радвам се да го чуя. — Той сплете пръсти върху бележника си. — А сега, във времето, което ни остава, какво ще кажеш да потърсим малко по-надълбоко какво би могло да стои зад тези пристъпи на паника.

Мамка му. Беше прибързала с преценката.

Доктор Метцел трябва да бе забелязал съвсем не възхитеното ѝ изражение.

— Ти решаващ, Виктория. Но наистина смятам, че това ще помогне за лечението ти.

Тя се замисли над думите му. Добрият доктор не беше глупав, използвайки желанието ѝ да се оправи възможно най-бързо като морков, който поклащаше пред нея. Така че тя се съгласи... неохотно.

— Окей.

Доктор Метцел изглеждаше доволен от решението ѝ.

— Според мен е добре да започнем от първия пристъп, който си получила по време на опита за обир. Да се върнем в онази нощ, когато си се криела в дрешника. Разказа ми, че операторът от 911 ти съобщил, че идва помощ, и тогава изведнъж си се почувствала странно.

— Точно така.

— За какво си мислеше? Опиши ми всичко, което се случи тогава.

— Ами чух изстрел от долния етаж и мъжът, който тършуваше из дрешника ми, изхвърча навън. Аз отново заговорих с оператора от 911 и... той каза нещо, което събуди отдавнашен спомен.

Доктор Метцел се изправи в стола си, очевидно истински заинтригуван от тази нова, неочаквана информация.

— Спомен за какво?

Ето че се бе случило.

Виктория се бе надявала да не трябва да се връща към неща от миналото ѝ, които отдавна бяха разрешени... щастливо, държеше да добави. Ала тъй като алтернативата бе да излъже терапевта си, тя реши, че ще е най-добре да му разкаже, за да могат да се заемат с истинската задача.

— За обаждането на 911, когато открих майка ми след опита ѝ за самоубийство.

Доктор Метцел очевидно не го беше очаквал, защото в продължение на един миг просто я гледаше.

— О!

Виктория се усмихна и посочи химикалката и бележника му.

— Ще изчакам, докато се развихрите с тази информация.

Разводът на родителите ѝ се беше развил като повечето от разводите, на които бе станала свидетел през кариерата си. Баща ѝ, пилот в „Американ Еърлайнс“, бе започнал афера със стюардеса, която бе с единайсет години по-млада от него, и бе решил да изостави майката на Виктория, когато любовницата му бе открила, че е бременна. Обезпокоен от перспективата да издържа две семейства, той, казано направо, се бе държал като невероятно стиснат кучи син по време на развода, оспорвайки всяко искане на майка ѝ и далеч не толкова добрия ѝ адвокат. Най-неочаквано Рене Слейд се бе видяла принудена да си търси работа за първи път от десет години насам, борейки се едновременно с това за всеки чек за съпружеска и детска издръжка, които ѝ се полагаха.

В крайна сметка борбеният ѝ дух я беше напуснал окончателно.

Майка ѝ в продължение на години се бореше с депресията — неведнъж се бе случвало Виктория да се прибере от училище и да я завари все още в леглото, с пуснати щори. „Гадните периоди“, както

им казваше Виктория като малка, можеха да траят от няколко дни до една-две седмици, но винаги отминаваха и за известно време всичко потичаше нормално.

Виктория си бе давала сметка, че нещо не е наред, непосредствено преди Онзи ден, шест месеца след като разводът беше приключил, когато тя бе на десет години. Забелязала бе, че майка ѝ бе започнала да си взема твърде много почивни дни, чувала я бе да плаче в спалнята си, когато мислеше, че Виктория спи, и бе виждала сметките, трупащи се върху кухненския плот, заедно с писмата от банката, предупреждаващи майка ѝ, че изостава с плащането на вноските по ипотеката. Опитала се бе да говори с баща си за това през някой от бързо оредяващите им телефонни разговори, ала по онова време бебето на втората му жена (също момиче) вече се бе родило и той като че ли изцяло бе погълнат от новото си семейство.

Въпреки всичко, когато се бе върнала у дома от училище този следобед, Виктория бе в добро настроение. Бяха я поканили на първото ѝ гостуване с преспиване в къщата на Денис Русо и тя развълнувано се беше втурнала в стаята на майка си, за да ѝ съобщи новината. Отначало, виждайки, че щорите са пуснати, бе решила просто, че майка ѝ отново спи.

После обаче бе забелязала празното шишенце от сънотворни таблетки, прекатурено върху нощното шкафче, и начаса бе разбрала, че се е случило нещо ужасно.

„Дръж се, Виктория. Идва помощ, заклевам се.“

Гласът отпреди толкова много години избледня, когато погледна към доктор Метцел, твърдо решена да изясни нещо.

— Преди да поемем в някоя напълно ненужна посока, трябва да знаете, че след като майка ми се нагълта с онези хапчета, аз ходих на терапия. Цели две години всъщност. Така че в това отношение всичко е наред. Напълно.

— И все пак едва преди месец споменът за онзи ден се е завърнал и е предизвикал първия ти пристъп на паника.

А, това ли.

— Беше само заради приликата между двете обаждания на 911. Изобщо не съм мислила за опита за самоубийство на майка ми, когато след това отново имах проблеми с паниката в метрото и по време на тренировката.

Доктор Метцел помисли над думите ѝ.

— А за какво тогава си мислеше по време на онези епизоди?

— Най-вече, че не искам да припадна или да получа нов пристъп пред всички.

— И по-рано стана въпрос за това. Тревогата ти какво биха си помислили другите, ако получиш пристъп на паника пред тях. Нежеланието ти да изглеждаш „странно“, както се изрази. То винаги ли е било важно за теб?

Виктория се замисли за миг.

— Предполагам, че е нещо, на което обръщам внимание от известно време.

— И на какво се дължи то според теб?

Подозираше накъде бие с тези въпроси и реши да прекрати увъртането.

— Искате да знаете дали е започнало след опита за самоубийство на майка ми?

— Смятам, че е възможно да съществува връзка. Но бих искал да чуя какво мислиш ти.

Виктория въздъхна. Е, дотук беше с нежеланието ѝ да поемат по този път.

— Самоубийството е нещо разстройващо. Плашещо. Хората не знаят какво да кажат или да направят, когато чуят нещо подобно. А повярвайте ми, всички знаеха какво се бе случило с майка ми — съседите, всички деца и учители в училище, дори родителите. Някои от децата се заяждаха с мен, други се отнасяха по-мило отвсякога, а някои просто ме гледаха странно и ме пренебрегваха. Ала никой не се държеше нормално. Така че аз се държах нормално, надявайки се, рано или късно, всички други също да започнат да го правят.

— Ами сега, като възрастна? Защо според теб все още изпитваш същото желание да изглеждаш „нормално“, както ти се изрази?

Виктория сви рамене.

— Харесва ми как изглеждам в очите на другите. Силна, уверена личност. Какво лошо има в това?

— Нищо. Ала съществува разлика между това, да искаш да бъдеш силна, уверена личност в очите на другите, и това, да си обсебена от него дотам, че то да се проявява в паническо разстройство.

Виктория замълча, без да знае какво да отговори.

— Защо не сменим за малко посоката? — предложи доктор Метцел, усетил вероятно смущението ѝ. — Нека поговорим за личните ти връзки.

Всяка тема на разговор, която не включваше думите „обсебена“ или „разстройство“, бе добре дошла за нея.

— Окей. Какво искате да знаете?

— Ходиш ли на срещи?

— Естествено.

Тя беше необвързана жена на трийсет и няколко години, живееща в интересен, динамичен град. Естествено, че ходеше на срещи.

— Кога за последен път имаше сериозна връзка?

— Какво разбирате под „сериозна“?

— Трудно е да се определи точно, но нека кажем връзка, продължила повече от три месеца.

Виктория помисли малко.

— Марк Джойнър.

Доктор Метцел приготви химикалката си.

— И как приключиха нещата между теб и Марк?

Тя се засмя, чудейки се какво общо има всичко това.

— Не беше някакво трагично скъсване или нещо такова. Той отиваше да следва в Калифорния, а аз в Северна Каролина и двамата прекрасно разбяхме, че връзка от разстояние няма да се получи.

Доктор Метцел сбърчи лекичко вежди.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че най-скорошната ти тримесечна връзка е била в *гимназията*?

Виктория се раздвижи в стола си.

— Е, ако трябва да сме съвсем точни... тя продължи и две седмици през лятото *след* гимназията.

Човече, добрият доктор замалко да си изпише химикалката, когато чу това.

Виктория си тръгна от кабинета на доктор Метцел, убедена, че е най-прецаканият в главата човек на света.

Взе си такси, даде му адреса си и пое дълбоко дъх, когато колата потегли. Добре де. Може и да имаше известни проблеми с брака и

сериозното обвързване. Сякаш не ѝ стигаше това, че разводът на родителите ѝ *буквално* едва не бе убил майка ѝ, всеки ден работата ѝ напомняше колко тъжно и болезнено може да стане, когато двама души са принудени да се откъснат от живота, който са си създали заедно.

Бракът беше като хазарт. И до този миг тя не беше видяла нещо, от което да поиска да сложи своите чипове на игралната маса и да завърти рулетката.

Що се отнася до проблемите ѝ с паниката... е, какво, ако мисълта да изгуби контрол над себе си на обществено място я тревожеше повече, отколкото другите? Те нямаха нейното минало; не бяха израснали, виждайки как хората зяпат майка ѝ в супермаркета или пък на родителските срещи в училище, сякаш очакват да получи нервен срив пред тях. Тя бе израснала в сравнително малка общност, в която хората шушукаха за майка ѝ в продължение на години след опита за самоубийство — „лудата“, която веднъж беше откачила и бе опитала да се убие.

„Намерила я дъщеря ѝ, ще знаеш. Представяш ли си само? Горкото дете.“

Въпреки че в много от случаите състраданието им беше добронамерено, от него Виктория се бе чувствала още по-зле.

„Стига сте ни зяпали! С мама сме си съвсем добре!“, беше ѝ се искало да им изкрещи, когато беше по-малка. Така че да я извинява добрият доктор, но тя си имаше оправдание, задето бе мъничко почувствителна към мисълта да изгуби самоконтрол на обществено място и отново да види как хората я зяпат и се чудят какво, по дяволите, не е наред.

Когато слезе от таксито, Виктория затръшна вратата малко по-силно, отколкото беше необходимо, след което се обърна и помахаше смутено на шофьора.

„Съжалявам, грешката е моя. Психологът ми ме е сложил под микроскоп, затова съм малко раздразнителна. Нали знаете как е.“

Отметна косата от лицето си и пое дълбоко дъх.

Вероятно не би било зле да опита „успокояващите“ упражнения, които доктор Метцел толкова въодушевено ѝ бе препоръчал.

За щастие, когато Рейчъл се появи у тях няколко часа по-късно, настроението ѝ значително се бе оправило.

— Това каквото си мисля ли е? — попита тя, посочвайки възторжено калъфа за дрехи, който приятелката ѝ държеше.

— Аха. Пристигна днес. — Рейчъл прекрачи прага и тържествуващо извади червената рокля на точки. — Страхотно ще отива на червените ти обувки с токчета, онези с каишките на глезена.

Двайсет минути по-късно Виктория, новата ѝ червена рокля и Рейчъл се отправиха към асансьора. Възнамеряваха да вземат такси до едно от любимите си заведения, където щяха да се видят с Одри за вечеря и питиета. Докато вървяха по коридора, Рейчъл заговори за срещата, на която беше отишла предишната вечер.

— Хареса ми. *Наистина* ми хареса.

Много ясно. Всеки път, когато Рейчъл харесаше някого, тя *наистина* го харесваше. Приятелката ѝ винаги бе такъв оптимист.

— Само ако можеше да си видиш усмивката — каза Виктория, докато се качваха в асансьора. — Хайде, разкажи ми всичко.

— Задръжте, ако обичате — разнесе се глас откъм коридора.

— О! — Рейчъл, която се намираше по-близо, вдигна ръка, търсейки бутона за отваряне на вратите.

Те започнаха да се затварят, ала в този миг една мъжка ръка се пхна между тях и ги задържа. Когато отново се отвори, Виктория се озова очи в очи с Форд.

— Госпожице Слейд. Каква изненада.

И като стана дума за неща, от които ставаше раздразнителна...

— Форд. — Кимна му, докато той влизаше и застава до нея.

— Извинявам се за вратата — каза Рейчъл. — Не можах да намеря копчето.

Виктория ги запозна набързо.

— Това е приятелката ми Рейчъл. Рейчъл — Форд.

— С Виктория делим стената на спалните си — обясни той с палав тон, от който думите му прозвучаха почти неприлично.

— И аз така чух — отвърна Рейчъл.

Виктория я изгледа многозначително, ала беше твърде късно.

— Разказвала си за мен на приятелките си? — попита я Форд и вдигна поглед към индикатора за етажите, а устните му се извиха. — Интересно.

Отказвайки да се хване на уловката му, Виктория слезе от асансьора, когато той отвори врати на приземния етаж, и махна към

входа на сградата.

— Такси ли ще вземеш?

Той махна в обратната посока.

— Колата си. Отивам у едно момиче и ще прекараме вечерта заедно.

О!

Е, разбира се. Точно това правеха необвързаните мъже в събота вечер.

— Страшно е сладка — продължи той. — Големи кафяви очи. Очарователна усмивка. Макар че е склонна да плаче прекалено много, когато иска да ѝ обърнат внимание, а последния път, когато я видях, оплю целия ми диван. Така че се очертава интересна вечер.

Виктория се усмихна широко.

— Зоуи.

Форд сви рамене.

— Реших, че сестра ми е заслужила една вечер навън с приятелките си, затова си предложих услугите.

При тези думи нещо във Виктория омекна.

Много мило бе, че го правеше за сестра си. Наистина мило.

— И понеже ти обичаш да следиш кога излизам и се прибирам, трябва да те предупредя, че вероятно ще си дойда доста късно — продължи той. — Неприятно ще ми е да ме чакаш напразно часове наред, залепена за плъзгащата се врата на терасата си.

И... дотук беше с омекването.

— И е сигурно, че е необвързан, нали? — попита Одри, след като се настаняха в ресторанта и Рейчъл ѝ разказа за срещата в асансьора.

— Необвързан е. — Виктория отпи от пенливото розе, а после почувства, че трябва да уточни нещо: — Не че има някакво значение.

— О, моля ти се. Нали бях там, Вик. Между вас определено витаеше нещо — заяви Рейчъл.

— О, да. Раздразнение... досада...

— Флирт — добави Рейчъл.

Виктория направи физиономия.

Флирт, моля ви се.

— Не съм сигурна дали да ви го кажа, за да не наля още масло в огъня, но двамата с Форд работим заедно върху един юридически въпрос, засягащ сестра му.

— Наистина ли? И как се случи това? — попита Одри.

— Дълга история. Опитвам се да ви кажа, че сестра му ми е *клиентка* — натърти Виктория.

Рейчъл и Одри я зачакаха да продължи.

— Е, и? Да не би да има правило, което забранява да излизаш с брата на своя клиентка? — попита Одри.

И откога всички се превърнаха в специалисти по право?

— Освен това ми е съсед. Не е никак добра идея да се забъркваш със съседа си.

— Всъщност той ще ти е съсед само през лятото — напомни Рейчъл.

— Пък и помисли за плюсовете — добави Одри. — Можеш да почукаш на вратата му, да правиш невероятен секс със страхотен мъж и да се прибереш вкъщи за по-малко време, отколкото отнема да ти направят маникюр и педикюр.

Виктория отвори уста, за да каже нещо саркастично, но после спря.

„Е, като го представяте по този начин...“

Отърси се от тази мисъл и отново се съсредоточи.

— Вижте, давам си сметка, че е привлекателен. Но освен това ужасно ме дразни и на всичкото отгоре е... — Тя затърси подходящата дума.

— Какъв? — подкани я Рейчъл. — Хайде де, давай. Искам да чуя какъв жлъчен коментар би могла да направиш за красивия мъж, който ти хвърля огнени погледи през бара, кара те да се усмихваш (да, видях те, докато стояхте пред асансьора) и който *гледа племенницата си* в събота вечер, та сестра му да може да излезе с приятелките си.

Виктория помисли за миг и отговори:

— Кръстен е на кола.

Ха. Да ви видим сега.

Рейчъл се усмихна.

— Миличка, ако това е най-доброто, което можеш да измислиш, здравата си го закъсала.

13.

На следващата сутрин, когато алармата му иззвъня в седем часа, Форд се пресегна и замахна слепешком, докато не я накара да замлъкне. След това отново потъна в сън, мислейки си, че след предишната нощ си е заслужил да поспи още мъничко.

Или много.

Когато будилникът му се раззвъня за пети път, някой заблъска от другата страна на стената. Форд вдигна рязко глава от възглавницата и примига, чувайки раздразнен, приглушен женски глас. Не можа да разбере какво точно казва (което вероятно беше за добро), но бе почти сигурен, че чу едно „Изключи проклетото нещо!“.

— Знаеш ли, Оуен изобщо не беше толкова капризен — провикна се той.

Е, вярно, че през последната година Оуен бе живял почти непрекъснато у приятелката си, но все пак...

За миг от другата страна на стената се възцари тишина. А после нещо издумка.

— Майната ти!

Естествено, че последната дума трябваше да бъде нейна.

Напълно разбуден, той неохотно отиде в банята и стоя под душа цели десет минути, опитвайки да си спомни как изобщо му беше хрумнало, че е добра идея да си уреди среща на кафе в осем и половина в неделя сутринта. Разбира се, когато беше направил уговорката, и представа си нямаше какво го очаква, предлагайки да гледа Зоуи.

— Много е важно да се придържаш към режима — каза бе Никол предишната вечер, докато му обясняваше установения вечерен ред за Зоуи. — Биберон в шест и половина. Дръж я изправена поне двајсет минути — педиатърът каза, че помага с връщането на храна. Почети й книжка в седем и петнайсет, а в седем и половина я сложи да си легне. Има нужда от два биберона — един в устата и един в ръчичката — за да заспи. О, и тъкмо започна да се преобръща по

корем, но след като го направи, не ѝ харесва да е по корем, а още не се е научила как да се обръща по гръб. Така че когато това стане, се разплаква и... — Никол не довърши и прехапа устна. — Може би идеята не беше добра.

— Ник. Ще се оправя — настоял бе Форд и бе вдигнал Зоуи, спечелвайки си голяма усмивка от нея. Колко трудно можеше да е? Та нали говореха за едно малко бебе, което дори не умееше още да пълзи.

Никакъв проблем.

— Просто... досега никой, освен мен, не я е слагал да спи — казала бе Никол колебливо.

— Върви да се забавляваш с приятелките си. При нас всичко ще е наред.

И през първия час и половина всичко при тях двамата наистина беше наред. Както беше обещал, той грижливо следваше *режима* — Никол беше повторила колко е важно поне двайсет пъти. Нахрани Зоуи и ѝ почете, след което я уви в одеяло, което приличаше на чувал за картофи, изпя ѝ приспивна песничка за всеки случай и я сложи в легълцето ѝ да спи.

Осем минути по-късно настъпи същински ад.

Зоуи се разплака и той видя на бебешкия монитор, че се бе обърнала по корем и както Никол го беше предупредила, не можеше да се обърне по гръб. Изглеждаше направо бясна, ако се съдеше по писъците ѝ и по начина, по който риташе с крачета в чувала за картофи. Тъй като не знаеше какво друго да направи (и беше почти сигурен, че бебетата би трябвало да спят по гръб), Форд отиде в нейната стая и я обърна.

Голяма грешка.

Продължиха по същия начин през следващите два часа (да, отклониха се от *режима*). Зоуи притихваше за десетина-петнайсет минути, след което отново се обръщаше по корем и започваше да пици, докато той не дойдеше в стаята ѝ.

— Слушай — каза Форд след обръщане номер седем. — Виждаш ли това тук. Избродирано е върху чувалчето ти за картофи. „Заспивай.“ Не ти харесва по корем? Ами престани да се обръщаш.

Зоуи запрати един от бибероните си на пода; очевидно изобщо не беше във възторг от лекцията му.

След това Форд реши да опита нов подход — така нареченото „самоуспокояване“, което бе чувал сестра му да споменава. Следващия път, когато Зоуи се преобърна, той я остави да плаче. Петнайсет минути по-късно обаче се предаде, защото плачът беше ужасен, той се чувстваше адски виновен и очевидно никой в проклетия апартамент нямаше да се *успокои* от тази врява. Така че двамата отново подхванаха играта с преобръщането. Най-сетне стана толкова късно, че дойде времето, в което според Никол бе възможно Зоуи да се събуди за следващото хранене.

Решавайки, че може да е гладна (по дяволите, самият той определено не би отказал да хапне нещо след цялата тази драма), Форд я нахрани. Тя заспа, докато ядеше, така че той се възползва и я сложи в креватчето ѝ, като много внимаваше да не я събуди.

Грешка номер две.

Десет минути по-късно чу по бебелефона Зоуи да кашля и си даде сметка, че беше забравил да я подържи изправена, след като я беше нахранил. Втурна се в стаята ѝ и я вдигна тъкмо навреме, за да може тя да повърне върху двама им — същинско вулканично изригване, изляло се от устата и носа ѝ. Кое то беше двойно смущаващо, понеже (А) мили боже, никой не го беше предупредил, че нещо толкова мъничко и сладко може да повръща като пиян колежанин, който току-що се е натъпкал с голямо бурито, и (Б) сега Зоуи пищеше с пълно гърло („Кой остави този глупак да се грижи за мен? Помощ!“), докато той се щуреше насам-натам, мъчейки се да открие чисти чаршафи и пижама, и нов чувал за картофи, в който тя да заспи. Ризата му миришеше на бебешко повръщано, така че той я съблече и изпрати по дяволите и *режима*, и самоуспокояването — щеше да приспи това бебе, та каквото ще да става. Даде ѝ двата биберона и я люля в стола, докато тя най-сетне се унесе. Дори успя да я пъкне в креватчето ѝ, но докато плакнеше ризата си в кухненския умивалник, започна да си мисли за онова страховито повръщане и се разтревожи да не го направи отново и да се задуши.

Ето защо, когато сестра му се прибра час по-късно, някъде около един след полунощ, го завари заспал на пода пред стаята на Зоуи, стиснал бебелефона с една ръка, без риза и миришещ на повръщано.

Форд се събуди и видя Никол надвесена над него с вид, сякаш полагаше огромно усилие да не се разсмее.

— Как мина?

Той вдигна изтощено палец.

— Като по вода.

След това приключение Форд бе по-твърдо решен отвсякога да открие бащата на Зоуи. Кой знае дали той щеше да помага на Никол, но си струваше да опита. Защото сега вече имаше представа точно колко трудно трябва да ѝ е на сестра му, мъчейки се да намери времента работата си, Зоуи, да поспи поне мъничко и да има някакво подобие на живот. По дяволите, той беше гледал Зоуи едва седем часа и вече имаше чувството, че се нуждае от почивка.

С тази мисъл той взе чантата и ключовете си и излезе навън. Отиде в „Червейна дупка“, поръча си две кафета и се настани на една маса в дъното, където можеше да говори на спокойствие с федералния агент, с когото се беше свързал, онзи, който беше приятел на негов приятел и бе специалист по случаите под прикритие. Надяваше се, ако не друго, поне да му помогне да елиминира един от единайсетимата кандидат-бащи.

Няколко минути по-късно агент Вон Робъртс влезе в кафенето и се насочи към него.

— Как изобщо ни хрумна да се срещнем в осем и половина в неделя сутрин?

Форд се ухили.

— Нали ти казах, че нямам нищо против да се срещнем по-близо до вас.

Вон махна с ръка, а Форд плъзна втората чаша кафе към него.

— Тъкмо имам повод да посетя отново стария си квартал. — Допреди девет месеца и той бе живял в „Уикър Парк“, преди да се премести в къщата на годеницата си в „Голд Коуст“.

— Как е Сидни?

— Добре е. — Вон се усмихна. — Вдигна глава от възглавницата колкото да ми каже да ѝ донеса кафе. Никак не обича да става рано. — Той отпи от чашата си. — Между другото, силно се надявам да не става въпрос за някой репортаж. Видя ли утре нещо, написано от теб, в което цитираш „анонимни източници от ФБР“, ще си имаме проблем.

Форд се засмя. Въпреки че двамата с Вон се познаваха достатъчно добре (благодарение на факта, че най-добрата приятелка на Форд, Брук, беше омъжена за най-добрия приятел на Вон, Кейд), между журналистите и агентите на ФБР обикновено съществуваше известна доза недоверие.

— В безопасност си. Не става дума за работа, а за личен въпрос.

— Окей. Разказвай.

Форд извади листче хартия от чантата си и я плъзна по масата. Листчето съдържаеше рождената дата на Питър Сътър Номер едно, социалноосигурителния му номер, както и последния му известен адрес.

— Чудех се дали би могъл да ми намериш копие на снимката от ареста на този тип. Задържан е преди четири години за побой, излежал е двугодишна присъда в затвора „Стейтвил“. Когато се опитах да я намеря, получих резултат „недостъпна“.

— Вероятно е платил, за да я свалят. — Вон погледна информацията на листчето за миг, след което го пхна в джоба на дънките си. — Не би трябвало да е проблем. Мога да я извадя утре, когато съм в офиса. Да разбирам, че този Питър Сътър е някой, когото търсиш?

— Всъщност точно обратното. Надявам се, че това не е онзи Питър Сътър, когото се опитвам да намеря. — Без да споменава сестра си и племенницата си, Форд обясни положението и каза, че се опитва да издири този Сътър за свой приятел. — Съкратих списъка до единайсет души. Да се надяваме, че след като получа снимката, ще успеем да елиминираме този тип. За останалите ще трябва да положим известно усилие, за да се сдобия със снимки.

— Усилието, за което говориш, дава най-добър резултат, когато става дума за човек, живеещ в самостоятелна къща или сграда с две-три жилища — каза Вон. — Можеш да държиш мястото под наблюдение сутрин, преди да е дошло време за работа, и с малко повече късмет, ще успееш да го видиш, когато излиза от входната врата. Може да го хванеш да изкарва колата от гаража, да го проследиш до работата му и да го снимаш, докато слиза от колата. Но дори това ще отнеме време.

— Готов съм да отделя необходимото време.

— Това е добре. Но ако някой от твоите Питър Сътъровци живее в голям жилищен блок, никак няма да ти е лесно да го снимаш.

Форд вече беше помислил за това, поради което възнамеряваше първо да се залови с онези от списъка, които живееха в самостоятелни къщи или в по-малки сгради. А ако претърпеше неуспех, имаше и план Б. — С помощта на социалноосигурителните им номера, мога да намеря регистрационните и идентификационните номера на колите им. — Кое то на свой ред щеше да му каже какъв автомобил кара всеки от тях. — Ако се наложи, ще чакам пред гаража, докато се появи правилната кола, и тогава ще я проследя.

— Този, за когото го правиш, трябва да е много важен за теб, след като си готов на всичко това.

Вместо отговор, Форд отпи глътка кафе.

Вон се засмя.

— Виж, планът ти може и да успее. Но в зависимост от адреса, малко работа под прикритие би могла да се окаже далеч по-ефективна.

Форд беше повече от навит на всичко, което би могло да му спести време.

— Като например?

— Намери си партньор. Някой, който да си измисли основателна причина да почука на вратата и да попита този, който отвори, дали е Питър Сътър. Междувременно, *ти* заемаш позиция някъде наблизо, откъдето да направиш снимки. Съветвам те, да си намериш за партньор жена, ако е възможно. — Вон го посочи с чашата си. — Ако някой висок, едър тип като теб се появи и започне да задава въпроси, хората заемат отбранителна позиция. Ала и мъжете, и жените инстинктивно са по-малко подозрителни, когато въпросите задава жена. — Той се замисли за миг. — Вероятно Брук би могла да ти помогне.

— Не искам да я замесвам в това. — Понеже Брук, естествено, щеше да поиска да знае *защо* следят единайсетима мъже, на име Питър Сътър, а Форд беше обещал на сестра си, че няма да каже на никого от приятелите си.

— Може би някоя жена от службата ти, друга репортерка?

Проблемът, знаеше Форд, бе, че който и репортер да въвлечеше във всичко това, несъмнено щеше да започне да задава въпроси, а тук ставаше дума за нещо лично. Имаше обаче една жена, която вече

знаеше всичко за ситуацията с Никол. И която бе настояла да бъде в течение на издирването на липсващия Питър Сътър.

Форд погледна към Вон.

— Мисля, че се сещам кого точно да помоля.

След като излезе от кафенето, той пое към ъгъла, където се пресичаха „Милуоки“, „Деймън“ и „Норт Авеню“, и зачака светофарът да светне зелено. Върху надземното трасе на отсрещната страна на улицата изтрака мотриса на метрото.

Привлечени от шума, очите му се вдигнаха нагоре и той видя шепа хора на спирката. А после забеляза, че един от тези хора бе не кой да е, а жената, за която си мислеше преди малко.

Виктория.

Облечена с дънки и тениска, тя направи крачка назад, когато влакът навлезе в станцията, намали и спря. Вратите се отвориха, но тя остана на перона, очевидно колебаейки се, докато откъм влака не се разнесе звън.

„Вратите се затварят“, разнесе се механичен глас.

Сякаш тласната от тези думи, Виктория се втурна във влака, изпреварвайки затварянето на вратите с няколко секунди.

Форд се загледа след отдалечаващата се мотриса, без да има ни най-малка представа какво бе видял току-що.

Поредното интригуващо развитие в мистерията, която представляваше Виктория Слейд.

14.

Зачервена от възторженото усещане за успех, Виктория прекрачи прага на апартамента си с чувството на победител.

Беше се возила на метрото в продължение на цели три спирки и обратно, без никакъв инцидент. Вярно, мотрисите не бяха пълни, което и бе причината да избере неделя сутрин. Ала въпреки всичко беше постигнала напредък.

Обзета от желание да го отпразнува, тя наду Алиша Кийс от тонколониите.

„Това момиче е истински пожар.“

Свали обувките си и влезе в кухнята, припаявайки с Алиша.

„Стъпили сме здраво на земята и ще я изпепелим.“

Не я биваше в пеенето, но кого го беше грижа? Беше направила нещо по незначителния си проблем с паниката. Имаше какво да докладва на доктор Метцел и като никога, той щеше да си запише едно „отличен +“ в онзи негов бележник.

Песента свърши тъкмо когато Виктория приключваше с банана, който нарязваше, за да си направи смути. Почти незабавно на вратата се почука.

Тя си избърса ръцете, приближи се и надникна през шпионката.
Форд.

Страхотно. Отвори вратата, чудейки се откога ли стои там.

— Приятна песничка — заяви той, а крайчетата на устните му потръпваха.

Очевидно — достатъчно дълго.

Виктория въздъхна и сложи ръка на вратата.

— Смяташ ли, че е възможно поне от време на време да се порадвам на малко уединение?

— Така е, когато човек живее в апартамент. Звукоизолацията в това място е ужасна.

Нещо, което Виктория вече беше забелязала.

Той направи крачка към нея, сините му очи бяха стоплени от весели искрици.

— Имам предложение за теб.

— Какво предложение?

— Покани ме да вляза и ще ти кажа.

Хмм. Тъй като не беше сигурна за какво става дума, тя продължи да го държи под око, докато се отдръпваше, за да му направи път. Той я последва в кухнята.

— Между другото, харесва ми какво си направила с мястото. — Погледът му се плъзна по мебелировката. — И другият ти апартамент ли е със същия отворен план?

Виктория се върна при блендера, за да довърши смутило си.

— Не, той е по-обикновен апартамент с две спални. Като квадратура е горе-долу същият.

Форд се настани на един от столовете до плота.

— Къде е?

— В „Тръмп Тауър“.

— Това едва ли би могло да се нарече „обикновен“ апартамент с две спални.

Виктория се усмихна в знак на съгласие.

— Навярно е така. — Натисна копчето на блендера и смеси ягодите, банана и портокаловия сок. — Спомена някакво предложение — подкани го, докато изсипваше смутило в една чаша.

— Искях да проверя дали си свободна за вечеря днес.

Тя примига, напълно изненадана от думите му, и усети как нещо в стомаха ѝ изпърха.

— Искаш да вечеряме заедно?

— Да. В „Пъблик Хаус“.

Отне ѝ един миг.

— Барът, където Никол се е запознала с Питър Сътър.

Форд кимна.

— Днес обсъдих положението с един агент от ФБР. С оглед на някои от нещата, за които говорихме, смятам, че ще ни бъде от полза, ако ми помогнеш да огледаме онова място.

— Аз? — Виктория се засмя. — Откога се превърнах в дясната ти ръка?

— Не помощничка. Нуждая се от лице. Помисли само, отивам в бара и започвам да разпитвам дали имат редовен клиент, на име Питър Сътър. Барманът го познава и пита защо искам да знам.

Вярно, мога да си измисля някакво обяснение, но няма да е толкова подозрително, ако въпросите ги задава жена. — Даде ѝ малко време да осмисли думите му и продължи: — Приеми го като едно малко приключение. Приключение, което ще помогне на клиентката ти, самотната майка, която наистина разчита на теб.

— Това беше удар под кръста.

Форд се ухили и се изправи.

— Ще мина да те взема в шест. Облечи си нещо готино... каквото би си избрала за първа среща.

Тя го погледна дяволито.

— Все още не съм приела.

Той задържа очите ѝ и отвърна с леко дрезгав глас:

— Но и не отказа.

Няколко часа по-късно Форд почука на вратата на Виктория и за миг изгуби дар слово, когато тя отвори.

Изглеждаше великолепно в черна пола по тялото, бяла блузка с къси ръкави и овално деколте и най-страхотните обувки на високи токчета, които бе виждал някога — черни, с каишка, която се увиваше около глезена ѝ по начин, който го изпълваше с цял куп палави, определено не-платонично-съседски мисли.

— Знаех си — каза тя, когато Форд продължи да мълчи. — Прекалила съм, нали? Не обичам да си избирам тоалет за първа среща... дори и ако срещата не е истинска. — Тя вдигна успокоително ръце. — Не се притеснявай, имам и резервен вариант.

Обърна се, ала Форд я улови за ръката и я спря.

Щеше да се преоблече само през трупа му.

— Остани така. — Гласът му беше толкова нисък, че прозвуча като ръмжене.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Окей — отвърна, имитирайки ръмженето му. — *Нека само да си взема чантата.*

Очевидно в детективската им задача щеше да има и комични елементи.

Обсъдиха плана за вечерта в колата му на път за бара. Форд, общо взето, успяваше да озапти мислите си, за да не поемат в нежелана посока, с изключение на един кратък миг, когато Виктория кръстоса крака, при което полата ѝ се вдигна, разкривайки част от голото ѝ бедро.

— Значи, от мен се очаква да се престоря, че съм притеснена заради срещата на сляпо и искам да посъбера малко информация за него, преди да е дошъл? — Тя посочи светофара пред тях. — Зелено е.

Колите зад Форд надуха клаксони.

Исусе. Натисна газта, заповядвайки си да се съсредоточи.

— Аха. Опитай се да бъдеш приказлива. Дръж се нехайно. Кажу на бармана, че мъжът, когото очакваш, е споменал, че на няколко пъти е идвал тук, затова ти е хрумнало, че може би го познават и могат да ти дадат малко информация.

— Окей, нека си представим възможно най-лошото развитие на нещата. Ами ако барманът *наистина* му е приятел и ми отговори нещо от рода на „Питър изобщо не е споменавал, че днес има среща“.

Форд сви рамене.

— Дръж се спокойно. Кажу, че си му пратила съобщение с потвърждение на срещата едва преди половин час. Или пък се направи на вятърничава и кажи, че сигурно си объркала датата. Един мъж няма да те заподозре. Мъжете и представа си нямат какво се върти в главата на една жена.

— Така е. Ами ако е барманка? Ако ѝ кажа, че имам среща с Питър Сътр, а се окаже, че той ѝ е гадже?

Форд помисли малко.

— Тогава най-добре си спасявай кожата.

— Да си спасявам кожата? — Тя изглеждаше възмутена. — Това ли е предложението ти?

— А с тези токчета никак няма да ти е лесно да избягаш, така че се надявам да те бива в ръкопашния бой. — Уловил погледа ѝ, той се ухили. — Шегувам се. Виж, нека си спомним какво знаем за Питър Сътр. Той е привлекателен и е от мъжете, които, след като свалят една жена в бара, се изнасят, преди да се е събудила. На мен ми звучи като женкар — много по-вероятно е изобщо да няма приятелка.

Зърнал едно свободно място на улицата на около половин пресечка от целта им, той отби встрани и паркира. След това угаси двигателя и се обърна към Виктория:

— Не се притеснявай.

— Не се притеснявам. Просто... не съм в свои води.

Той се усмихна. Струваше му се, че за нея това е рядкост.

— Ще се справиш отлично, Виктория.

Тя наклони глава на една страна, сякаш обмисляше думите му.

— По всяка вероятност. — След това се усмихна, за да му покаже, че се шегува. — Окей. Да действаме.

Двамата слязоха от колата и Форд отиде да зареди автомата за паркинг. Облегнала хълбок на капака, тя го гледаше как поставя бележката върху стъклото.

— Аз ще вляза пръв и ще си намеря място встрани от бара. Изчакай да ти пусна съобщение и тогава влез. Ако барманът действително познава Питър Сътър, ще се наложи да импровизираш. Не разпитвай прекалено много, но се опитай да откриеш къде живее. Каквато и да било информация, която бихме могли да сравним с нашия списък. Подхвърли нещо от рода на „Той май спомена, че живее наблиз“.

Виктория изпусна дъха си.

— Окей. Току-що се сетих за още едно възможно най-лошо развитие на нещата.

Форд прикри усмивката си и си каза, че е много сладка, когато не е в свои води.

— Строго погледнато, може да има само едно най-лошо развитие на нещата.

— Ами ако се появя и започна да разпитвам за Питър Сътър и барманът ми посочи някой и заяви: „Ето го Пит, седи ей там“.

Аха, сякаш наистина щяха да извадят такъв късмет.

— Не съм съвсем сигурен какво точно ще се случи в такъв случай. Но вероятно ще включва няколко цветисти фрази, които ще му запратя в лицето.

След като решиха този въпрос, Форд се отправи към бара.

Разположена в сърцето на квартал „Ривър Норт“, „гастрокръчмата“ (както интернет проучването на Форд бе разкрило, че се нарича) „Пъблик Хаус“ беше по-голяма и по-модерна, отколкото повечето спортни барове, които той посещаваше. Вярно, и тук не липсваха дървена ламперия и телевизори по стените, ала посетителите приличаха повече на „юпита, търсещи свалки“, отколкото на спортни фенове.

Форд каза на хостесата, че очаква някого, и помоли за тихо сепаре далеч от бара. След като се настани, огледа обстановката. Имаше двама бармани, мъж и жена, и само едно-две свободни места на бара.

Една сервитьорка се приближи до масата, за да вземе поръчката му. Пренебрегвайки кеговете за самообслужване в сепарето, той си поръча една бира „Робърт дъ Брус“.

Сервитьорката си тръгна и той изпрати съобщение на Виктория, казвайки ѝ да си избере свободното място в лявата част на бара. Така щеше да може да се намеси възможно най-бързо в крайно невероятния случай нещо да се обърка, когато тя започнеше да задава въпроси за Питър Сътър.

Няколко секунди по-късно Виктория прекрачи прага на заведението.

Форд се престори на погълнат от телефона си, ала с крайчеца на окото си видя как тя се настани на бара и кръстоса крака.

Барманката се приближи и взе поръчката ѝ. След като тя се отдалечи, Виктория огледа останалите посетители, насядали на бара, преструвайки се, че търси някого. Когато питието ѝ пристигна (някакъв коктейл), тя се запrikaзва с барманката. Форд не чуваше думите им, но ако се съдеше по усмивката и жестовите на Виктория и начина, по който барманката кимаше, засмивайки се от време на време, разговорът очевидно вървеше добре.

Разбра в кой миг Виктория спомена името на Питър Сътър — досети се по това, как другата жена сбърчи чело, сякаш мислеше, а после поклати глава, след което даде знак на бармана да се приближи. Последваха още обяснения и жестикулиране, както и още усмивки от страна на Виктория, а после и другият барман поклати глава.

Сервитьорката, която стоеше наблизко, чакайки поръчката ѝ да стане готова, също се включи в разговора. Тя също поклати глава

(както Форд предположи — в отговор на въпроса дали познава Питър Сътьр), а после се впусна в някаква история, от която всички се разсмяха. След това пое в обратната посока, понесла табла с напитки, а барманите се върнаха на работа.

Виктория извади телефона си, уж проверяваше съобщенията си. Миг по-късно телефонът на Форд се обади.

„Нищо.“

Не беше изненадан — шансът да успеят не беше голям, но все пак трябваше да опитат. Остави телефона си на масата и вдигна очи тъкмо навреме, за да види как барманът се приближава до Виктория. Посочи телефона ѝ, придавайки си възмутен вид, и Форд едва се сдържа да не направи физиономия. Буквално можеше да си представи какви изтъркани лафове ѝ сервира: „Къде го този Питър Сътьр? Кой идиот би оставил красива жена като теб да го чака?“.

Когато Виктория се усмихна в отговор, Форд реши да се намеси. Време бе двацет и няколко годишният русокос барман да върви да... направи джин с тоник или нещо такова.

Той я докосна по рамото.

— Извинявайте, вие ли сте Виктория?

Тя се обърна и го погледна заинтригувано — не бяха обсъдили тази част от плана.

— Да.

Форд протегна ръка и се усмихна.

— Аз съм Питър Сътьр.

15.

Виктория взе питието си и го последва в сепарето.

— Питър Сътър, а? — Форд изглеждаше доволен от шегата си.

— Не бяхме обсъдили как ще се измъкнеш, така че импровизирах.

Замълчаха, когато сервитьорката се приближи, за да остави две менюта на масата им. Тя смигна одобрително към Форд и върна на ролята си, Виктория се усмихна. *Да, този път ударих джакпота.*

— Е, не извадихме късмет — заяви Форд, когато сервитьорката си тръгна. — Но пък поне не се наложи да се спасяваш на тези токчета.

Така си беше. Нито двамата бармани, нито сервитьорката бяха реагирали с подозрение на историята ѝ; всъщност и тримата се бяха държали много дружелюбно.

— Не познават никакъв Питър Сътър, нито дори който и да е редовен посетител, на име Питър или Пит. Така че ще се наложи да се върнем към списъка с единайсете кандидати.

— Да се надяваме, че утре ще останат само десет. Един познат от ФБР ще ми, намери снимката от ареста на Питър Сътър Номер едно.

— Познат от ФБР? Ама че сме пълни с изненади.

Форд ѝ подаде менюто и тя повдигна вежди.

— Действително ли ще останем за вечеря?

— Разбира се, то е част от прикритието ни. — Той кимна незабелязано към барманите. — Забрави ли, че според тях сме на среща.

Хмм. Интересно, как се беше получило. Ала тъй като беше време за вечеря, в менюто имаше сандвич с японско говеждо в хлебче с масло, Виктория реши поне веднъж да се остави на течението.

Когато вдигна очи от менюто, видя, че Форд я гледа изучаващо.

— Какво?

— Просто се питах... Къде е *твоята* върволица?

— Какво искаш да кажеш с това „твоята върволица“? — не го разбира тя.

— Когато се запознахме, каза, че нямаш нищо против неангажиращите връзки. И все пак, откакто се нанесе, не съм видял нито един мъж да идва у вас. Да не си някоя работохоличка, която няма време за нищо друго?

Виктория го изглежда.

— Не, не съм. Просто... през последните два месеца всичко е по-различно.

— В смисъл?

— Като за начало, през май двама мъже се опитаха да оберат къщата ми, докато спях.

Форд се намръщи.

— Нараниха ли те?

— Не. Въпреки това просто не бях в състояние да остана да живея там, така че я обявих за продан, купих си апартамент в „Тръмп Тауър“ и се нанесох в твоята сграда. Покрай всичко това и работата...

„Както и терапията заради незначителния ми проблем с паниката.“

— ... социалният ми живот остана на заден план.

— Не знаех, че са се опитали да те оберат — каза той след малко.

— И откъде да знаеш? Пък и то вече е в миналото.

С изключение, разбира се, на гореспоменатия незначителен проблем — тема, която определено не възнамеряваше да подхваща тази вечер.

Форд като че ли се канеше да добави нещо, но после се отказа.

— Е, добре. Ами преди опита за обир? За колко неангажиращи връзки говорим? Мимолетни, нищо не значещи авантюри или по-скоро серийна моногамия?

Виктория отпи от коктейла си.

— Тази вечер си ужасно любопитен.

— Забравяш, че съм журналист.

Значи, това беше на дневен ред — да се опознаят. Е, добре.

Всъщност като се замислеше, след тези две седмици, през които живееха врата до врата, тя също беше мъничко любопитна.

— Какво ще кажеш за трети вариант — нито едното, нито другото. Обичам нещата да са простички и забавни. Никакви

задължения, никакви очаквания, никаква крайна цел под формата на брак, деца и къща в предградията. Реших да се отпиша от бясната надпревара за домогване до приказното „и те живели щастливо до края на дните си“.

— Значи, не вярваш в брака?

— Не мисля, че всеки брак е обречен. Но в наши дни шансът да намериш такъв, който ще успее, е като да хвърлиш жребий. А през осемте години, откакто съм бракоразводен адвокат, не съм видяла нещо, което да ме насърчи да си опитам късмета.

Форд я гледаше развеселено.

— Какво? — попита тя подразнено.

— Просто никога досега не съм чувал жена да изрича подобни думи на среща.

— Това *не* е истинска среща. Освен това добре дошъл в 2015 година.

Форд се засмя.

— Толкова си... — Той не довърши, върху лицето му се четеше смесица от раздразненост и нещо, което Виктория не можеше да разтълкува.

— Обаятелна? Неустоима? — предположи тя.

— Не точно това се въртеше в главата ми.

Прекъсна ги сервитьорката, дошла да вземе поръчката им. Невероятно огладняла след първия си опит за работа под прикритие (при това страшно добър опит, дори да го казваше самата тя), Виктория си поръча пържени картопки с различни сосове като предястие и сандвича с говежди гърди.

— И за мен същото — помоли Форд, след което продължи разговора от там, където бяха спрели. — Окей, значи, бракът не те влече. Ами децата? Искаш ли някога да имаш деца?

— Може би. — Виктория сви рамене. — Не съм сигурна какво ще мисля по въпроса след няколко години, затова съм взела съответни мерки.

— Съответни мерки? Какво означава това? — Форд отпи от бирата си.

— Когато станах на трийсет години, замразих от яйцеклетките си.

Той замръзна наред глътката си, а после остави бутилката на масата.

— Това е... много напредничава.

— Може и да изглежда така, но предвиждам, че след пет-десет години ще се превърне в опция за много повече жени. — Тя се приведе напред. — Нека си го кажем честно, това е преимущество, което вие, мъжете, имате в играта между половете, коз, с който ни превъзхождате — биологичният ни часовник. Неведнъж съм срещала жени като мен: над трийсетте, неомъжени, с успешна кариера, ала обзети почти от паника, когато става дума за личния им живот, защото искат деца и са наясно какво сочат цифрите: трябва да срещнат някого до еди-колко си години, за да могат да се омъжат до еди-колко си години и да забременеят година по-късно. Е, аз пък не съм съгласна. Аз съм тази, която ще реши дали и кога съм готова да имам деца. Нямам намерение да отстъпя контрола на Съдбата и да чакам Истинския да се появи на прага.

Тя млъкна, усетила какво бе казала.

Е, говореше образно, разбира се.

— Леле. — Форд отпусна ръце на масата. — Не мога да реша дали съм уплашен от теб от името на целия мъжки пол, или просто съм страшно възбуден.

Тя го дари с ослепителна усмивка.

— То е част от обаянието ми. — Отпи от коктейла си и реши, че е време да си разменят ролите. — Ами ти? Защо не си женен?

— Може би не отговарям на ничия представа за Истинския.

— Нямам намерение да погаля егото ти, като отговоря на това.

Той направи неясен жест.

— И друг път си чувала тази история. Страх от обвързване, не искам да изгубя свободата си, харесва ми да излизам с цял куп различни жени... нищо ново под слънцето.

Да, Виктория го беше чувала и преди. Ала след като години наред беше вземала показания и беше водила кръстосани разпити, се бе научила да долавя кога не ѝ казват цялата истина. А у Форд имаше нещо, може би едва забележима нотка на предпазливост, спотаена в сините му очи, което я караше да мисли, че тук се крие още нещо, освен дежурния списък на трийсет и няколко годишния мъж, боящ се от обвързване.

За известно време обаче се отказа от темата, тъй като в този момент пристигнаха пържените им картофи и сосовете. След като попита Форд за работата му, научи, че в колежа открил влечението си към писането и след като се дипломира, започнал като обикновен репортер в „Чикаго Трибюн“, откъдето постепенно се издигнал до разследващ журналист.

— Подходът към историята е различен — обясни той. — Обикновените репортери ти разказват какво се е случило, дават ти неподправените факти. Например: Еди-кой си бе задържан заради еди-какво си престъпление. Разследващият журналист, от друга страна, може да се съсредоточи върху това, как е станал арестът, *защо* е бил арестуван този човек, при положение че няма много доказателства, или пък *защо* полицията не разследва някой друг.

— Казано с две думи, просто обичаш да си завираш носа навсякъде.

— Предпочитам да мисля, че задавам по-важните въпроси. Разравям по-надълбоко, за да открия истинската история. — Той махна към нея. — Да вземем например теб.

Виктория се дръпна назад от изненада.

— Мен?

— Ами да. От няколко седмици се опитвам да те разгадая. А после ти направи онзи коментар за баща си, че не си го виждала от повече от двайсет години.

— Е, и? Какво ти говори това?

— Като за начало, предполагам, че родителите ти или никога не са се женили, или са разведени.

— Разведени са.

— Предполагам също така, че си била отгледана от майка си.

— Така е.

— Виждаш ли. Ето я историята. Бракоразводна адвокатка, отгледана от самотна майка, ти веднага се нагърбваш да помогнеш на сестра ми, която също е самотна майка. Знаеш ли какво ми казва това?

Вероятно беше по-добре да не знае.

— Не стана така — възрази тя. — Сестра ти плачеше в коридора, бутайки бебешка количка. Попитах я дали иска да почака у нас и оттам нататък нещата излязоха от контрол. — Тя го посочи с един пържен

картоф. — Търсиш история? Ето ти я: семейство Диксън нахлуха в живота ми и се настаниха в него.

Форд поклати глава.

— Смятам, че имаш и мека страна, Виктория Слейд.

Нещо в начина, по който я гледаше, я накара да си спомни за думите на Одри от предишната вечер.

„Можеш да почукаш на вратата му, да правиш невероятен секс със страхотен мъж и да се прибереш вкъщи за по-малко време, отколкото отнема да ти направят маникюр и педикюр.“

Все така това си оставаше лоша идея.

Но когато той я гледаше по този начин, й трябваше мъничко време, докато си спомни защо.

Докато си тръгнат от бара, беше се стъмнило. Когато влязоха в паркинга на сградата, Форд я попита кога е отворила кантората си, което ги доведе до темата за един от първите ѝ случаи.

— Това бяха двама от най-упоритите хора, които съм срещала през живота си — разказваше Виктория, докато отиваха към асансьора. — И съпругът, и съпругата отказваха да се изнесат от къщата, преди разводът да е приключил, така че теглиха черта през средата и всеки си стоеше в неговата половина.

Форд се засмя и натисна бутона на асансьора.

— Я стига. Звучи като излязло от някой комедиен сериал.

— Говоря ти напълно сериозно. Използваха изолирбанд върху пода, за да теглят чертата.

— Че то възможно ли е изобщо? Как можеш да разделиш една кухня надве?

— О, господи, кухнята... Не, нея не можеш да разделиш на две, така че трябваше да се споразумеем за часовете, в които всеки от тях имаше право да я използва. С другия адвокат прекарахме два дни, спорейки за неща, като кой ще закусва пръв, и обсъждайки точната формулировка на клаузите, постановяващи, че всеки е отговорен за почистването на използваните от него (или нея) съдове. — Двамата се качиха в асансьора. — Сега звучи забавно, но тогава си мислех: „Не си скъсах задника от учене, за да се занимавам с подобни нелепици“.

Тя се усмихна на спомена, докато вратите на асансьора се затваряха, и се облегна на стената. А после забеляза, че Форд я гледа.

— Какво?

— Просто си мислех колко различно би могло да бъде всичко, ако блондинката не беше седнала до мен във „Виолетовия час“ онази вечер. Точно когато ти погледна към нас.

— В смисъл?

— Като за начало, нямаше да поканя моминското парти у нас. Така че нямаше да има никаква Шарлот тогава, както и никаква Шарлот, която седмица по-късно да те събуди посред нощ и да направи така, че да се настроиш против мен.

— Кой знае? Може би всичко щеше да се развие по съвсем същия начин.

— Силно се съмнявам. Преди блондинката да се появи, само десетина секунди ме делиха от това, да дойда на твоята маса, а ако го бях направил... е, да кажем просто, че възнамерявах да бъда особено очарователен.

Асансьорът стигна техния етаж.

— Ама че сме самоуверени, а? — подхвърли Виктория, когато двамата поеха по коридора.

— Вече призна, че между нас прехвърчаха искри.

— Така е. Ала и в тази алтернативна вселена, в която ти идваш на масата ми, пак е много вероятно да беше открил начин да ме подразниш.

— Може би. Въпреки това част от теб щеше да се почувства привлечена. — Той забави крачка, когато стигнаха нейната врата. — Което означава, че щеше да приемеш, когато предложех да те изпратя до вас, и двамата щяхме да се озовем точно тук, на твоя праг, и ти щеше да се запиташ дали ще те целуна за лека нощ.

Пулсът ѝ се ускори, когато той направи крачка към нея.

Запази самообладание, Слейд.

— Всъщност най-вероятно бих казала, че целувката е лоша идея, тъй като сме съседи.

— А аз вероятно бих отвърнал, че твърде много мислиш. — Форд опря едната си ръка на стената до нея, улавяйки я като в капан.

Очите му изведнъж бяха станали премрежени и невероятно сексапилни.

Виктория трябваше да положи усилие да отговори спокойно, въпреки че дръзкото ѝ подсъзнание току-що бе подскочило с тържествуващ вик: „Да! Най-сетне“, и сега нетърпеливо даваше знак на Форд да действа: „Право напред. Не спирай, здравеняко“.

— Кое то вероятно би ме подразнило.

Тъглчетата на устните му се извиха.

— Вероятно. — Той наведе глава и гласът му одрезгавя. — А аз щях да те целуна въпреки това.

Виктория затвори очи и си пое рязко дъх, когато устните му докоснаха нейните във възпламеняваща милувка, от която по цялото ѝ тяло пробяга тръпка на очакване. Забравила за миг всичко друго, освен копнежа да получи още от него, тя плъзна ръце по коравите му силни гърди и зарови пръсти в ризата му.

Форд изръмжа тихо и разтвори устните ѝ, притискайки я към вратата. Когато езикът му се преплете с нейния, тя простена и гърбът ѝ се изви в дъга. Той взе бузата ѝ в шепа, целувайки я толкова настойчиво, че много скоро и двамата останаха без дъх, докато едното му бедро се плъзна между нейните, другата му ръка стисна собственически хълбоците ѝ и...

Някъде по-надолу по коридора се отвори врата.

Двамата начаса се отдръпнаха един от друг. Виктория се обърна, преструвайки се, че търси ключовете в чантата си, а Форд пъкна ръце в джобовете си и хвърли нехаен поглед през рамо.

— Здравсти, Дийн.

— Здравей, Форд.

С бузи, пламнали както от целувката, така и от това, че едва не ги бяха хванали, Виктория вдигна поглед и се усмихна на Дийн, съседа им от 4А. След това отключи, пристъпи в апартамента си и се обърна.

Когато отново останаха сами, Форд се облегна на касата на вратата и се взря в нея с очи, които сега имаха топъл, нагорещен син цвят.

— Смятам, че няма да сгреща, като кажа, че ако онази вечер нещата в бара наистина се бяха развили по друг начин, това щеше да е една невероятна целувка.

— Може би — съгласи се Виктория дрезгаво и направи крачка към него. — Ала така или иначе, сега щеше да е мигът, в който щях да ти кажа лека нощ.

Устните му се извиха, погледът му дръзко задържа нейния.

— Лека нощ, Виктория.

След като го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше по коридора, Виктория затвори вратата и се облегна на нея. Останала сама в апартамента, тя докосна устните си с пръсти.

Дразнещ и прекалено самоуверен, в това нямаше съмнение.

Но дяволите да го вземат, определено умееше да се целува.

16.

На следващата сутрин Форд се срещна с редактора си Марти, за да обсъди идеята за нова история, която му беше хрумнала.

Както му беше станало навик, преди да заспи предишната вечер, беше изгледал местните новини и бе видял нещо, от което журналистът бе наострил уши.

— Детето е само на девет години. Очевидно баща му се прибрал вкъщи от кръчмата и се нахвърлил на майка му. Момчето се втурнало да ѝ помогне и бащата пратил *него* в болница.

Марти поклати глава.

— Ужасно е, знам. Мартинес писа за ареста на бащата вчера. — Мартинес беше един от съдебните им репортери. — Но защо ти си се заинтересувал от тази история?

— Казаха, че от Службата за закрила на детето на два пъти са пращали служители в къщата на това семейство заради сигнали за малтретиране, но и двата пъти решили, че няма достатъчно доказателства в подкрепа на тези обвинения. Ще ми се да видя какво пише в техните доклади. Ще ми се да знам също така още колко деца в този град са станали жертва на малтретиране или занемаряване, *след като* семействата им вече са били обект на проверка от Службата за закрила на детето.

Марти се облегна в стола си.

— Доста прилича на историята за Дарил Мур и Пробационната служба.

Форд се срещаше с Марти почти всеки ден, за да обсъдят следващите му истории. Това беше част от работата — добрият разследващ журналист винаги има цял куп идеи. Тази история обаче беше намерила особено силен отзвук у него и той нямаше търпение да се залови с нея.

— Смятам, че това е добре, като се има предвид интересът към статията за Пробационната служба. Може да направим поредица. Цяло

експозе за небрежността в държавните агенции, натоварени с това, да защитават невинните. Нещо такова.

Марти помисли над думите му и кимна.

— Е, след като така и така си се заел да лазиш по нервите на държавните бюрократи, можеш да добавиш и Службата за закрила на детето.

По-късно същата сутрин имаше напредък и на един друг фронт — Вон му прати по имейла снимката на Питър Сътър Номер едно и Форд начаса я препрати на сестра си.

— Не е той. За нищо на света не бих си тръгнала от бара с този тип — заяви Никол, обаждайки му се през кратката си почивка. — Само му виж празния поглед. Сериозно ти казвам, заведеш ли подобен тип у дома си, на другата сутрин ще се събудиш, омотан към масата в целофан.

— Това е снимка от арест, Никол. Не се очаква да се усмихваш и да гледаш закачливо към камерата. Опитай да си го представиш в по-добър момент.

— Не е той. Моят Питър Сътър изглеждаше нормално.

— „Нормално“. Страшно си ми полезна, знаеш го, нали?

Тя се засмя.

— Добрата новина е, че съм по-убедена отвсякога, че ще успея да го разпозная по снимка.

На следващата сутрин Форд се събуди призори и излезе с колата, за да се посвети на малко дискретен шпионаж. Искаше да провери домашните адреси на останалите десетима от списъка, за да знае с какво си имат работа.

След първите три адреса беше принуден да се съгласи с Вон — да седи пред тези жилища с надеждата да снима различните кандидати за баща на племенницата му, докато те излизат през входната врата, щеше да бъде крайно неефективно. Първо, в някои от кварталите никак нямаше да му е лесно да си намери място, където да паркира. В много части на Чикаго паркирането на улицата струваше страшно скъпо и нерядко бе запазено единствено за обитатели на квартала. Достатъчно бе само някой любопитен съсед да извика ченгетата, защото той няма нужното разрешение или пък защото мъж, който часове наред седи в колата си и се взира в една от къщите, действително е доста подозрително и плашещо събитие.

Всичко е наред, господин полицай, наистина. Просто чакам, за да видя дали мъжът, който живее тук, е сладък и нормален. Ами да, това в чантата ми наистина е фотоапарат с оптично приближаване. Интересна история.

Едва ли би могло това да се нарече най-добрата стратегия.

На всичкото отгоре съществуваше и проблемът със страничните улички. В града гаражите на практически всички къщи, били те единични или не, се намираха отзад, не отпред. Което означаваше, че дори да извадеше късмет и да успееше да паркира пред дома, без никой да повика полицаите, все още оставаше съвсем реалната възможност Питър Сътър Номер който и да е да напусне къщата си през задния вход.

Което означаваше, че правилният ход бе да прибегне до план Б.

По-късно същия ден на връщане от вестника той мина през един магазин за офис материали и понесъл пълната торба по коридора на четвъртия етаж, се отби в апартамента на Виктория.

Когато тя отвори, той вдигна чантата в ръката си.

— Нося подаръци.

Виктория ги огледа.

— Офис материали? Определено знаеш как да очароваш едно момиче, Диксън.

Готино.

— Това не са обикновени офис материали. А помощни средства.

— Помощни средства за какво?

— За следващата ни мисия.

Тя се разсмя.

— „Мисия“? На никаква мисия няма да ходя с теб. Имам си работа... живот... цял куп неща, които да правя, вместо да си играя на частен детектив заедно с теб.

— Но ти го правиш *толкова добре*. Онова в „Пъблик Хаус“ в неделя беше представление от класа. Къде ти, макар лично да те докарах, дори аз забравих, че не си дошла на среща.

— Това ли е планът ти? Да ме принудиш да се съглася с ласкателство?

Всъщност така си беше. Имаше обаче и друга тактика в арсенала си.

— Не забравяй, че става дума за твоята клиентка. Изпадналата в затруднение самотна майка с очарователното четиримесечно бебе, което един ден би искало да се запознае с баща си.

— Нямах срам.

Форд предпочиташе да мисли, че е упорит. И докато стоеше на прага ѝ и я гледаше в сексапилния ѝ костюм с черна пола, изплува споменът за невероятно страстната им целувка, отпечатан дълбоко в ума му, и започна да подозира, че се надява да получи още нещо от тази мисия.

— Ще отнеме само час-два.

Виктория скръсти ръце на гърдите си.

— Виж, днес не мога. Утре сутрин имам дело, за което тази вечер трябва да се подготвя. — Замълча за миг и продължи, придавайки подчертано неохотно звучене на гласа си: — Предполагам обаче, че утре вечер бих могла да отделя малко време.

— Утре. Окей. — Форд задържа погледа ѝ. — Благодаря ти.

Тя го улови и дръзко го предупреди:

— Само да си казал и дума за „меката ми страна“, и цял месец ще си суша косата в пет и половина сутринта.

Форд трябваше да положи усилие, за да скрие усмивката си.

— И през ум не би ми минало, госпожице Слейд.

Когато на другата вечер тя се появи в апартамента му, Форд тъкмо привършваше с подготовката на помощните средства.

— Не ми каза какъв е планът. Това достатъчно неофициално ли е? — попита го, докато прекрачваше прага. По-рано същия ден му беше изпратила съобщение, питайки какво да си облече за „мисията“ им.

Форд огледа бялата ѝ блуза без ръкави и лятната пола, а после очите му се задържаха върху сандалите ѝ.

— Стига да можеш да тичаш с тях.

— Ха, ха. — Докато отиваха в кухнята, тя му хвърли кос поглед. — Шегуваш се, нали?

— Аха. Общо взето. — Виктория го смушка в рамото и той се ухили.

Приблжиха се до кухненския остров, където Форд бе пригответил пет големи, подплатени плика, адресирани до петима от Питър Сътъровците.

— И така, тези петимата живеят в къщи, чийто вход се вижда от улицата — обясни той. — Ето какъв е планът — ти ще почукаш на вратата и ще попиташ за Питър Сътър. Кажи му, че живееш на една пресечка от там и пратката, адресирана до него, погрешка е пристигнала у вас. Междувременно аз ще чакам наблизко, готов да го снимам в мига, в който се покаже на прага.

Виктория помисли над чутото.

— Да, може и да се получи. Ами ако Питър Сътър не си е вкъщи и някой друг отвори вратата?

— Зависи. Ако е друг мъж, кажи, че си съседка и имаш пратка за Питър, и се опитай да разбереш кога ще се прибере. Ти си сладка. Един мъж съквартирант (поне ако е хетеросексуален и необвързан) ще се радва отново да се отбиеш у тях. Ако обаче ти отвори жена и предложи да получи пратката вместо него, просто ѝ я дай, за да избегнеш подозрение. В такъв случай ще преминем към план В.

— Какъв е план В?

— На всички въпроси относно план В ще бъде отговорено след приключване на план Б.

— С други думи — нямаш план В.

— Точно така е. Но когато го измисля, ще бъде гениален.

Виктория поклати глава и взе един от пликовете, адресирани до Питър Сътър.

— Има ли нещо вътре? Какво им изпращаш?

То беше без значение, трябваше му нещо, с което да напълни пликовете, така че да изглеждат достоверно.

— Химикалки.

Виктория се засмя.

— Химикалки? Няма ли да се зачудят защо получават химикалки от човек, на име... — Тя погледна адреса на подателя и повдигна вежди. — Н. Дрю^[1]?

Е, какво пък — беше решил да се позабавлява с детективската си мисия.

— Няма значение какво ще си помислят. Докато отворят пакетите, нас отдавна няма да ни има.

Виктория погледна пликовете върху плота пред себе си, пое си дълбоко дъх и кимна.

— Е, добре. Да вървим да доставим малко химикалки.

---

[1] Алюзия за Нанси Дрю — любител детектив от поредица американски романи. — Б.пр. ↑

17.

Просто ей така, само защото Виктория го беше споменала в един от по-ранните им разговори, Форд реши да започнат от Питър Съър Номер шест.

„Като нищо ще открием, че бащата на Зоуи е Питър Съър Номер шест. А Питър Съър Номер шест ще се окаже страхотен човек.“

Можеха само да се надяват.

Точно този Питър Съър живееше в самостоятелна къща на една засенчена от дървета улица в „Роскоу Вилидж“ — квартал в северната част на града. Нямаше свободни места, откъдето камерата му да има обхват (дори и с вариообектива), така че Форд паркира непозволено на отсрещната страна на улицата.

След това извади апарата от чантата си и се приготви за снимка. Стъпала отвеждаха до входната врата на Питър Съър, осигурявайки му съвършен ъгъл за снимка.

— Когато стигнеш до вратата, гледай да застанеш вдясно, за да не ми закриеш гледката — обясни той на Виктория и посочи екрана на камерата. — Виждаш ли? Искам да застанеш ето тук.

Виктория се наведе малко по-близо, за да види хубаво.

Исусе, отново си беше сложила от онзи секси парфюм. Докато на практика седеше в скута му.

— Вдясно. Разбрах. — Тя се отдръпна и ръката ѝ неволно се докосна до бедрото му.

Направо щеше да го довърши.

— И не забравяй, че си му съседка. Когато приключите, тръгни по улицата и свий на запад, щом стигнеш до края — напомни ѝ той, заповядвайки си да се съсредоточи. — Ще те чакам на съседната улица.

— Звучи добре. — Тя се пресегна към задната седалка и взе плика, адресиран до Питър Съър Номер шест. — Пожелай ми успех.

След това слезе от колата и се приготви да действа. Пресече улицата и се изкачи по стъпалата на триетажната тухлена къща с голям двор. Внимавайки да се придържа вдясно, тя си пое дълбоко дъх и натисна звънеца.

„Нищо работа.“

След миг вратата се отвори рязко и тя се озова срещу момче на около седем-осем години с бейзболна шапка.

Възможно бе да е полубрат на Зоуи, даде си сметка тя.

Приковало очи във видеоиграта, която държеше в ръка, хлапето ѝ хвърли само един бегъл поглед.

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Здравей. Питър вкъщи ли си е?

— Татко! — провикна се хлапето през рамо. — В банята е. — Погълнато от играта, то се отдалечи, оставяйки вратата отворена.

„Благодаря, че ме уведоми.“ После обаче си даде сметка — господи, Питър Сътър си беше вкъщи. Щеше да го направи, наистина. Премести се още няколко сантиметра надясно и се огледа наоколо, сякаш се възхищаваше на двора.

— С какво мога да ви помогна?

Обърна се и за първи път видя Питър Сътър Номер шест.

Среден на ръст и тегло, той имаше светлоруса коса, която бе започнала да изтънява на темето. Виктория се усмихна и вдигна пакета.

— Мисля, че това е ваше. Живеея на една пресечка от тук и погрешка го доставиха при мен. — С този цвят на косата, силно подозираше, че това не е техният Питър Сътър. Все пак изчака за миг, преди да му подаде плика, та Форд да успее да направи снимка.

— О, много се извинявам. Благодаря, че го донесохте. — Питър Сътър се усмихна и пое плика от нея.

— Няма защо.

Виктория се обърна и слезе по стъпалата в същия миг, в който колата на Форд потегли. Когато сви зад ъгъла, го видя да я чака точно както беше обещал.

— Получи се — каза развълнувано, докато се качваше до него. — Успя ли да го снимаш?

— И още как. — Форд вдигна камерата и ѝ показа екрана. — Само че не е той. Не е с правилния цвят на косата.

— Все пак успяхме да елиминираме двама от единайсетимата. — Виктория го погледна одобрително. — Май наистина ще вземеш да го откриеш.

За съжаление, със следващите два адреса удариха на камък. В къщата на Питър Сътер Номер осем нямаше никого, а в дома на Питър Сътер Номер три им отвори жена — съпругата му, както предположи Виктория, виждайки венчалната ѝ халка.

След това подкараха из квартал „Еджуогър“, където Питър Сътер Номер единайсет живееше в къща близнак с широка веранда. Тук беше по-лесно да си намерят място за паркиране и Форд спря точно срещу къщата.

— Току-що ми хрумна още едно най-лошо развитие на нещата — каза Виктория. — Ами ако някой те види да снимаш и затропа по колата, настоявайки да му обясниш какво правиш?

— Ако това се случи (колкото и да е невероятно) — отвърна Форд, докато нагласяваше обектива на апарата, — ще му покажа документа си за самоличност от вестника и ще му кажа, че съм фотограф и правя снимки за статията „Дом и градина“, която подготвяме за този квартал. — Той взе плика от задната седалка и ѝ го подаде, като ѝ намигна. — Страшно е мило, че се безпокоиш за мен.

Виктория не си направи труда да му отговори и слезе от колата.

Усвоила напълно задачата си, тя изкачи стъпалата, отвеждащи до входа, зае позиция и позвъни. Никой не отговори и тя позвъни още веднъж, за да е сигурна.

Нищо.

Сви рамене и се обърна, за да си върви. Тъкмо слизаше по стъпалата, когато вратата се отвори.

— Съжалявам — разнесе се задъхан глас. — Тренирах на бягащата пътечка и носех слушалки. — Той ѝ отправи съвършена усмивка. — За щастие, чух звънеца между две песни.

Чернокож мъж с добре очертана челюст и поразяващи светлосини очи, той беше гол до кръста и мокър от пот, а през рамото му беше праметната хавлия. Стоманени мускули изпъкваха по цялото му тяло.

Виктория примига, спомняйки си смътно нещо за някаква мисия.

— Питър Сътер?

Той кимна.

— Аха.

Тя му подаде плика.

— Живея на съседната улица. Получих го погрешка.

— Тези разбойници в пощите все нещо ще объркат. — Той слезе по стъпалата, за да вземе плика. — Благодаря, че го донесохте.

— Няма защо.

Виктория си тръгна и откри Форд да я чака зад ъгъла, както се бяха разбрали.

— Никол каза, че нейният Питър Сътър е бял, нали? — попита тя, докато се качваше в колата.

— Аха. Не е той. — Форд я гледаше как затваря вратата. — И според мен забрави да си вдигнеш ченето от стъпалата му.

— О, привлекателен ли беше? — попита тя с престорена невинност. — Не бях забелязала.

Форд изсумтя и подкара, мърморейки си как щял да я остави да върви до къщата на Питър Сътър Номер две.

Това беше последната им спирка за вечерта — приземен апартамент в „Лейквю“. Виктория почака на входа и звънна три пъти за всеки случай, преди най-сетне да се откаже.

Все пак двамата с Форд бяха в добро настроение, докато се прибираха — бяха намалили списъка с кандидати до осем души.

— Ще опитаме ли отново с тримата, които пропуснахме днес?

Той кимна.

— Поне двамата, които не си бяха вкъщи. Мисля да изчакаме до събота. Може да извадим по-голям късмет през уикенда.

— „Ние“? Аз и ти?

— Да, аз и ти. — Той я погледна. — О, я стига. Не ми казвай, че не ти е интересно. Виждам блясъка в очите ти всеки път щом спрем пред следващото място.

Е, добре де. Наистина бе завладяна от Мистерията на липсващия баща.

— Може би действително съм любопитна. Този случай е различен. Обикновено работя със семейства, които се разпадат. Никога не съм имала възможност да ги събера.

— Леле. Това беше наистина красив начин да опишеш онова, което правим, Виктория.

— Майната ти.

Форд се засмя, а после наклони глава настрани.

— Не бих могъл да правя това, с което се занимаваш ти. Да гледам как семейства се разпадат пред очите ми. Толкова е потискащо.

— Разводът невинаги е нещо лошо. Всъщност често е краят на нещо лошо. Пък и да не би твоята работа да е само цветя и рози. Онази статия за момичето, застреляно от типа с условна присъда! Ето *това* вече беше наистина потискащо.

Форд и хвърли лукав поглед.

— Виждам, че четеш статиите ми.

— Чета „Чикаго Трибюн“. По една случайност твоите статии са в него.

— Хмм. — Той спря на един червен светофар и я погледна. — Вечеряла ли си? Канех се да поръчам пица. Защо не се присъединиш към мен?

Можеше да откаже, разбира се. Можеше да се прибере в празния си апартамент, както правеше всеки ден, да си налее чаша вино и да се отпусне с книга и топла вана, за да прекара една приятна, тиха вечер.

Можеше също така да избере вариант номер две: вечер с дразнещия-но-понякога-и-забавен-и-не-съвсем-непоносим мъж, който само с една целувка я беше накарал да простене на прага на апартамента си.

— Аз черпя, задето ми помогна днес — добави той и се усмихна. Е, нали трябваше да се яде.

Малко по-късно Виктория седеше на дървената маса на Форд, подвила крак под себе си, ядеше пица и пиеше бърбън с лед.

— Мислех си за петимата от списъка, които живеят в апартаменти — каза тя.

— Наистина си се запалила по Мистерията на липсващия баща. „Виктория Слейд винаги залавя своя човек“, а?

Тя се усмихна.

— Абсолютно.

— Дори няма да се престориш на скромна, нали?

— Така или иначе, след днешния ден си мислех, че не е задължително да се сдобием със снимките им от първия опит. Със сигурност ще има и други като Питър Сътър Номер шест и единайсет,

които не отговарят на описанието ни. Защо не опитаме номера с неправилно доставената пратка и с тях? Бих могла да им обясня, че живея в сградата и че съм получила плика погрешка. Вярно, ти няма да можеш да ги снимаш в коридора, но е възможно да елиминираме един-двама и сами, само по външния им вид.

Форд си взе още едно парче пица.

— И аз си мислех нещо такова. Проблемът обаче е, че подобни сгради обикновено имат портиер или охрана, а в такъв случай няма да успеем да стигнем по-далеч от първия етаж. Да не говорим, че в по-големите блокове има стая за пощата или някакво подобно място, където обитателите им получават пратките си.

Виктория се облегна назад разочарована.

— Прав си.

— Мислех си обаче, че бихме могли да се опитаме да подкупим портиера. Да му мушнем петдесетачка с обяснението, че съм репортер от „Чикаго Трибюн“ и издирвам някой си Питър Сътър заради история, която пиша. А после ще го помоля да ми каже поне дали онзи, който живее в неговата сграда, е бял и с кестенява коса. — Той й отправи дяволита усмивка. — Можеш да ме придружиш, ако искаш. Да ме видиш в действие, току-виж вдъхновило още няколко от онези твои фантазии за сексапилния репортер.

— Само чакаше случай да го вмъкнеш в разговора, нали?

— От цяла седмица.

Крайчетата на устните й се извиха, когато видя проникателните му очи на репортер да я изучават.

— Отново се каниш да проявиш любопитство, нали?

— Още от университета ли знаеше, че искаш да се заемеш със семейно право?

— Бях доста сигурна, че именно това искам да правя, да.

— Заради развода на родителите ти?

— Защото знаех, че ще се справя добре.

Многозначителният му поглед издаваше, че не му се бе изплъзнал фактът, че тя бе избегнала да отговори на въпроса му.

— На колко години беше, когато се разведеха?

— Знаеш ли, че съм вземала показания, които включваха по-малко въпроси. — Виктория отпи от бърбъна си. — На десет.

— И бяхте само ти и родителите ти?

— По онова време бях само аз. Сега имам две полусестри, по-голямата от които се роди няколко месеца след като майка ми и баща ми се разделиха.

— А! Значи, затова...

— Да, затова. Баща ми имаше извънбрачна връзка и се ожени за жената, когато е забременяла.

— Близка ли си със сестрите си?

Виктория усети, че я жегва болка, но бързо го прикри.

— Всъщност никога не съм се срещала с тях. След като родителите ми се разведоха, баща ми и новото му семейство се преместиха в Маями, където той е израснал. Дядо ми и няколко от лелите и чичовците ми по бащина линия са много активни в кубинската политическа общност. Според мен баща ми от години е искал да се върне там.

Форд наклони глава на една страна.

— Слейд не ми прилича на кубинско име.

— Защото не е. Само половината ми кръв е кубинска. Когато завърших училище, взех фамилията на майка ми. По онова време не бях виждала баща си от седем години и ми се стори, че това е правилната постъпка. — Преценявайки, че вече е споделила достатъчно, тя смени темата: — Ами ти? С Никол винаги ли сте били близки?

— Ами май да. Макар че, когато бяхме по-малки, с деветте години разлика помежду ни, отношенията ни бяха по-скоро като между покровителствен по-голям брат и малката му сестричка. Едва от няколко години насам и двамата вече сме на един и същи етап от живота си.

— О, все още забелязвам доста от покровителственото отношение на по-голям брат към по-малката му сестричка — закачи го тя, а после го погледна с интерес.

Той се усмихна.

— Сега кой се кани да бъде любопитен.

Виктория смяташе, че е в правото си да му го върне.

— Блондинката, която видях на балкона ти преди няколко дни, онази, която каза, че те обича... Каква е историята там?

— Казах ти, че е нея сме просто приятели. Тя ми е като сестра.
— Форд махна с ръка. — Не ми казваше, че само това искахте да ме

попитате, госпожо адвокат, за блондинката на балкона ми. Очаквах много по-трудни въпроси от прословутата Виктория Слейд.

Така, значи.

Е, сам си го изпроси.

Виктория погледна към етажерките до тях. Спомнила си как се бе зачудила какво издават за собственика си произведенията на изкуството, снимките и дреболиите, тя се изправи и се приближи до тях.

— Това е нещо ново — забеляза тя и посочи сребрист модел на ракета. — Разкажи ми за него.

Форд се поколеба за миг, а после дойде при нея.

— С баща ми го сглобихме, когато бях малък. Той почина преди около месец и моделът беше в една кутия с негови вещи, които получих от майка ми.

Гласът на Виктория омекна.

— Съжалявам... Не знаех.

Той се усмихна леко и повтори думите ѝ, когато бе споменала за опита за обир.

— И откъде да знаеш.

В продължение на един дълъг миг тя не каза нищо, просто се взираше в прекрасните му сини очи. След това отново се залови да разглежда лавиците.

Чувствайки съвсем ясно колко близо бе застанал до нея и опитвайки се да не обръща внимание на пърхането в стомаха си, тя забеляза „Момче за всичко“ с твърди корици (*естествено*, че харесваше Буковски) и в същия миг почувства ръцете му на хълбоците си.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и тя усети, че я залива опиянение.

— Какъв е този парфюм? — дрезгаво попита той. — Направо ме подлудява. — Устата му откри чувствителното местенце точно под ухото ѝ и Виктория почувства, че краката ѝ омекват.

Когато я докосваше по този начин, ѝ беше трудно да си спомни собственото име, още по-малко пък какъв парфюм си е сложила.

— Това със съседството, Форд... може да усложни нещата.

— Не и ако не го допуснем. — Пръстите му се мушнаха под блузата ѝ и докоснаха корема ѝ.

Гърбът ѝ се изви в дъга, когато ръката му откри чашката на сутиена ѝ.

— Това няма да промени нищо между нас — настоя задъхано.

Палецът му се плъзна по твърдото ѝ чувствително зърно и тя изохка.

— Ето защо е толкова съвършено. — Той дръпна и другата чашка на сутиена ѝ и взе гърдите ѝ в шепите си, милвайки двете възвишения.

О, *господи*. Виктория сграбчи етажерката пред себе си, потискайки порива да се обърне и да се покатери по него като по дърво.

А после една от ръцете му се плъзна под полата и покрай дантеления ръб на бикините ѝ.

— Толкова си влажна за мен, Виктория. — В гласа му се долавяха гърлени нотки. — Представяше си как те чукам?

Определено щеше да се възползва от правото си да не отговори на този въпрос. Ала после пръстът му се плъзна в нея и тя трябваше да прехапе устни, за да не изкрещи.

— Форд. — Изви се назад, притискайки се в дебелата му корава ерекция.

— Дай ми устата си — изръмжа той.

Виктория го погледна през рамо, толкова възбудена, че простена в мига, в който устните му докоснаха нейните. Той завзе властно устата ѝ със страстна еротична целувка.

Неспособна да изгуби нито миг повече, Виктория се обърна рязко. Форд я вдиша и тя обвини крака около кръста му, докато я отнасяше към масата.

В мига, в който я сложи върху плота, ръцете и на двамата се задвижиха трескаво. Той дръпна бикините ѝ надолу, разкъсвайки ги, докато ги измъкваше от обувките, а когато се изправи, тя сграбчи ризата му ѝ нетърпеливо я вдиша над главата му.

Поспря за миг, а устата ѝ пресъхна, докато очите ѝ обхождаха гладките равнини на силните му широки гърди и коравия корем, изпъкналите мускули на ръцете му и тънката ивица от тъмни косъмчета, която потъваше в дънките.

Щеше да го побърка от секс.

Той вдигна полата около кръста ѝ, разтвори краката ѝ и се намести между тях. След това издърпа блузата над главата ѝ, отърва се

от сутиена ѝ и се взря в нея с внезапно потъмнели очи.

Виктория се отпусна подканящо на лакти; усети почти болезнено нетърпение между краката си, когато той стисна едната ѝ гърда в шепата си и се наведе, за да вземе връхчето ѝ в устата си. Виктория отметна глава назад, отдавайки се на невероятните усещания, които я заляха, докато езикът му се извиваше около коравото зърно. Пръстите му ощипаха лекичко другото ѝ зърно и тя простена, разтърсена от желание, което я прониза чак до пръстите на краката, а после той се премести и успокои подразненото зърно с устните си.

Подпирайки се на лакът, Виктория зарови пръсти в гъстата му копринена тъмна коса.

— Форд... сега.

Без да откъсва устни от гърдите ѝ, той разкопча дънките си и смъкна ципа им, а после се изправи и извади един презерватив от портфейла в задния си джоб.

След това смъкна дънките и боксерките си пред очите ѝ и като задържа погледа ѝ, обгърна солидния си пенис и бавно го помилва.

А тя си беше помислила, че устата ѝ бе пресъхнала преди малко.

Челюстта му се напрегна.

— Бейби, когато ме гледаш по този начин... — Вместо да довърши, той отвори кондома и си го сложи. След това подпря ръце върху масата от двете ѝ страни, намести се между краката ѝ и бавно, сантиметър по сантиметър, проникна в нея.

Ноктите на Виктория одраха дървената маса и тя простена, чувствайки се невероятно, прекрасно изпълнена. Обви крака около кръста му и той започна да се движи, първоначално бавно, оставяйки я да свикне с него. Постепенно започна да прониква все по-мощно в нея и масата заскърца в ритъма на тласъците му.

— Невероятна си.

— Да. Точно така. — Виктория затвори очи и за първи път от цяла вечност насам си позволи да забрави всичко (опита за обир, проблемите си с пристъпите на паника и всичко останало) и се остави на насладата на мига, на силния, дързък, дразнещ, неописуемо красив мъж, който я подлудяваше, докато фантастичният му пенис нахлуваше в нея, толкова невероятно умело и грубо, и силно, и съвършено, че ѝ идваше да изкрещи.

Тъкмо когато Виктория започна да усеща приближаването на оргазма си, той забави ритъма.

Не.

— Отвори очи, Виктория — заповяда ѝ гърлено. — Погледни ме.

Тя се подчини и видя, че пламтящите му очи са се впили в нейните.

Тласъците му станаха бавни, властни и плавни, задържайки я на ръба.

— Форд. — Тя още по-плътно обви крака около кръста му, мъчейки се да получи онова, за което копнееше.

Ръката му се плъзна собственически по корема и нагоре между гърдите ѝ.

— Само да можеше да видиш колко си красива в този миг. — Приведе се напред и промени наклона на хълбоците си. — Свърши върху мен. Искam да го почувствам.

Виктория впи нокти в плещите му и изкрещя, достигайки върха. Той изруга тихо и като сграбчи краката ѝ, я притисна към масата, а хълбоците му усилиха тласъците си, все по-бързо и по-мощно, докато от гърдите му се откъсна стенание, мускулите на ръцете и раменете му се напрегнаха прекрасно и той потрепери, преди да спре постепенно и най-сетне да рухне върху нея.

В продължение на няколко мига и двамата не бяха в състояние да кажат нищо, опитвайки се да си поемат дъх.

— Мисля, че ми тече кръв — заяви най-сетне той с лице до гърдите ѝ.

Виктория се засмя, когато го видя да се надига и да поглежда към рамото си. Там наистина имаше няколко драскотини от ноктите ѝ, но не и кръв.

Усмихна му се дръзко.

— Е, нали каза, че искаш да го почувстваш.

Когато Форд ѝ се усмихна широко, зачервен, разрошен и очарователно сексапилен, тя почувства как нещо в стомаха ѝ отново изпърха.

— Това не е играчка, която ви препоръчвам да играете точно преди да ви отнеса в спалнята си за втори рунд, госпожице Слейд.

По стомаха ѝ сякаш се разля жарава.

— Не съм казала, че ще има втори рунд.

Той приближи устни до нейните, гласът му беше дрезгав и порочен:

— Не каза и че няма да има.

Два часа по-късно, превъзходно изтощена и заситена, Виктория се измъкна от леглото на Форд.

Опипвайки пътя си в мрака, откри сандалите си в другия край на стаята, а полата си — на прага, където Форд я беше смъкнал от нея. Събра сутиена, блузата и скъсаните си бикини, разпилени около масата в дневната.

След като се облече, се върна в спалнята и приседна на леглото. Форд спеше по гръб, вдигнал ръка над главата си.

Тя се пресегна и нежно отметна кичура коса, паднал над челото му.

— Трябва да си вървя — каза, когато го видя да отваря очи.

Той примига и се надигна на лакти.

— Не искаш ли да останеш?

— Утре съм на работа. Знаеш как е.

— Аха. — Той прокара пръсти през косата си и я разроши. Няколко секунди по-късно Виктория затвори вратата на апартамента му и прекоси коридора. Усмихна се при мисълта, че някой определено изглеждаше побъркан от секс.

Браво на нея.

18.

Форд прекара петъчната сутрин на бюрото си, наливайки се с кафе, докато усилено пишеше следващата статия за Дарил Мур и Пробационната служба. Този път, без да спестява нищо.

Беше безмилостен със службата заради тяхната некомпетентност и това, че редовно пренебрегваха нарушения на вечерния час и провинения, извършени от нарушители с условни присъди. Проблемът, написа той, далеч не се ограничава с Дарил Мур. Сравнявайки досиетата на службата с доклади за арест, беше открил още няколко примера за престъпници, които се бяха промъкнали между капките, в това число и един крадец на автомобили, който беше пропуснал задължителните си срещи с пробационния инспектор, преди да застреля и убие петнайсетгодишен тийнейджър, както и един сексуален престъпник, който бе нарушил вечерния си час седемнайсет пъти (без никакви последици), преди да изнасили тринайсетгодишно момиче.

... досиетата разкриват системен неуспех при осъществяването на контрол над нарушителите, поставени под надзора на службата... Според председателя на Окръжния съвет Робърт Самюелс Пробационната служба страда от „липса на служители и отчаяно се нуждае от допълнително финансиране“... Действащият главен пробационен инспектор Рийс Майснър призна, че са допуснати грешки... Според вътрешен източник службата е изгубила дирите на „огромен брой осъдени престъпници в окръга“...

Двайсетина минути след като изпрати статията си по имейла, редакторът му го извика в кабинета си.

— Добра е, Диксън. Много добра. — Марти вдигна очи от компютъра си. — Защо не съобщиш на главния пробационен инспектор, че ще я публикуваме на първа страница в неделния брой. Виж дали не иска да поместим отговора му.

Първа страница в неделния брой — *страхотно*. Не му беше за първи път, но все пак. Никога не му омръзваше да вижда името и думите си на първата страница на вестник, чийто неделен тираж наброяваше осемстотин хиляди.

— Ще му се обадя — отвърна и кимна изпълнително.

След това се върна наперено на бюрото си в нюзрума и се обади на Брук в офиса ѝ.

Заслужаваше си да го отпразнува с един обяд.

Както обикновено, се срещнаха в „Брега“ — ресторант, който бе собственост на компанията на Брук и се намираше на брега на езеро Мичиган. Намериха си страхотна маса с изглед към водата (едно от преимуществата да обядваш с главния юрист и съсобственик на заведението) и вдигнаха тост с бира „Дос Екис“, за да отпразнуват предстоящата му статия на челната страница.

Малко след като храната им пристигна, Брук подхвана друга тема.

— Защо получавам съобщения от Чарли и Тъкър, в които ме питат дали знам „какво става“ между теб и жена, на име Виктория Бракоразводната адвокатка? И най-вече, защо не знам какво става?

Форд поклати глава, без изобщо да се изненадва. Откакто се бяха запознали с нея, Чарли и Тък непрекъснато го разпитваха за Виктория, особено Тъкър, който постоянно му искаше телефонния номер на „бъдещата си съпруга“, за да може да я покани на среща.

С оглед на някои наскорошни събития, очевидно щеше да се наложи да каже на Тък, че това няма да го бъде.

Никога.

— Нали ти казах за нея — отвърна той на Брук. — Новата ми съседка.

— А, да. Онази, която била УЖАСНА.

Форд се засмя. Напълно беше забравил за съобщението, което беше изпратил на приятелката си преди няколко седмици.

— Е... може и да съм бил малко ядосан, когато го казах.

Брук го погледна изпитателно и остави вилицата си на масата.

— Господи, вече си спал с нея.

— Малко по-силно, Брук. Не съм сигурен, че волейболистите в другата част на плажа те чува.

Тя понижи глас, но продължи да го гледа така, сякаш бе луд.

— Жената, която живее до вас? А аз те смятах за идиот, задето свали онази мадама, която те караше да ѝ говориш мръсни приказки с шотландски акцент. Как според теб няма да бъде неловко, когато всичко приключи?

Форд махна с ръка.

— Не се безпокой. Няма да бъде.

Брук направи физиономия.

— Мислиш с пениса си!

Тази част от него определено беше „за“ това, да преспи с Виктория предишната нощ, ала мозъкът му също не се разкайваше.

— Ако я познаваше, щеше да разбереш. Тя е различна от... ами не знам, от всички други жени, които съм срещал.

— В смисъл?

Форд си взе пържен картоф.

— Тя е преуспяла бракоразводна адвокатка. Ръководи собствена кантора. Интелигентна, уверена и страшно саркастична. Първия път, когато вечеряхме, ми дръпна реч как не искала да се жени и как била решила „да се отпише от бясната надпревара за домогване до приказното «и те живели щастливо до края на дните си».“ И не е само на думи. Когато става дума за връзки, тя е истински циник. И саркастична. Споменах ли го?

— На два пъти.

Окей. Форд си взе още един пържен картоф.

— Макар че, ако се абстрахираш от сарказма и дръзките коментари, всъщност е доста... забавна. И е много сладко как е твърдо решена да скрие факта, че си има и друга, по-мека страна. — Той се ухили лукаво. — И невероятна в леглото. Както и върху масата в трапезарията ми.

Брук го изгледа развеселено.

— Нали си даваш сметка, че никога не си ми разказвал толкова много за която и да било от жените, с които си излизал?

Форд се изсмия пренебрежително на думите ѝ.

— Я стига. Винаги ти разказвам за жените, с които излизам.

— Последната, с която се виждаше? Хейли? Дори не знам какво работи.

Форд отпи от бирата си, без да отговори.

— Мъчиш се да си спомниш, нали? — попита Брук.

— Ще си спомня.

Тя се усмихна — точно за това му говореше.

— Просто казвам, че звучи така, сякаш наистина харесваш тази Виктория Бракоразводната адвокатка.

Исусе, не и този разговор.

— Нали ти е ясно какво се опитваш да направиш? Сега си омъжена и като всеки друг женен човек, когото познавам, искаш всичките ти необвързани приятели също да се оженят, за да можете да си правите семейни вечери или игри на „Скрабъл“ по двойки, или пък да си правите малки екскурзии през уикендите, или...

— Добре де, разбрах. И не става дума за това. — Брук замълча за миг. — Макар че с Кейд тъкмо обсъждахме да отидем на екскурзия с Вон и Сидни и Хъксли и Адисън.

— Много ясно.

— Това обаче не променя факта, че ще ми е неприятно да те видя как пропиляваш шанса за нещо хубаво, защото си прекалено зает да се държиш като типичен мъжки идиот.

— Знаеш ли, ако беше мъж и ти кажех, че съм правил фантастичен секс без никакво обвързване с невероятно сексапилна жена, сега нямаше да водим този разговор. Просто щеше да ме поздравиш и да ме попиташ дали тя има приятелки.

Брук се засмя.

— Съжалявам, бейби, когато раздавах най-добри приятели, ти си изтегли онази, която идва в комплект с гърди и желанието от време на време да говори за чувства.

Страхотно.

— Тогава бях на десет години. Естествено, че си избрах онази, която идва с гърди.

Брук отново се засмя, а после го погледна.

— Кажи ми само, че знаеш какво правиш.

— Че аз винаги знам какво правя. Имай ми доверие. — И като й намигна самоуверено, Форд отпи от бирата си. — Е, какво ново при Кейд? Още ли си търси алпинистки обувки?

През еркерния прозорец на кухнята се виждаше как една платноходка се носи по водите на езерото. Сцената беше идилична — прекрасен летен ден, по небето нямаше нито едно облаче, водата бе спокойна, наситеносиня.

Това, което се разиграваше в къщата обаче, не беше нито спокойно, нито идилично.

— Може би ако ми обръщаш дори наполовина толкова внимание, колкото на боклуците, които събираш, нямаше да стигнем дотук — изкрещя бъдещата бивша госпожа Хол.

— Щом са такива боклуци, защо искаш да вземеш половината? — извика в отговор съпругът ѝ, а после се обърна към Виктория. — Наистина ли трябва да присъства и тя?

Бяха се събрали в луксозната кухня на шестмилионната езерна къща на семейство Хол. Виктория и нейният клиент, Брад Хол, стояха в единия край на гранитния остров; Лиса Хол и нейният адвокат — в другия. Оценителят, когото бяха наели, се бе дръпнал неловко до хладилника, мъчейки се да остане настрани от караницата.

Петдесетина годишните господин и госпожа Хол (той — технологичен предприемач, тя — сърдечносъдов хирург) бяха подали молба за развод по взаимно съгласие след близо трийсетгодишен брак по простата причина, че вече не се понасяха. За щастие, двете им деца бяха пораснали, което означаваше, че не трябва да се занимават с определянето на родителски права... за щастие, защото бракоразводната процедура бе ожесточена и оспорвана от самото начало.

Тази среща, на която трябваше да направят оценка на значителната колекция на господин Хол от редки банкноти, монети и марки, се очертаваше да протече по същия начин.

Госпожа Хол изпревари Виктория, преди тя да бе успяла да отговори на клиента си:

— Ама, разбира се. Обърни ми гръб, говори с нея, вместо с мен — каза тя, сочейки Виктория. — Прекрасна илюстрация на брака ни.

Само дето тогава ми говореше през децата. А после те си тръгнаха и ние изобщо престанахме да си говорим.

— Не може ли отново да го направим? — попита господин Хол саркастично. — Понеже този разговор ми напомни защо всъщност не си говорехме. Защото ти правиш разпавии за всичко. Сякаш не си способна да водиш разговор, ако не недоволстваш от нещо.

— О, извинявам се, че не тръпна от възмущение заради някаква си тъпа доларова банкнота от 1861 година. — Госпожа Хол посочи колекцията от редки банкноти, подредени върху кухненския плот. — Защото през последните десет години това беше единственото, което бе в състояние да те развълнува.

— Я виж ти! Още едно оплакване. Да не повярва човек. — Господин Хол придаде престорено учудено звучене на гласа си. — Знаеш ли, някога смяташе, че е много симпатично, дето толкова се интересувам от американската история.

— Смятах те за симпатичен и когато носеше панталон четиресет и четвърти номер. — Тя се усмихна сладко-сладко и посочи корема му. — Времената се менят, миличък.

Окей, време бе да ги прекъснат, иначе щяха да останат тук цели часове. Виктория успя да убеди клиента си да изчака в хола, докато другият адвокат отвеждаше госпожа Хол на верандата.

За тяхно всеобщо съжаление, оценителят имаше няколко въпроса относно колекцията. И всеки път щом господин Хол дойдеше в кухнята, за да отговори на някой от тях, госпожа Хол изхвърчаше от верандата, за да се увери, че съпругът ѝ няма да я прецака „с някоя от неговите простотии“. Твърдо убедена, че е скрил част от колекцията си, тя претърси всяко чекмедже и рафт в библиотеката и главната спалня и настоя да отворят двата сейфа в къщата. Господин Хол яростно се възпротивяваше на всички нейни искания... Без никаква причина, както се оказа, защото не криеше нищо.

Към шест часа Виктория най-сетне успя да се измъкне и близо два часа се бори с петъчния трафик на път към центъра. Докато стигне в офиса, за да вземе някои документи, които искаше да прегледа през уикенда, беше изцедена както умствено, така и физически.

За нейна изненада, като се имаше предвид колко бе късно, Уил седеше на бюрото си пред кабинета ѝ.

— Хей, защо си още тук?

Той вдигна плик с храна за вкъщи с едната си ръка и бутилка бърбън „Базил Хейдънс“ с другата.

— От начина, по който звучеше, когато се чухме, реших, че ще имаш нужда от това.

— Определено трябва да ти увеличи заплатата.

Той се усмихна широко.

— Сладурче, още миналия месец сам си я увеличих.

Последва я в кабинета ѝ, където тя остави куфарчето си и се отпусна с благодарност в стола. Уил ѝ подаде кутията с храна (пържен ориз със свинско, който ухаеше невероятно вкусно) и наля по два пръста бърбън в две чаши, които бе донесъл от стаята за почивка, докато Виктория му разказваше за следобеда си със семейство Хол.

Когато се нахрани, тя се облегна в стола и между нея и Уил се възцари приятно мълчание.

Минаваше осем часът и слънцето вече залязваше. През прозореца очертанията на Чикаго бяха обагрени в оранжево, червено и лилаво.

— Интересно — отбеляза Виктория, — едва онзи ден казах на някого, че през осемте години, откакто съм бракоразводен адвокат, не съм видяла почти нищо, което да ме насърчи да си опитам късмета в брака.

От другата страна на бюрото Уил, който беше качил крака на стола до себе си, обърна глава и я погледна.

— Предполагам, че днешният ден не те е накарал да си промениш мнението.

Наистина не беше.

19.

На следващата сутрин Виктория гордо разказа на доктор Метцел за успеха си с метрото предишната неделя — постижение, което бе повторила и тази сутрин, вземайки метрото, за да дойде в офиса му.

Той изглеждаше доволен от напредъка ѝ и я насърчи да продължи с пътуванията през почивните дни, когато мотрисите не са толкова пълни, за да продължи да „се потапя в обкръжението, от което се страхува“, при по-безопасни условия под неин контрол.

— Освен това ходих на фитнес — добави тя. Вярно, беше тренировка по йога в седем сутринта, което означаваше по-малко хора и никакви горещи и задушни стаи, които да предизвикат страх да не ѝ се завие свят, но все пак беше по-добре от нищо.

Доктор Метцел ѝ показа друг похват за отпускане, след което опита нещо ново — накара я да диша учестено, а после да задържи дъха си, с идеята да имитират усещането от панически пристъп.

След около минута Виктория почувства, че започва да ѝ се вие свят, и побърза да спре.

— Не съм много сигурна за това упражнение. — Сърцето ѝ препускаше и тя си пое дълбоко дъх.

— Всичко е наред, нека спрем — отвърна доктор Метцел успокояващо. Опитай с техниките за отпускане.

Тя кимна и затвори очи.

„Мускулите на челото ми са гладки и отпуснати. Раменете ми са отпуснати. Ръцете и краката ми са топли и натежали.“

След няколко секунди се почувства по-добре и се усмихна безсилно на доктор Метцел.

— Май все още не съм излекувана.

— И това ще стане. Въпросът е да не забравяш, че *ти* владееш ситуацията.

Тя кимна и погледна часовника си. До края на сеанса им имаше още десетина минути.

— Във времето, което ни остава — започна доктор Метцел, — се чудех дали не би искала да поговорим за отношенията с родителите ти.

— Звучи много фройдистки.

Той се усмихна.

— Да започнем с майка ти. Опитът ѝ за самоубийство отрази ли се на отношенията между вас двете?

Очевидно нямаше намерение да увърта.

— Разбира се, как би могло да не се отрази?

— Би ли обяснила по какъв начин?

— След случилото се отношението ми към нея стана много показрилично. Майка ми няма братя и сестри, а по онова време родителите ѝ вече бяха в старчески дом, така че нямаше на кого да се облене. Баща ми, естествено, беше напълно безполезен — всъщност след опита за самоубийство цялото му семейство изцяло се дистанцира от мен и майка ми.

— Безпокоеше ли се, че отново ще опита да сложи край на живота си?

„Всеки божи ден, когато тръгвах за училище, в продължение на пет години.“

— Да, изпитвах известни опасения.

— Трябва да ти е било много трудно.

Виктория не отговори веднага, хваната неподготвена от внезапното парене в очите.

„За бога, Слейд!“

Това бе нещо, с което се бе справила много отдавна.

— Да, не беше лесно.

Доктор Метцел задържа погледа ѝ.

— Беше ли ядосана на майка си заради опита ѝ да се самоубие?

Виктория се раздвижи неловко в стола си. Ето това бе причината да не харесва психотерапията.

— Що за въпрос? Искате да знаете как се чувствах? Чувствах се щастлива, когато тя се оправи. Хайде. — Тя посочи бележника му. — Запишете си го.

Доктор Метцел помълча за миг.

— Какви са отношенията с майка ти сега?

Продължаваха напред. Това беше добре.

— Тя все още живее в Централна Флорида, където израснах. Виждаме се няколко пъти в годината. Аз ѝ гостувам или пък тя идва в Чикаго.

— Ами баща ти? Поддържаш ли връзка с него?

— Не. Никаква. — Поколеба се за миг, преди да си признае: — Преди няколко години потърсих двете ми полусестри във фейсбук. Предполагам, че просто бях любопитна.

— Обмисляла ли си да се свържеш с тях?

Виктория поклати глава.

— Как изобщо се започва подобен разговор? Дори не съм сигурна, че те знаят за съществуването ми.

Доктор Метцел си записа нещо и прегледа бележките си.

— Ще ми се да се върнем към нещо, което споменахме предишния път точно преди времето ни да изтече. Каза, че от гимназията насам не си имала връзка, продължила повече от три месеца.

О, за бога.

— Лятото след гимназията. И наистина не виждам какво общо има това с... ами с каквото и да било.

— Смятам, че ако помислиш малко по-сериозно, ще откриеш, че то има общо с много от нещата, които обсъждаме тук.

— А, имате теория. — Виктория наклони глава на една страна.

— Е, добре, да я чуем.

Гласът на доктор Метцел беше спокоен и делови:

— Баща ти ви е напуснал, създал си е ново семейство и е прекъснал всякакви отношения с теб. След това майка ти, единственият родител в твоя живот, опитва да се самоубие, оставяйки те изпълнена със страх, като дете, да не го направи отново. Теорията ми, Виктория, е, че заради всичко това ти имаш сериозни проблеми с доверието, желанието за контрол и страха да не бъдеш изоставена. Проблеми, които и досега оказват влияние върху способността ти да поддържаш здрави интимни връзки. Проблеми, които отказваш да признаеш поради почти натрапчивата ти нужда винаги да изглеждаш „съвсем добре“.

Виктория преглътна и в продължение на един дълъг миг не каза нищо. Примигвайки, за да прогони сълзите, които пареха в очите ѝ, тя се усмихна на добрия доктор:

— Е, сама ви попитах.

В таксито на път към къщи думите на доктор Метцел отново и отново отекваха в главата ѝ като потискаща, депресарска песен, която непрекъснато въртят по радиото, защото е пълна с безнадеждност и *смисъл* и защото на някои хора очевидно им харесва да задълбават в гадните неща от живота.

Знаеше, че добрият доктор просто се опитва да помогне. Само че той искаше да обсъждат неща, за които изобщо не ѝ се мислеше.

През целия си живот като възрастна се бе справяла съвсем добре. Беше преуспяла жена, която се бе трудила здраво, за да стигне там, където бе сега. Когато беше на дванайсет години и все още се казваше Виктория Делгадо, се бе хванала на работа след училище и през почивните дни, за да помага на майка си с плащането на сметките. По-късно бе сервитьорка в бюфета на един старчески дом, единственото място, което се бе съгласило да я наеме на тази възраст. Днес тя имаше хора, които работеха за нея, адвокатска кантора, която носеше нейното име и ничие друго.

Имаше две близки приятелки, които бяха страхотни. Правеше секс, когато поиска! Хубав секс. И *какво* от това, че нямаше сериозни връзки? Задължително ли беше? Какво, само защото беше жена на възраст за женитба, от нея *се очакваше* да поеме по този път?

Даде си сметка, че бе започнала да крачи напред-назад в спалнята си.

Ето защо толкова мразеше психотерапията. Защото тя я караше да се чувства отвратително.

Трябваше да се разсее с нещо.

Не можеше да се обади на майка си — с всички чувства, които клокочеха в нея, един бог знае какво щеше да ѝ наприказва. Одри и Рейчъл вероятно бяха свободни, но те щяха да усетят, че нещо не е наред, а откровено казано, тя дори не знаеше откъде да започне разговора за всички неща, които „не бяха наред“ с нея в момента.

В този миг погледът ѝ спря върху стената, която я делеше от Форд.

Две минути по-късно вече му се усмихваше, когато той ѝ отвори вратата си.

— Знам, че подраних. Просто ми хрумна, че ако не си зает, бихме могли да се заловим за работа.

Той разтвори вратата по-широко, за да й направи път.

— Разбира се. Заповядай.

— Страхотно. Благодаря. — Пое си успокояваща глътка въздух и пристъпи вътре.

Докато минаваше покрай него, той я улови нежно за лакътя и наклони глава на една страна.

— Всичко наред ли е?

Беше адски странно, но докато стоеше там, с топлината на ръката му върху своята, и се взираше в очите му, изведнъж се почувства... по-добре.

— Всичко е наред.

Докосна го по бузата — беше много мило, че се тревожеше за нея — и се запъти към кухнята.

Време бе да продължат с мисията си.

20.

Първата им спирка този следобед бе домът на Питър Сътър Номер осем. Свалил прозореца на колата, Форд гледаше през обектива на камерата как Виктория изкачва стъпалата на масивната сграда в „Линкълн Парк“ и натиска звънеца.

След малко тя позвъни отново и премести плика от дясната в лявата си ръка. Следейки я през обектива, Форд плъзна поглед по синята лятна рокля, която стигаше до коленете ѝ. Тъмният цвят подчертаваше златистата ѝ кожа, а с високата опашка, на която бе вдигнала гъстата си кестенява коса, изглеждаше едновременно сладка и сексапилна.

В този миг забеляза деликатната златна верижка около десния ѝ глезен.

Господи.

В ума му внезапно изплува еротичен образ — Виктория върху леглото му, чисто гола, с изключение на тази тъничка златна верижка, докато устните му се плъзгаха по дългите ѝ крака, карайки я да простене името му по онзи неин задъхан, еротичен начин.

И... ето че получи ерекция.

Исусе. Раздвижи се в седалката и си заповяда да се съсредоточи.

След няколко секунди Виктория се отказа. Слезе по стъпалата, приближи се до колата и се качи на мястото до шофьора.

— Този тип прибира ли се изобщо вкъщи? — И като въздъхна подразнено, се обърна и метна плика на седалката.

Надявайки се да извадят по-добър късмет, двамата поеха към дома на Питър Сътър Номер две. Форд паркира непозволено на еднопосочната улица и потвърди, че камерата има добра видимост.

През отворения прозорец и вдигнатите щори на къщата зърнаха телевизор. Форд подаде плика на Виктория.

— Не забравяй да се държиш вдясно, за да мога да го снимам.

— Ясно.

Тя се запъти към къщата и Форд приготви камерата. Виктория поспря, сякаш търсеше нещо, вероятно звънец, а после почука на вратата.

В мига, в който тя се отвори, Форд защрака с апарата.

Почувства прилив на адреналин, когато видя, че този Питър Сътър е с кестенява коса и изглежда между двайсет и пет и трийсетгодишен. Носеше спортни шорти и потник, беше в добра форма и изглеждаше достатъчно „нормално“.

Виктория заговори с усмивка и той кимна утвърдително. Форд беше достатъчно близо, че да чува гласовете им, но не толкова, че да различи думите им. Видя как тя се впуска в своята реч за това, как живеела на съседната улица, как пратката пристигнала у тях и така нататък, и така нататък. След това му подаде плика.

Сътър се усмихна и го пое. Кимвайки му дружелюбно, Виктория се обърна да си върви и през обектива на камерата си Форд видя, че мъжът (който спокойно можеше да бъде задникът, зарязал сестра му) зяпа дупето ѝ.

Пръстите му още по-силно стиснаха апарата.

— Хей, почакай малко. — С лукава усмивка Сътър изтича до тротоара, където Виктория бе спряла. — Не чух добре името ти, съседке. На коя улица каза, че живееш?

Форд остави камерата на седалката до себе си, мислейки си, че бе крайно време Питър Сътър Номер две да си вземе впития потник и досадните въпроси и да се прибере у тях.

— Всичко наред ли е, бейби? — провикна се той от колата.

Сътър се сепна при звука на гласа му — очевидно не го беше забелязал. Виктория погледна към него, видимо развеселена от това нарушаване на правилата в мисията им.

— Да, всичко е наред — отвърна тя.

— Чудесно. — Облегнал ръка на отворения прозорец, Форд прикова поглед в Сътър. — Как я караш?

— Тъж... добре. — Сътър смотолев някаква благодарност към Виктория, задето му беше донесла пратката и побърза да се прибере.

Виктория се качи в колата и повдигна вежди.

— Бейби?

— Стори ми се подходящо в създалата се ситуация. — Той мина на предавка, подкара и паркира на две пресечки от там. Камерата му

беше свързана безжично към телефона му и той качи най-хубавите снимки на мобилния си, след което ги изпрати на сестра си.

— Казах на Никол да бъде на разположение този следобед. Да се надяваме, че ще ни отговори веднага. Ако Питър Сътър Номер две не се окаже онзи, когото търсим, може да се опитаме да очароваме някой и друг портиер. — Той ѝ отправи дяволита усмивка. — Надявам се, че си готова за нова вълна от сексапил, защото възнамерявам да се вживея в ролята на репортер.

Засмя се, когато тя погледна през прозореца, клатейки глава и мърморейки нещо за егото му.

Толкова беше забавно.

Няколко минути по-късно телефонът му звънна. Беше Никол, така че той прехвърли обаждането на високоговорител, та и Виктория да чува.

— Здравсти, Ник. Виктория е до мен в колата.

— Супер, любимата ми адвокатка. — Звучеше мъничко запъхтяна. — Форд каза, че те е навил да му помагате с издирването на бащата. Нямам представа как е успял.

Виктория му хвърли кисел поглед, сякаш и *тя* не бе сигурна как бе успял.

Той ѝ намигна и прошепна:

— Неустоимият ми чар.

Виктория отново насочи вниманието си към Никол.

— Предполагам, видяла си снимката, която Форд ти изпрати? Каква е присъдата ти?

— Не е той — заяви Никол без колебание. — Този прилича на мъжете, които, дадеш ли им телефонния си номер в някой бар, като се напият, ти изпращат снимки на пениса си посред нощ.

Форд понечи да направи физиономия, но после спря. Всъщност точно така изглеждаше.

— Мамка му. — Грохотът на метрото на заден план заглуши гласа на Никол. Нужни бяха няколко секунди, докато шумът утихне... само за да бъде заменен от плача на Зоуи. — Извинявайте, излязох да свърша някои неща... Зоуи е в количката и метрото я събуди. А тъкмо беше заспала.

Плачът на Зоуи се усили, сякаш Никол я беше доближила до телефона. — Знам, миличка, влакът беше наистина шумен. Както и да

е, това не е нашият Питър Сътър — добави тя към Форд и Виктория. — Слушайте, трябва да вървя. Зоуи съвсем се развихри. Ще се чуем по-късно. И... благодаря ви. — Тя се сбогува набързо и затвори.

Форд погледна към Виктория.

— Звучеше добре, нали?

— Никол? Така мисля. Искам да кажа, очевидно не ѝ е лесно със Зоуи. Така е с бебетата.

Форд кимна, отбелязвайки си наум на другия ден да отиде у сестра си и да я изведе на обяд заедно със Зоуи. Изведнъж усети, че Виктория го наблюдава.

— Какво?

— Много е мило, че така се грижиш за нея. Тя задържа очи върху него за миг, а после смени темата: — Е, кой е наред от списъка?

Следващите в списъка, подредени според това, колко близо се намираха до тях, бяха Питър Сътър Номер седем, десет и пет, които живееха в апартаменти. Първата им спирка беше в сградата „Блумингдейл“^[1], която имаше паркинг с места за посетители.

— Смяташ ли, че охранителят ще се хване? — попита Виктория, докато асансьорът ги отвеждаше към фоайето.

— Трудно е да се каже. Мястото е доста луксозно. Би трябвало да имат добра охрана.

Виктория подръпна роклята си, така че деколтето ѝ да слезе малко по-ниско, и му намигна.

— Просто в случай че репортерската ти карта не свърши работа.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата се отправиха към бюрото на охраната през мраморното фоайе.

— Мога ли да ви помогна с нещо — поздрави ги мъж в сив костюм.

Тъй като в продължение на години се бе опитвал да измъкна информация от хора, които невинаги изгаряха от желание да я споделят, Форд знаеше, че най-добрият подход в тази ситуация бе да се държи дружелюбно и свойски.

— Надявам се. — Представи се, показвайки му картата си от „Чикаго Трибюн“, и обясни, че пише статия, заради която се опитва да намери човек, на име Питър Сътър, който предишния ден спасил една жена, скочила в езеро Мичиган, за да измъкне кучето си. — Очевидно

и жената, и кучето се давели, когато той се хвърлил след тях и ги извадил — обясни Форд.

Виктория скришно му отправи одобрителен поглед, впечатлена от историята.

За допълнителен ефект, Форд извади малък бележник от задния си джоб.

— Парамедиците, пристигнали на мястото на инцидента, не взели адреса му, но го описаха като бял мъж с кестенява коса, между двайсет и четиресет и пет години. Отговаря ли на описанието на мъжа, който живее тук?

Мъжът от охраната поклати глава.

— Не. За съжаление, нашият господин Сътър е червенокос. — Лицето му придоби извинително изражение. — Жалко, че не мога да помогна. Историята звучи интересно.

— Така се надявам. Иска ни се да съберем кучето и жената с мъжа, спасил живота им. Да ги снимаме заедно. — Той стисна ръката на портиера. — Както и да е, благодаря за отделеното време.

Когато се качиха в асансьора, Виктория изчака вратите да се затворят, преди да проговори:

— Дори не се наложи да го подкупиш.

Не, не се беше наложило.

— Сега, госпожице Слейд — заяви той, — вече знаете как се прави.

Историята на Форд за добрия самарянин Питър Сътър действа безотказно и при следващите двама портиери. За съжаление, не можаха да елиминират никой от тях само по получената информация: Питър Сътър Номер десет беше бял мъж с кестенява коса, а Питър Сътър Номер пет беше гологлав.

— Минала е цяла година, откакто Никол се е запознала с него. Възможно е междувременно да си е обръснал главата или да е оплешивял — каза Виктория, докато излизаха от фойето.

— Ако се наложи, отново ще опитаме с него — съгласи се Форд. Бяха в центъра на Чикаго, съвсем близо до Милениъм Парк. Докато вървяха по Монроу Стрийт, минаха покрай групичка деца, които си играеха във фонтана „Краун“ — плитък басейн между две

петнайсетметрови стъклени кули, от които шуртеше вода, докато върху тях се сменяха човешки лица.

— Кой остана в списъка? — Виктория погледна към Форд, който крачеше до нея. Беше си сложил тъмни очила и слънцето подчертаваше топлите тонове на кестенявата му коса.

Един привлекателен непокорен кичур отново беше паднал върху челото му.

— Останаха онези, които трябва да проверим отново, както и Питър Сътър Номер четири и Номер девет. Те и двамата живеят в триетажни сгради. С тях ще трябва да измислим нещо друго.

— План Д?

— План Д. — Форд прокара ръка през косата си, сякаш се опитваше да накара непослушния кичур да застане на мястото.

Той обаче отново падна напред и Виктория се усмихна.

— Остави на мен. — Те спряха на тротоара, обърнати един срещу друг, и Виктория се пресегна и прибра кичура при останалата част от красивата му тъмна коса. — Готово.

— Явно имаш лека ръка. — Форд я улови и докосна с устни опакото на пръстите ѝ.

Господи, беше невероятно. Топло чувство се разля по тялото ѝ.

— Мислех си, че може да хапнем нещо.

— Знаеш какво се случва всеки път, когато го направим.

Лукава усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— О, да, знам. — Той я подръпна за ръката към ъгъла. — Хайде.

Докато чакаха да светне зелено, Виктория се огледа наоколо.

— Къде отиваме? Натам няма никакви ресторанти.

— Разбира се, че има. Цели седемдесет.

Седемдесет ресторанта? Отне ѝ миг, преди да си даде сметка, че отиват към Грант Парк.

— О, не. Няма да ходим на „Вкуса“.

Всяка година през юли в града се провеждаше „Вкусът на Чикаго“ — кулинарен фестивал на открито, който привличаше над два милиона посетители. Когато ставаше дума за тази ежегодна вакханалия, жителите на Чикаго се делиха на две — такива, които я смятаха за уважавана, дългогодишна традиция, и такива, според които тя бе нещо, което трябваше да бъде избягвано на всяка цена.

Виктория, която определено не си падаше по тълпи запотени хора, смяташе, че принадлежи към втората група.

— Ще бъде забавно — увери я Форд.

— Известни предсмъртни думи — изсумтя тя.

Ала въпреки това му позволи да я издърпа от другата страна на улицата.

Ако трябваше да бъде откровена, не се оказа толкова ужасно, колкото се беше опасявала. Улични търговци на храна зад ярко оцветени сергии се бяха разположили от двете страни на улицата. Заобиколени от зеленина, докато очертаванията на Чикаго се открояваха на прекрасното лятно небе, двамата с Форд крачеха лениво и похапваха.

— Казах ти, че сбърка с избора си — напомни му тя, когато го улови да гледа пицата ѝ.

Форд ѝ беше дръпнал истинска реч за това, как трябвало да се вживее в духа на фестивала и да опита нещо ново... което обясняваше хотдога с пушено алигаторско месо в ръката му.

Когато той измърмори нещо в смисъл, че това било част от преживяването, Виктория реши да се смили над него и му протегна своята пица.

— Заповядай.

Той се наведе и отхапа направо от ръцете ѝ и хваната неподготвена от игривата интимност на момента, Виктория усети как нещо изпърха в гърдите ѝ.

— Канех се да те питам как мина онази вечер, когато гледа Зоуи?

— Истинска катастрофа.

И той ѝ разказа всичко — за подобното на вулканично изригване повръщане на Зоуи и как бе заспал полугол на пода пред стаята ѝ.

Виктория се засмя.

— О, могъщият Форд Диксън, надвит от едно четиримесечно бебе. — Тя го погледна любопитно, докато крачеше до него. — Оставяйки вулканичното повръщане настрана, изглежда, че чудесно се разбираш със Зоуи. Това ли искаш и за себе си? Да имаш свои собствени деца?

Форд се замисли.

— Не съм сигурен. Харесвам децата, но възниква очевидният въпрос с кого бих имал дете. Не всички сме си заделили замразени яйцеклетки.

— Е, ако си намериш някое добро момиче и улегнеш, то може и да те допусне до яйцеклетките си — подразни го тя.

Той я смушка закачливо.

— Ако беше толкова лесно, досега вероятно да се беше случило. И тогава сега нямаше да съм тук, да се разхождам с теб в този прекрасен летен ден и да похапвам от този... отвратителен хотдог с алигаторско месо. — Той направи физиономия и го изгледа.

Виктория се засмя.

— Защо просто не го изхвърлиш? Ще си разделим остатъка от моята пица.

Форд изтича до най-близкото кошче за боклук, за да се отърве от хотдога, а Виктория се замисли върху интересната забележка, която бе направил току-що.

„Ако беше толкова лесно, досега вероятно да се беше случило.“

— Защо да не е лесно? — попита тя, когато отново поеха напред, и му подаде пицата си. — Връзките, имам предвид.

Той сви рамене.

— Вече ти казах защо съм необвързан.

— А, да. Чух списъка ти с причини за страха от обвързване на трийсет и няколко годишния мъж. Но според мен има още нещо.

— Така ли? — Той ѝ върна пицата.

Тя отхапа, без да каже нищо повече. Естествено, беше любопитна. Преспала бе с него, работеха заедно и колкото и да бе странно, между тях започваше да се заражда приятелство. Но ако той не искаше да говори по този въпрос, нямаше да го разпитва.

Тя по-добре от мнозина други разбираше, че всеки си има неща, които предпочита да запази за себе си.

— Имай предвид, че в списъка ми има и напълно основателни причини. — Форд замълча за миг. — Изказвано е мнение обаче, че проблемите ми с „близостта“ се дължат на това, че израснах с баща алкохолик.

Като човек, който прекрасно знаеше какво е да имаш сложни отношения с баща си, Виктория много внимаваше, когато зададе следващия въпрос:

— А ти какво мислиш?

— Мисля... че се нуждаем от десерт. — Той забави крачка и спря пред една сергия със сенник на жълти райета.

Очевидно сменяха темата.

Е, добре.

Тя се усмихна.

— Щом казваш, нека да е десерт.

След като си поделиха голяма порция пържено тесто, поръсено със захар, Форд и Виктория си взеха по бира и се отправиха към „Петрило Мюзик Шел“ — открития амфитеатър в Грант Парк, на който днес свиреше фолк-рок група. Двамата решиха да се възползват от чудесната вечер и седнаха на тревата, за да послушат.

Някъде около четвъртата песен Форд я погледна и задържа очите ѝ за миг, а после се пресегна и нежно прибра зад ухото ѝ кичур коса, измъкнал се от опашката ѝ.

Виктория не беше наивна — знаеше точно какво прави. Пламенните погледи, закачките, палавото докосване тук и там — всичко това беше част от играта, забавна лятна авантюра между двама души, които просто се наслаждаваха на мига.

Така че тя се приведе към него и го целуна.

Целуна го бавно и лениво, плъзвайки устни по неговите, докато слагаше ръка върху бедрото му. Той обви ръка около шията ѝ и нежно разтвори устните ѝ със своите. Бяха на обществено място, така че целувката не можеше да отиде прекалено далеч и това като че ли я направи още по-вълнуваща. Защото, когато езикът му докосна нейния едва-едва, Виктория усети как я парва горещина, разляла се до самата ѝ сърцевина.

Отдръпна се, пламнала.

— Мисля, че трябва да си тръгваме.

Очите му бяха премрежени, гласът му — дрезгав.

— Съгласен съм.

Двайсет и пет минути по-късно вече я притискаше до затворената врата на апартамента си, стиснал ръцете ѝ в своята, докато я целуваше по шията, а свободната му ръка се плъзгаше под роклята ѝ.

— Ръцете ми трябват — промълви тя, неимоверно възбудена от усещането на устните и ръцете му по себе си.

Гласът му, разнесъл се в ухото ѝ, бе нисък и греховен:

— Харесва ми да си изцяло в моя власт.

— Още повече ще ти харесат нещата, които мога да направя с ръцете си.

И просто така, той я пусна.

— Добре. Покажи ми.

Виктория смъкна ризата му през главата, пусна я на пода и прокара ръце по гърдите му.

Толкова е прекрасен.

А после пръстите ѝ се спуснаха към ципа на дънките му. Задържа погледа му, докато видя как в очите му лумва огън, и разкопча копчето. След това бавно дръпна ципа надолу, докосвайки коравата дължина на ерекцията му.

Отпусна се на колене.

— Виктория. — Гласът му беше нисък и гърлен.

Тя смъкна дънките и боксерките надолу, обви ръце около основата на пениса му и го пое в устата си.

— Мамка му, бейби, невероятна си — простена той и долепи ръка до вратата.

След като го подразни с език, Виктория вдигна очи и срещна погледа му.

— Забелязах, че обичате да говорите по време на секс, господин Диксън. Не забравяйте, че звукоизолацията в това място е ужасна.

Форд зарови пръсти в косата ѝ; очите му, впити в нейните, горяха.

— Нали знаеш, че ще те накарам да ми платиш за това?

Тя се усмихна порочно.

О, именно на това разчиташе.

---

[1] Един от най-високите небостъргачи в Чикаго, в който освен апартаменти се помещават офиси, известен мол и луксозен хотел. — Б.пр. ↑

21.

Виктория прекара по-голямата част от понеделнишката сутрин в уточняване на графика за посещения на трите деца на развеждащата се двойка. Едва ли можеше да се нарече приятна среща (и двете страни станаха особено емоционални, когато дойде ред да се споразумеят за Деня на благодарността и Коледа), ала заради доброто на децата си поне се държаха любезно един с друг.

За Виктория това беше истинска победа.

Когато се върна в офиса, Уил ѝ подаде купчина съобщения.

— Обичайните заподозрени. О, и Форд Диксън се обади. Каза, че е звънял и на мобилния ти.

Интересно. Не бе очаквала да я потърси.

— Бях изключила звука по време на срещата.

— И как е нашият неустрашим Адонис тези дни? — подкачи я Уил.

Без да си направи труда да отговори, Виктория просто го изгледа и влезе в кабинета си. Затвори вратата след себе си и прегледа съобщенията, за да е сигурна, че никое от тях не е спешно.

След това набра мобилния номер на Форд.

— Госпожице Слейд — топло отвърна той. — Имате ли планове за утре между дванайсет и два?

Виктория се завъртя в стола, за да погледне календара на компютъра си.

— Не, защо?

— Защото си мислех, че бихме могли да планираме порция обеден секс.

Ама наистина!

— Моля те, кажи ми, че не го изтърси наред нюзрума на „Чикаго Трибюн“.

Той се засмя.

— Не се тревожи. Излязох да си взема нещо за ядене. А истинската причина да ти се обадя, е план Д.

Виктория се усмихна — изобщо не се учудваше, че вече има план Д. На Форд непрекъснато му хрумваше нещо — в това отношение беше почти дразнещо умен.

— Е, добре. Да го чуем.

— Тази сутрин минах покрай блока на Питър Сътър Номер четири. Той живее на две пресечки от спирка на метрото и си помислих, че бих могъл да се повъртя известно време наоколо с надеждата някой мъж с кестенява коса да излезе, за да вземе метрото до работа. Само че когато стигнах там, открих нещо още по-добро — надпис „За продан“, според който утре ще бъде ден за оглед. И понеже знам какво ще ме попиташ — да, вече проверих. Става въпрос за неговия апартамент.

Това наистина беше интересна новина.

— За продан от собственика? Мислиш ли, че Сътър ще бъде там?

— Съмнявам се. Жилището е регистрирано при агентка, на име Мелани Еймс. Много е вероятно обаче вътре да има негова снимка. Бих могъл да я щракна с телефона си и да я пратя на Ник. А ако и това не подейства, винаги можем да пристъпим към план Е.

— План Е?

— Ще открадна четката му за зъби за ДНК анализ. Което ме довежда до целта на това обаждане — ако през цялото време ме следва някоя агентка по недвижими имоти, ще ми бъде трудно да си свърша работата. Та си мислех, че би било хубаво с мен да има някой, който да ѝ отвлича вниманието.

— Значи, това си мислеше? — Виктория провери календара си. — Утре по обяд имам телефонен разговор, който надали ще продължи повече от половин час. Защо не ми пратиш адреса на Сътър и да се уговорим да се чакаме там в един?

— А защо да не дойда в офиса ти в дванайсет и половина и не вземем такси до там? Ще се върже по-добре с прикритието ни, ако пристигнем заедно.

— И какво е прикритието ни?

— Че сме двойка, сладурче. Двамата с теб сме решили да направим следващата крачка и да си купим жилище заедно.

Я виж ти.

Форд можеше само да предполага какво ли си мисли шофьорът на таксито за тях.

— Окей, още едно най-лошо развитие на нещата — каза тя, полуобърната на задната седалка, така че да е с лице към него. — Ами ако агентката подхване разговор с мен, докато ти си вършиш твоите задачи, и започне да ме разпитва от колко време сме заедно? Или как сме се запознали?

— На твоє място не бих го направил прекалено сложно. Гледай да се придържаш възможно най-близо до истината. Кажи й, че сме се запознали, когато си се нанесла в апартамента до моя, и нещата са се развили оттам.

Виктория кимна.

— Окей. И откога сме заедно?

Той сви рамене.

— Не знам. Три години?

— Три години? — Тя го изглежда. — Не мисля така.

— Защо да не са три години?

— Казвам просто, че *ако* бях от онези, които имат сериозни връзки, само бих се надявала, че на трийсет и три години няма да са ми нужни цели *три* години, за да разбере дали си подхождаме достатъчно, за да живеем заедно.

Форд помисли над думите й.

— Е, добре. Да кажем, че сме заедно от... шест месеца.

— Шест месеца? Решили сме да живеем заедно само след шест месеца? — Виктория изсумтя. — И как си успял да ме убедиш?

— Добре де, защо *ти* не избереш периода от време между шест месеца и три години, след който според теб би било нормално да се съберем *наужким*?

Виктория се усмихна.

— Извинявай. Винаги се притеснявам малко преди тези мисии.

Да, така беше. И това му се струваше все по-очарователно всеки път, когато бяха заедно.

Според инструкциите му таксито спря в края на уличката. Виктория слезе, а Форд плати на шофьора, който очевидно беше чул разговора им, защото го изглежда странно.

— Дълга история — заяви Форд и му подаде една двайсетачка.

След това слезе и се присъедини към Виктория на тротоара.

— Не забравяй, че това е ден за оглед на брокерите — напомни ѝ той, докато отиваха към жилището на Сътър, — така че ще има предимно агенти на недвижими имоти. Само че с теб сме минали оттук преди няколко дена, видели сме табелата и сме решили да поразгледаме. От известно време сме хвърлили око на това място, защото е близо и до метрото, и до „Ригли Фийлд“^[1].

— Фенове сме на „Чикаго Къбс“, така ли?

— Страхотни фенове. Опитваме се да си уредим сезонни билети.
— Той стисна палци. — Да се надяваме, че следващата година ще успеем.

— Знаеш ли какво? Прекалено си добър във всичко това. — Тя му хвърли кос поглед, докато изкачваха стъпалата на сградата. — Една година.

Объркан, Форд наклони глава на една страна.

— Толкова дълго бих искала да излизам с някого, преди да се нанесе наужким при него — обясни тя.

— Окей, една година тогава.

Той се усмихна и като я улови за ръка, я поведе към третия етаж.

Вратата беше отворена, така че двамата с Виктория влязоха направо. Няколко души се разхождаха из апартамента, още неколцина се бяха събрали около кухненския остров, където имаше леки закуски.

Беше приятно жилище, с изобилие от слънчева светлина, куполовидни тавани и подове, покрити с кленови дъски. Две спални и две бани, както пишеше в листовката, която Форд взе от масата в трапезарията, като част от прикритието им. Отидоха в дневната, където той начаса забеляза няколко снимки в рамки върху полицата над камината.

Включително и сватбена снимка.

Двамата с Виктория, която също я бе забелязала, се спогледаха и се приближиха.

— Ако имате някакви въпроси, аз съм насреща — разнесе се мъжки глас зад тях и Форд се обърна. Мъжът махна зад рамото си. — Съпругата ми Мелани е брокерката, но тъй като в момента е малко заета, аз ѝ помагам. — Той протегна ръка на Форд. — Питър Сътър.

Форд се ръкува с него, не пропускайки да забележи кафявите му очи и кестенявата коса. Привлекателен, с добра фигура, той определено отговаряше на представата на Никол за „сладък“ и

нормален на вид. Ала у Питър Сътър Номер четири имаше и още нещо, което се набиваше на очи.

Той досущ приличаше на Зоуи.

---

[1] Стадионът на „Чикаго Къбс“. — Б.пр. [↑](#)

22.

Преструвайки се на заинтригувана, Виктория кимаше, докато Сътър описваше подобренията, които двамата със съпругата му бяха направили в апартамента, и ги посъветва на всяка цена да видят терасата на покрива.

След като той се извини и отиде да посрещне друг посетител, Форд се обърна към нея.

— Да отидем ли да разгледаме спалните?

— Определено.

Играейки ролята си, те влязоха първо във втората спалня, която семейство Сътър бе превърнало в офис, а след това и в главната. Виктория се усмихна любезно на жената, която тъкмо излизаше, а после се обърна към Форд и прошепна:

— Мисля, че е той.

— Почти съм сигурен — кимна Форд.

Спалнята бе много съвременна, пълна е изчистени линии и бели материи. Виктория забеляза друга сватбена снимка върху едно от нощните шкафчета — Сътър и жена му в близък план, усмихнати и очарователно щастливи.

— Пази да не дойде някой — каза Форд и тя застана на прага, преструвайки се, че оглежда стаята.

Форд извади телефона си от задния джоб и направи снимка на сватбената фотография. Провери дали е станала и прибра телефона си.

— Според теб какви са шансовете Сътър и съпругата му да са се запознали и оженили през последните четиринайсет месеца? — попита Виктория.

— Петдесет на петдесет.

Тя бе на същото мнение, което означаваше, че става въпрос за изневяра. Вярна на ролята си, отвори дрешника в същия миг, в който друга двойка влезе в стаята. Форд се приближи до нея.

— Предостатъчно място за обувките ти — закачи я той.

Разположението на дрешника ѝ напомни за този в къщата ѝ, този, в който бе припаднала по време на опита за обир. При тази мисъл изведнъж се почувства... странно.

„Не, не и тук.“

Повика на помощ техниките за отпускане и се съсредоточи върху това, да си поема равномерно дъх през диафрагмата.

„Чувствам се спокойна и отпусната.“

— Погледни — тихичко каза Форд, без да подозира за паниката, надигаща се в нея, и като я заобиколи, влезе в дрешника и посочи редица червени мъжки тениски, суитшърти и спортни ризи с едно и също черно лого. — Работи в „Екс-Спорт Фитнес“.

Думите му отклониха вниманието на Виктория и ѝ помогнаха да се съвземе. Вместо да си мисли дали ѝ се вие свят, адвокатският ѝ мозък зацрака. Това, че Сътър работеше в „Екс-Спорт Фитнес“ беше полезна информация — вероятно би могла да се свържи с него там, вместо у дома му, за да му съобщи за Никол и Зоуи.

Издиша, чувствайки се по-добре, отколкото преди малко, и в този миг забеляза, че другата двойка чака, за да разгледа дрешника.

— О, извинявайте. Няма да ви преча.

Форд я последва в банята, където имаше два умивалника, порцеланова вана и душ с пара.

— По дяволите. Никакви четки за зъби — прошепна той.

Виктория не каза нищо, изчаквайки другата двойка да мине покрай банята. Щом останаха сами, Форд тихичко отвори едно от шкафчетата.

— Аха!

— Не можеш да вземеш четката му за зъби — прошепна Виктория.

— Защо не?

Тя посочи към дневната.

— Защото ще забележи, че я няма. И когато открие коя съм, ще събере две и две, а аз нямам никакво намерение да си изгубя адвокатските права, задето съм откраднала някаква си четка за зъби. — Тя замълча за миг. — Виж, защо не опитаме с план Ж.

— Какъв е план Ж?

Виктория извади найлоново пликче от чантата си.

— Виждаш ли четката му за коса някъде тук?

— О... харесва ми как работи умът ти, Виктория Слейд.

Тя махна небрежно. Да, да, беше се превърнала в изпечен детектив, само че трябваше да оставят похвалите за това, колко я бива, за по-късно.

— Побързай.

Форд извади една кръгла четка от шкафчето.

— Не е тази. Тази е женска. Да, тази е — потвърди, когато го видя да взема плоска четка с твърд косъм.

Погледна навън, за да се увери, че не идва никой, а Форд измъкна няколко косъма и след като върна четката на мястото ѝ, ги пусна в пликчето, което тя му подаде. Затвори го и Виктория го прибра в чантата си.

Питър Сътър никога нямаше да узнае.

— Да проверим ли терасата на покрива? — попита Форд, вживявайки се отново в ролята си.

— Абсолютно.

Те си тръгнаха, кимвайки на мъжа, който тъкмо влизаше в спалнята. На горния етаж имаше ниша с мокър бар и врата, извеждаща на терасата. Когато излязоха навън, Форд сложи ръка на кръста ѝ.

Двойката, която преди малко бе в спалнята заедно с тях, също бе тук, както и още две жени. Виктория отиде в далечния край на терасата и се облегна на каменния парапет, който ѝ стигаше до гърдите, давайки си вид, че иска да се полюбува на гледката.

— Надявах се да не се окаже женен — въздъхна тя. — Това очевидно усложнява нещата. — Погледна си часовника и видя, че е станало един и половина.

Форд извади телефона си.

— Никол отново ли ще бъде на разположение? — попита Виктория.

— Сега е в час, но каза, че телефонът ще е при нея. — Той изпрати снимката, която беше направил, и прибра апарата в задния си джоб. — Какво следва отук нататък, ако Никол потвърди, че е той?

— Ще изпратя космите в една лаборатория, която съм използвала в предишни случаи за бащинство. Но то ще е само за да сме напълно сигурни, че не сме сбъркали. След като се свържем със Сътър и му съобщим за Зоуи, ще направим друг, официален тест за бащинство.

— За колко време ще станат резултатите?

— Между три и пет работни дни, в зависимост от това, колко са заети.

Телефонът на Форд избръмча — имаше ново съобщение. Той го извади от джоба си, прочете съобщението и обърна екрана към Виктория.

„Господи! ТОЙ е.“

Форд помоли Виктория още веднъж да разгледат апартамента.

— Защо? — усмихна се тя шеговито. — Да не възнамеряваш да го купиш?

— Искам жената на Сътър да си мисли, че е така.

Виктория наклони глава на една страна.

— Смяташ да говориш с тях.

Така беше. И закрилническите му инстинкти на по-голям брат и чичо, и любопитството на разследващ журналист искаха да научат повече за този женен Питър Сътър, който бе баща на племенницата му.

Двамата с Виктория се върнаха на долния етаж и отново обиколиха жилището.

— Обожавам двойната фурна — подхвърли тя, когато влязоха в кухнята, като стисна ръката му и му се усмихна топло. — Страшно ще е удобно по време на празниците.

Изведнъж в главата на Форд се появи неканен образ — двамата с Виктория в Деня на благодарността, насядали около масата за вечеря заедно с приятелите и семействата си.

Не може да отговори веднага, хванат напълно неподготвен от тази мисъл.

За щастие, така и не му се наложи да го прави, защото в този миг една красива брюнетка, облечена в кремав ленен панталон и широка бледорозова блуза, се приближи до тях и се здрависа и с двамата.

— Мелани Еймс. Аз съм агентката, както и една от собствениците. Има ли нещо, което бихте искали да знаете за мястото?

Форд, който вече се бе съвзел, си придаде замислен вид и се обърна към Виктория.

— Ами... предполагам, че ми се ще да знам дали сградата е тиха? И двамата понякога работим от къщи.

Мелани кимна.

— Най-хубавото е, че сме на последния етаж, така че очевидно няма да имате проблеми със съседите отгоре. Под нас живее много симпатична двойка над петдесетте, а в апартамента на първия етаж има само един мъж. Много е тих и води доста уединен живот. Но не е зловец като някой сериен убиец или нещо такова — побърза да добави тя.

Питър Сътър се появи от трапезарията, смеейки се.

— Обожавам как винаги правиш това уточнение, когато описваш горкия Тоби. „Но не е зловец като някой сериен убиец или нещо такова“.

Мелани се усмихна топло на съпруга си.

— Защото това е първото, за което се сеща човек, когато чуе, че някой живее усамотено. — Тя отново се обърна към Форд и Виктория. — Така или иначе, мястото е доста тихо, като се има предвид, че е толкова близо до „Ригли“. Естествено, случва се в петък или събота през нощта отвън да мине някой, който се е почерпил малко повече по време на мача. Само че съм тук от девет месеца, откакто се оженихме, а и четирите години преди това на практика живеех тук, и през цялото това време никога не сме имали сериозни проблеми с шума.

Това, че семейство Сътър бяха заедно от близо пет години, определено не оправя мнението на Форд за мъжа, който бе преспал със сестра му преди четиринайсет месеца, след което си беше тръгнал, без дори да се сбогува.

Мелани се обърна към Питър за потвърждение и той кимна.

— Нали си ме знаеш, харесва ми да съм близо до стадиона. Всъщност ние ще си останем в квартала. Местим се в къща само на няколко преки от тук — обясни той на Форд и Виктория. — Двамата с Пи Джей ще имаме нужда от двор, в който да играем футбол. — Той намигна на жена си.

— Очакваме първото си дете пред декември — каза тя и докосна корема си. — И съпругът ми твърдо е решил да го кръстим Питър Джуниър, ако е момче... Пи Джей, за кратко.

— Защото е чудесно умалително — заяви Питър.

— Да. За *нижама*^[1] — Мелани отново се обърна към Форд и Виктория. — Вероятно ще го разискваме и на път към болницата. — Тя плесна с ръце, връщайки се към задачата си. — Е, имате ли някакви други въпроси?

Форд погледна Виктория, която вероятно си мислеше същото, което и той — че Мелани Еймс изглежда мила жена, която заслужава нещо по-добро от хойкация задник, за когото се бе омъжила.

И че Питър Сътър има страшно, плодовита сперма.

— Не — отвърна той. — Струва ми се, че научихме всичко, от което се нуждаехме.

---

[1] В американския английски съкращението „пи джей“ или „пи джейс“ е много често срещана версия на думата „пижама“ (pajamas). — Б.пр. ↑

23.

На следващия ден, след като се върна от съда, Виктория нарочно се престори, че не забелязва многозначителния поглед, с който Уил ѝ съобщи, че „господин Диксън“ отново се е обадил.

По шума от гласове, който се чуваше на заден план, когато той ѝ вдигна, Виктория предположи, че е във вестника.

— Поразтърсих се за Питър и Мелани — съобщи ѝ той. — Купили са си къща за милион и осемстотин хиляди долара. Пет спални, прекрасна веранда и двор. Липсва само бялата ограда.

— Очевидно имат пари.

— Тя има пари — уточни Форд. — Преди две години е напуснала „Колдуел Банкър“ и е основала своя собствена агенция, която се занимава изключително с луксозни имоти. Май е нещо като Виктория Слейд на недвижимите имоти.

Страхотно. А тя се канеше да обърне живота ѝ с главата надолу.

— Успя ли да научиш нещо повече за него?

— Той е главен директор на „Екс-Спорт Фитнес“ в „Лейквю“. Вероятно изкарва добри пари, но не колкото жена си. — В гласа на Форд се прокраднаха сухи нотки. — От всичко това може и да се сдобиеш с нов клиент, когато Мелани открие какви ги е надробил съпругът ѝ.

Виктория затвори, мислейки си, че това би било истинска ирония.

В петък сутринта получи резултатите от теста за бащинство и се обади на клиентката си, за да ѝ съобщи.

— Неопределен? Какво означава това? — попита Никол.

Като за начало, означаваше, че Виктория не беше супер детективът, за който се мислеше.

— Означава, че пробата, която изпратихме в лабораторията, не е била достатъчно добра — очевидно за да бъде извършен тестът е необходим косъм с корена и никой от тези, с които разполагахме, не е бил подходящ. — Тя побърза да я успокоят: — Това не променя нищо,

Никол. Искаше ми се да направим теста само за наше сведение. Но ти си сигурна, че той е бащата на Зоуи?

— Напълно.

— Значи, продължаваме, както бяхме планирали. Още днес ще му се обадя в офиса.

Никол като че ли беше учудена, че нещата се развиват толкова бързо.

— Леле! Ами добре. Какво ще каже той според теб? Човек не всеки ден научава, че има дете от жена, която вероятно дори не си спомня. — Гласът ѝ стана сериозен. — Съпругата му ще ни намрази, нали? И мен, и Зоуи? Ще бъдем постоянно напомняне за изневярата на мъжа ѝ.

Виктория не отговори веднага, мислейки си за деня, когато, едва десетгодишна, бе заварила майка си да седи в дневната и да се взира с празен поглед през прозореца.

„Напуска ни. Баща ти ще си има ново семейство и тук всичко ще се промени.“

— Не си знаела, че е бил обвързан, Никол — каза тя. — А дори и да си знаела, в крайна сметка не става дума за теб и Питър. А за Зоуи. Той ѝ е баща, което означава, че най-малкото трябва да я подкрепя финансово. Парите ще ви бъдат от полза, нали така?

— Да. Разбира се.

— Е, значи, моята работа е да ти ги спечеля.

За съжаление, когато Виктория позвъни във фитнеса, където работеше Питър Сътър, я свързаха с един от заместник-управителите.

— Съжалявам, днес Питър не е в офиса. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Благодаря, ще се обадя по-късно. Кога очаквате да се върне?
— попита тя.

— В понеделник. Идва доста рано, около седем и половина.

Колкото и да искаше да задвижи нещата, Виктория предпочиташе да не му се обажда у дома, който той делеше с бременната си съпруга, за да му съобщи новината, че е направил дете на друга жена. Най-малкото, реакцията му вероятно щеше да бъде далеч по-искрена, ако съпругата му не беше наблизо.

Изпълнението на присъдата на Питър Сътър щеше да се отложи с три дена.

— Успяла си да спреш пристъпа на паника? Това е отличен напредък, Виктория.

Колкото и да беше доволна, Виктория не искаше да преувеличава случилото се в дрешника на семейство Сътър.

— Не бих могла да кажа, че го направих съзнателно — обясни тя. — По-скоро се съсредоточих върху нещо друго и това ми попречи да изгубя нишката.

Доктор Метцел се усмихна.

— Това е добър начин да го опишеш. Нерядко паническият пристъп може да бъде предизвикан от *страха* за него. Ала в този случай, когато си се съсредоточила върху нещо различно от безпокойството си, тялото ти е престанало да се държи така, сякаш се намира в ситуация, изискваща реакцията борба или бягство. — Той си записа нещо в бележника. — Ходи ли отново на гимнастика?

Виктория кимна.

— Дори успях да изкарам цяла кардио тренировка. Вземах си почивка за вода всеки път щом започнех да се притеснявам, че ми се вие свят. Предполагам, така си напомнях, че мога да си тръгна винаги когато поискам. — Тя сви рамене. — Не съм сигурна дали това е хубаво, или не.

— Страхът да не бъдеш хванат като в капан е много често срещан при паническото разстройство — увери я той.

Разстройство. Добрият доктор явно не можеше да изкара дори един-единствен сеанс, без да спомене тази дума.

— Ами метрото? Пътува ли отново с него?

— Да, миналата неделя.

— Смяташ ли, че си готова да направиш следващата стъпка и да опиташ да се повозиш, когато мотрисата ще е по-пълна?

Виктория се замисли. Благодарение на техниките за отпускане и тази нова стратегия с отвличане на вниманието, която бе подействала в дрешника на семейство Сътър, й се струваше, че има няколко солидни оръжия в арсенала си.

— Смятам, че да.

Доктор Метцел изглеждаше доволен.

— Чудесно.

— Питам се нещо. Според вас, пристъпите ми на паника може ли да имат нещо общо с факта, че майка ми страдаше от клинична депресия?

Доктор Метцел остави химикалката и я погледна изпитателно.

— Питаш ме дали смятам, че проблемите с психическото здраве се коренят в семейството ти?

Тя помълча за миг. Не бе напълно сигурна, че иска да отговори на този въпрос.

— Да.

— Има данни, че както пристъпите на паника, така и депресията могат да се предават по наследство, но не смятам, че двете заболявания имат връзка помежду си. С други думи, не мисля, че си предразположена към пристъпи на паника, понеже майка ти е страдала от депресия. Ала съм убеден, че преживяното в детството играе съществена роля в проблемите ти с близостта и желанието за контрол.

Да, това го беше разбрала съвсем ясно по време на предишната им среща.

— Вижте, разбирам какво се опитвате да ми кажете. И може би наистина съм издигнала бариери около себе си — призна тя. — Но защо това да е нещо лошо?

— Не искаш да имаш зрели, здрави връзки?

Виктория се приведе в стола си.

— Ала какво всъщност означава „здрава връзка“? В продължение на двайсет години да живееш с някого, който в крайна сметка ще те намрази толкова, че ще се хванете за гушата заради колекция от марки, за която изобщо не му пука? Или да си омъжена за някого цели петнайсет години само за да откриеш, че той през цялото време е имал любовница? Всеки ден виждам връзки, които вероятно някога са били „зрели и здрави“, а сега са всичко друго, но не и това.

— Съгласен съм, че в работата си се сблъскваш с много примери за нещастни връзки.

Хубаво. Радваше се, че са на едно мнение по този въпрос.

— Да, така е.

— Ала освен това тя ти дава оправдание да избягваш сериозните връзки в личния си живот. Нали знаеш, че има и щастливо женени бракоразводни адвокати.

Виктория се облегна в стола си. Днес явно беше ден за сериозна психоанализа.

— Нека те попитам нещо — продължи доктор Метцел. — Мъжете, с които излизаш, знаят ли какво е мнението ти за връзките?

— Абсолютно. И нарочно излизам с мъже, които мислят по същия начин. Които не търсят нещо сериозно, а искат само да се позабавляват.

— В момента виждаш ли се с някого?

Виктория се поколеба. Част от нея не искаше да поемат натам. Ала нещо я принуди да продължи:

— Ами може да се каже. Името му е Форд.

Доктор Метцел се изправи в стола си.

— Много добре. Разкажи ми повече за Форд.

Виктория въздъхна. Започна се.

— Той ми е съсед. Когато се нанесох в сградата, отначало не можехме да се понасяме (дълга история), но после ме хванаха да помогна на сестра му да получи издръжка за детето си. Двамата с него започнахме да прекарваме доста време заедно заради това и нещата се развиха оттам.

Доктор Метцел започна да си води бележки.

— Връзката сексуална ли е?

— О, да. — Тя се усмихна палаво, спомнила си изключително страстната съботна нощ, която беше прекарала с Форд. Когато доктор Метцел вдигна поглед, побърза да си придаде по-сериозно изражение и се прокашля.

— Спомена, че когато сте се запознали, двамата не сте се понасяли. Какво се промени?

Виктория сви рамене.

— Предполагам, че постепенно му свикнах.

— Как по-точно? Какво ти харесва у Форд?

Не беше очаквала този въпрос.

— Като за начало, той е най-привлекателният мъж, когото съм срещала някога. Говоря ви за сексапил, от който се изчервяваш и започваш да се кискаш като момиченце.

— Значи, става въпрос за чисто физическа връзка? — попита доктор Метцел.

— Е, не бих казала, че е само физическо привличане — взе да увърта тя. — Предполагам, че понякога може да бъде и забавен. Когато не се опитва да ме провокира. — Усмихна се лекичко. — Освен това е умен, от онези, на които умът им сече страшно бързо. Пише отлично. Никога не бих го признала пред него, но чета статиите му във вестника и се вижда, че влага сърцето си в работата. Знаете ли, че една от статиите му току-що излезе на първа страница на неделното издание? Страшно впечатляващо, нали? Не ме разбирайте погрешно, той знае, че е добър, всъщност... самоувереността му понякога излиза извън контрол. Но пък когато е със сестра си и с бебето й, се държи наистина закрилчески и е много мил. Искам да кажа, сам изяви желание да гледа четиримесечната си племенница в събота вечер. Познавате ли друг необвързан мъж, който би го направил? — Тя се усмихна. — Е, вярно, резултатът е бил направо катастрофален както за него, така и за бебето, но все пак... това е очарователно.

Виктория млъкна, дала си сметка изведнъж, че здравата се е разприказвала.

Доктор Метцел се усмихна меко.

— Струва ми се, че е наистина свестен човек.

Виктория се размърда неловко в стола си, обзета от желание да уточни нещо.

— Вижте, преди да си въобразите разни работи и да вземете да дращите в бележника си, трябва да знаете, че между мен и Форд никога няма да се случи нещо сериозно. И това не би се променило, дори и без моите предполагаеми „проблеми с близостта“.

— Защо смяташ така?

— Защото той е също толкова объркан в главата, колкото и аз. — Виктория се позасмя на истината в думите си. — Не съм запозната с цялата история (всъщност не знам дори една десета от нея), но знам, че баща му е бил алкохолик и е починал преди около месец, и там определено има някакъв неразрешен конфликт. Пък и Форд сам ми каза, че обвързването не е по неговата част. — Тя направи изразителен жест. — Звучи ли ви като човек, с когото би трябвало да търся сериозна връзка? Не мисля така.

Доктор Метцел я гледаше замислено.

— За първи път чувам да се описваш като „объркана в главата“. Не бих могъл да кажа, че изразът ми харесва, но ми се струва

интересно, че благодарение на връзката ти с Форд очевидно ти е по-лесно да говориш за собствените си проблеми с близостта. Смятам, че това е нещо, което би било добре да обсъдим по-подробно.

Аха.

Ето какво получаваше, задето беше отворила проклетата врата.

24.

Този следобед Чарли и Тъкър дойдоха, за да помогнат на Форд да се подготви за барбекюто. Ежегодното (и почти легендарно) парти, което той организираше всеки юли, му напомняше за летните барбекюта, които родителите му правеха някога, когато разчистваха гаража и приятели и роднини се разхождаха из къщата и навън, седяха на градинските столове, подредени по протежение на алеята и в малкия преден двор, докато децата играеха в гробището до тях.

Дали заради хубавото време, или заради компанията, ала баща му винаги се държеше безупречно по време на тези събирания.

Тази година повече отвсякога на Форд му беше приятно да си спомня добри моменти като онези.

Тримата тъкмо вадеха сгъваемите маси и столове от склада, когато майка му се обади по мобилния:

— Долу съм. — След като беше посетила Никол и Зоуи, тя бе позвънила, за да провери дали е удобно да мине и да му остави още една кутия с вещи на баща му: фотоалбуми със снимки на дядовците и бабите на Форд, както и голяма купчина стари бейзболни картички.

— Сигурна ли си, че не искаш да се качиш? — попита той.

— Здравейте, госпожо Диксън — провикнаха се Чарли и Тъкър.

— Сигурна съм. Поздрави Чарли и Тъкър от мен — отвърна майка му, която ги беше опознала много добре през шестнайсетте години, откакто тримата бяха съквартиранти в колежа.

Форд излезе пред сградата, където майка му го чакаше, паркирала временно с включени габарити.

— Баща ти нищо не изхвърляше. Но може би бейзболните картички имат някаква стойност, не знам. — Тя му се усмихна, опитвайки се да скрие тъгата, припламнала в очите ѝ, докато му подаваше кутията с вещите на баща му.

— Не е нужно да преглеждаш нещата му сама, мамо. С удоволствие ще дойда къщи и ще ти помогна.

Тя махна с ръка, отхвърляйки предложението, което Форд повтаряше вероятно за десети път.

— Но аз искам да го направя. Така имам с какво да се занимавам.

Естествено, че щеше да му отговори по този начин. С работата си като помощник-учител, втората работа в „Уолмарт“^[1], на която се бе хванала вечер и през уикендите, за да изкарат допълнителни пари, когато баща му си нарани ръката и се пенсионира по болест, както и грижите по отглеждането на двете си деца, майка му беше прекарала последните трийсет и няколко години с предостатъчно „неща за правене“. Но на нея така ѝ харесваше, осъзнал бе Форд много отдавна. Когато майка му запретнеше ръкави и си наумеше да свърши нещо, единственото, което другите можеха да сторят, бе да не ѝ се пречкат.

— Обещай ми, че няма да се опитваш да местиш нищо тежко. Поне това остави на мен.

Майка му го погледна почти обидено (висока метър и седемдесет и осем, тя едва ли можеше да се нарече миньонче), но не се опита да спори.

— Никол ми се стори по-добре. Не чак толкова напрегната.

Никол бе разказала на майка им истината за бащата на Зоуи и по препоръка на лекаря си се бе включила в група за подкрепа на наскоро родили майки.

— И аз така мисля. Онзи ден каза, че... — Форд не довърши, виждайки Виктория да идва към тях, понесла две торби с покупки.

Е, това беше... неочаквано. От години не беше запознавал майка си с никоя от жените, с които излизаше, и честно казано, и през ум не му беше минало, че именно днес ще наруши тази традиция.

Един от рисковете на това, да излизаш със съседка, предположи той.

Миг по-късно Виктория също го забеляза и по лицето ѝ начаса се появи колебание при вида на жената, застанала до него.

— Здравей — поздрави тя, усмихвайки се нерешително, докато се приближаваше към тях.

— Здравсти. — Форд кимна към торбите в ръцете ѝ. — Нужда от помощ?

— Ще се справя. — И като се усмихна по-широко, тя посочи голямата кутия в неговите ръце. — Нужда от помощ?

Форд се засмя.

— Благодаря, ще се справя. — Забеляза, че майка му го гледа очаквателно, и ги представи. — Това е майка ми, Мария. Мамо, това е Виктория, моята съседка и...

— Бракоразводната адвокатка. О, господи, чудесно е най-сетне да вържа името с лице — възкликна майка му и притегли Виктория в топла прегръдка. — Толкова много съм слушала за теб от Форд и Никол.

— О... благодаря. Радвам се да го чуя. — Видимо изненадана от прегръдката, Виктория се изчерви, когато улови погледа на Форд над рамото на майка му. Усмихна му се за миг, докато отвърщаше на прегръдката, сякаш за да каже: „Какво да се прави, а?“.

И в този миг Форд усети, че нещо в гърдите му се стяга.

— Не мога да ти се отблагодаря, задето помагаш на дъщеря ми и внучката ми. — Майка му пусна Виктория и се отдръпна лекичко. — Никол ми разказа всичко. Форд също. Казва, че си много талантлив адвокат и истински ангел, задето вършиш всичко това безплатно.

— Ангел? Наистина ли? — Виктория го погледна със закачливо пламъче в очите; очевидно си бе спомнила скептичната му реакция, когато преди няколко седмици Никол я бе нарекла по съвсем същия начин. — Форд, прекалено си мил.

Той я стрелна с поглед. Много смешно.

— Не съм сигурен, че употребих точно тази дума.

— Точно нея употреби. — Майка му се усмихна на Виктория. — А синът ми не е от онези, които раздават комплименти с лека ръка, така че, ако говори толкова топло за теб, значи, има причина. — Тя замълча за миг, сякаш се замисли над това, а после се обърна към него с особено изражение.

— Радвам се, че мога да помогна на Никол и Зоуи — каза Виктория. — Ситуацията е наистина необичайна, така че от професионална гледна точка това е отлична възможност за мен.

— Чух, че си имаш своя собствена кантора — подхвърли майка му и двете поприказваха малко за практиката на Виктория, след което тя повдигна торбите с покупките си.

— Е, не исках да ви прекъсвам. Пък и май ще е най-добре да ги отнеса горе. Радвам се, че се запознахме, госпожо Диксън. — Тя се обърна, за да си влезе, кимвайки му за довиждане. — Форд.

— Значи, това е Виктория — отбеляза майка му, когато останаха само двамата. — Изглежда очарователна.

През стъклената врата Форд видя как Виктория спира пред пощенската си кутия, която се намираше точно до неговата. Косата ѝ, която отново бе прибрана в дълга сексапилна опашка, падна над голото и златисто рамо, докато тя преглеждаше писмата си.

— Определено си има добри страни.

— Звучи така, сякаш прекарвате доста време заедно.

Форд отново насочи вниманието си към майка си, забелязвайки едва сега лукавия ѝ тон.

— Да, прекарваме известно време заедно.

— Тя ще дойде ли на барбекюто ти днес?

— Да, поканих няколко от съседите.

— Има ли между тях и други, крило зяпаш по този начин? — Майка му се усмихна многозначително, когато той не отговори веднага. — Така си и мислех.

Форд въздъхна и поклати глава.

— По-ужасна си и от Брук.

— Брук е интелигентна жена. Няма да е зле да я послушаш за... ами за ситуацията между теб и Виктория.

Тъй като нямаше желание да води този разговор с майка си (защото между него и Виктория нямаше никаква „ситуация“, поне не и такава, за каквато майка му си мислеше), той намести кутията в ръцете си и я целуна по бузата за довиждане.

— Трябва да се връщам горе. Скарата вече загрява, а Чарли и Тък не бива да бъдат оставяни край открити пламъци, без възрастни, които да ги държат под око.

Майка му отвори уста, вероятно за да възрази... но после като че ли размисли.

— Напълно си прав.

По-късно същия следобед Форд си проправи път през дневната, където групичка страстни запалнянковци гледаха мача на „Чикаго Къбс“ и се наливаха с бира, и излезе на терасата. Апартаментът му беше претъпкан както вътре, така и навън. С всяка година партито като че ли

ставаше все по-многолюдно, макар той да не беше сигурен откъде се вземат всички тези хора.

От тонколоните се носеше музика и за разлика от миналогодишното фиаско с времето (внезапен пороен дъжд бе накарал всички да се приберат вътре), днес бе слънчево и приятно топло. Той обиколи набързо терасата, спирайки се при всяка от групичките, за да поздрави новодошлите и да се увери, че никой не се нуждае от нищо. Тъкър отговаряше за скарата, а в допълнение към бирата и виното, Чарли беше приготвил тропически пунш с ром, уж „за дамите“, който се оказа истински хит.

— Хей, кога ще се появи бъдещата ми съпруга? — попита Тъкър, застанал до скарата заедно с Чарли.

— Още ли не си се отказал? — отвърна Форд.

Чарли имаше друг въпрос.

— Като стана дума за Виктория, сега, когато двамата сте заедно, мислиш ли, че би могъл да кажеш някоя добра дума за мен пред приятелките ѝ? Нали се сецаш, онези готини мадами, които бяха с нея във „Виолетовия час“?

— И сам можеш да го направиш — заяви Форд. — Тя спомена, че ще ги доведе.

Форд вдигна шпатулата за скара.

— О! Заплювам си по-готината от двете.

Форд го стисна за рамото.

— Истинско чудо е, че все още не си женен, Тък. Сериозно.

И като забеляза групичка колеги от вестника, се отпрати натам. Бяха потънали в спор относно причините за наскорошния спад в рейтинга на кмета, когато Виктория излезе на терасата.

Форд бавно плъзна одобрителен поглед по нея.

Изглеждаше фантастично в пъстра рокля без ръкави и убийствени тюркоазени обувки, които подчертаваха краката ѝ, които тя толкова обичаше да увива около кръста му, когато бе вътре в нея. Ала онова, което най-силно привлече вниманието му, не бяха дрехите ѝ. А бялата йенска тенджерка в ръцете ѝ.

Беше сготвила за него.

Форд се извини на колегите си и се приближи до нея.

— Донесла си ми печено. Толкова... съседско от твоя страна.

Виктория остави съда на една от сгъваемите маси.

— Не е печено. Morosy Cristianos — обясни тя тържествуващо.
Форд примига в пълно неведение.

— Кубински ориз с боб — обясни тя.

Той повдигна капака.

— Мирише страхотно. Наистина ли го приготви сама? — Ухили се широко, когато тя го изгледа гадно (ах, толкова беше забавно да я дразни), а после се обърна към двете ѝ приятелки. — Аз съм Форд. — Протегна ръка на жената, която не бе срещал преди (Одри, както научи), а после се здрависа с Рейчъл. — И предварително се извинявам за всичко, което приятелите ми Чарли и Тъкър ще кажат днес.

— За вълците говорим, а те в кошарата — заяви Тъкър въодушевено зад него.

— Започвайки с това — каза Форд.

След като се представиха, Чарли и Тъкър предложиха да разведат приятелките на Виктория из апартамента и да им намерят питиета. Четиримата се отдалечиха, а Виктория се приведе към Форд.

— Не се притеснявай. Одри и Рейчъл добре ще ги подредят, ако прекалят.

— Мисля, че на Чарли и Тък това страшно ще им хареса.

Виктория се засмя и в този миг Форд забеляза, че Брук идва към тях. Сложи ръка на кръста на Виктория и прошепна закачливо в ухото ѝ:

— Блондинката от моята върволица се е насочила към нас.

— Къде е Кейд? — попита, когато Брук се приближи.

— Тъкър го убеди да се заеме със скарата за известно време. — Тя се усмихна и се представи на Виктория. — Чувам, че си бракоразводна адвокатка.

Виктория се обърна към Форд.

— Защо всички започват с това? Какво разправяш на хората за мен?

— По-рано днес се запозна с майка ми — обясни той на Брук, която изглеждаше очарована от тази новина.

— Запознала си се с Мария? Не е ли страхотна?

— О, беше само за малко, на тротоара отвън — побърза да уточни Виктория. — Не ни запозна *нарочно* или нещо такова. — Тя се усмихна. — Форд спомена, че ти също си адвокатка.

И просто така, двете се впуснаха в приказки. Обсъдиха Онзи-интересен-случай и Онова-странно-нещо-което-се-случи-в-съда-със-съдия-еди-кой-си, и много скоро откриха, че имат общ познат — приятел на Брук от университета, който бе работил в предишната кантора на Виктория.

Тъй като искаше да поздрави няколко току-що пристигнали гости, Форд се извини и се отправи към терасата. Докато отиваше натам, погледна през рамо и видя двете жени да се смеят на някаква история, която Виктория разказваше.

Първо Никол я беше нарекла „ангел“, след това майка му я беше описала като очарователна и я беше прегърнала, а сега и с Брук очевидно си бяха паснали.

Можеше само да се надява, че жените в живота му няма да си създадат погрешното впечатление за двамата. Вярно, прекарваха си добре заедно, с интересни разговори и умопомрачителен секс. Ала всичко се свеждаше до това, че той бе „междинната спирка“ на романтичните връзки, а тя беше Виктория Слейд. Беше замразила яйцеклетките си и много преди да го срещне, бе решила да се отпише от бясната надпревара за домогване до приказното „и те живели щастливо до края на дните си“.

Така че, ако някой започнеше да си въобразява, че това би могло да се превърне в нещо сериозно... ами би било глупаво от негова страна.

Форд поспря за миг, усетил как го жегва много странно усещане, докато гледаше как Брук и Виктория отиват до масата с храната, все така погълнати от оживен разговор.

Да, изключително глупаво.

След като изпрати и последния от гостите, Форд се върна на терасата. Виктория се бе облегла на парапета, небето зад нея беше невероятна смесица от лилавите, оранжевите и златните багри на залеза.

— Никол я нямаше — отбеляза тя.

Форд се облегна на парапета до нея.

— Не можа да го вмести в програмата си. В събота следобед със Зоуи ходят на среща за игра заедно с други самотни майки. Но като

стана дума за сестра ми... Чух, че вчера си се обадила в офиса на Питър Сътър.

— Така е.

Форд се намръщи.

— Няма да му съобщиш за Никол и Зоуи по телефона, нали? Предполагам, че възнамеряваш да се срещнете лично?

Виктория сви рамене.

— Не съм сигурна. Зависи как ще се развие разговорът. Защо?

— Защото искам да съм там, когато му кажеш.

Тя се засмя, сякаш това бе най-смешното нещо на света, а после наклони глава на една страна.

— Я чакай. Не говориш сериозно, нали?

Естествено, че говореше сериозно, по дяволите!

— Не виждам защо да не присъствам. Разговорът със Сътър няма да е поверителен. Приеми, че ще бъда там като представител на Никол.

— Не, аз ще бъда там като представител на Никол.

Форд се приближи още малко, леко подразнен, че тя му се опъва за това.

— Ще присъствам на срещата, Виктория. Аз го открих и смятам, че е това съм си заслужил правото да бъда там, когато той научи за Никол и Зоуи.

— Защо? За да се мръщиш и да му мяташ зли погледи от типа „никой не може да се подиграва със сестра ми“?

Това може и да беше част от плана, да.

— Искам да видя как ще реагира. Никол страшно се притеснява да не стане от жените, които разбиват чуждите семейства, и искам да съм там, в случай че задникът започне да говори гадости по неин адрес или се опита да й стовари вината за бременността.

— Вярно, аз може и да съм прекалено черногледа, но смятам, че е много вероятно да реагира точно така.

— Нека само се опита да каже нещо такова в лицето ми — изръмжа Форд.

— Леле. — Виктория бе вдигнала очи към него. — Знаеш ли, че едно мускулче от дясната страна на челюстта ти започва да подскача, когато минеш на закрилнически режим тип „пещерен човек“.

Форд я изгледа гадно.

Тя се усмихна невинно и плесна с ръце.

— Е, добре. Разбирам опасенията ти. И си напълно прав. Изобщо нямаше да разговарям с Питър Сътър, ако ти не го беше открил. С малко помощ от моя страна, разбира се. Въпреки това не може да присъстваш на срещата, и то по няколко причини. Не може да присъстваш, защото би било непрофесионално. Не може да присъстваш, защото появата ти там като брат на Никол ще накара Сътър да заеме отбранителна позиция, а това няма да помогне на никого. Но най-вече не може да присъстваш, защото аз не действам по този начин. Не водя на срещите си по-големите братя на своите клиентки, нито детективи или каквито и да било помощници. Аз ще се оправя с Питър Сътър, защото това ми е работата. И вярвай ми, ако се опита да очерни името на клиентката ми или да прехвърли отговорността за случилото се върху нея, много скоро ще открие колко съм добра в работата си и колко мога да му вгорча живота.

Форд не бе в състояние да откъсне поглед от очите ѝ, които пламтяха решително.

— Какво? — поиска да узнае тя.

Тъглчетата на устните му потръпнаха.

— Тази реч беше доста секси. Сериозно, замалко да ми стане.

Виктория погледна към небето.

— Не разбирам как полът ви изобщо *оцелява*. Цялата кръв се отцежда от ума ви в мига, в който на пениса ви му хрумне някоя блестяща идея.

Форд се разсмя с глас и дойде съвсем близо до нея.

— Ако се съглася да не дойда на срещата, то ще е, защото вярвам, че ще се погрижиш за сестра ми.

— Естествено, че ще се погрижа за сестра ти. — Очите ѝ срещнаха неговите и устните ѝ се извиха в усмивка. — Но *когато* се съгласиш да не дойдеш на срещата, то ще е, защото аз не съм те поканила на нея.

Дръзка както винаги.

Форд сложи ръце върху парапета от двете ѝ страни, улавяйки я в плен.

— Какво ще правя с теб?

Виктория отвори уста (несъмнено за да му сервира поредния дързък отговор) и той я целуна, страстно и настойчиво. Цял ден беше чакал този миг, когато двамата ще останат сами, и сега, когато тя най-

сетне беше там, където я искаше, нямаше намерение да изгуби нито миг повече.

Дъхът ѝ секна, когато той разтвори краката ѝ и се намести между тях. Прокара пръсти по гладкото ѝ бедро и ги пъхна под роклята ѝ.

— Беше истинско мъчение да те гледам в тази рокля.

Тя се усмихна дяволито.

— А аз си мислех, че ти харесва.

— Не и когато мога само да гледам, без да докосвам. — Той плъзна ръка под прашката ѝ и я стисна собственически, изтръгвайки стон от гърдите ѝ. — Но сега възнамерявам да наваксам изгубеното време. — Вече беше влажна за него и това допълнително подкладе пожара в него. — Разтвори крака още малко. Никой не може да ни види. — Единствената съседка с изглед към терасата му в момента беше... ами заета с друго.

Когато Виктория се подчини, Форд отмести дантеления плат настрани и плъзна пръст в нея, милвайки я леко.

Тя се притисна в тялото му и езикът ѝ се уви около неговия в страстна еротична целувка. След това се откъсна, извивайки се така, че да е по-близо до ръката му.

— Господи, ако не спреш, ще го направим тук — изпъшка тя с нисък гърлен глас.

Пенисът му се надигна само при мисълта как разкъсва бельото ѝ и я обладава още сега, притисната до стената на терасата, а роклята ѝ е вдигната около кръста ѝ, докато той запушва устата ѝ с една ръка, та съседите им да не чуят виковете ѝ.

Ала точно сега беше намислил друго.

Погледна я предизвикателно — нали я беше предупредил, че ще я накара да му плати.

— Не забравяй само, че стените са страшно тънки.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво си намислил?

Вместо отговор, той коленичи пред нея.

Виктория бързо се огледа наоколо, несъмнено за да се увери, че няма кой да ги види, и стисна парапета с две ръце. Форд вдигна роклята ѝ с една ръка, а с другата бавно смъкна прашките до средата на бедрата ѝ.

За миг просто се взираше в нея. Толкова красива, така готова за него и потръпваща от очакване. Нещо в стомаха му се сви, някакво рязко, собственическо усещане, каквото не бе изпитвал никога преди.

— Толкова красива — промълви гърлено. — Да видим дали вкусът ти е също толкова невероятен, колкото усещането, когато обгръщаш пениса ми.

Улови дупето ѝ в шепа и я близна.

Тя простена тихичко и му се отдаде напълно, заровила пръсти в косата му. След броени минути под ласките на устата му, краката ѝ вече трепереха и тя беше съвсем близо. Тъй като искаше да я задържи там, на ръба, езикът му описа кръг около клитора ѝ, а после се отдръпна и нежно подухна върху него.

Тя разтвори крака още по-широко.

— Форд, моля те — прошепна дрезгаво и при този звук пенисът му затуптя. Обожаваше да я вижда такава. Така възбудена от него. Нуждаеща се от него.

Плъзна два пръста в нея и я помилва.

— Какво искаш, Виктория?

— Теб. — Гърбът ѝ се изви в дъга. — Господи, теб.

Точно отговорът, който искаше да чуе. Извади пръстите си от нея и се изправи. Тя незабавно посегна към копчето на дънките му.

Гърлен стон се изтръгна от него, когато ръката ѝ се плъзна в боксерките му и се обви около пениса му.

— Тук ли, бейби? Това ли искаш? — задъхано попита той.

— Да. — Очите ѝ бяха потъмнели, с натежали клепачи, докато смъкваше дънките и боксерките му надолу.

Мамка му, с никоя досега не бе изпитвал същото, това настойчиво желание и нужда да бъде в нея, да потъне толкова дълбоко, колкото можеше. Отстъпи назад и ѝ помогна да излезе от смъкналите се прашки, а после я целуна, копнеещ за устата ѝ, докато вдигаше роклята ѝ и...

Връхчето му се докосна до влагата ѝ и той изруга тихо.

— Презервативите са вътре.

Тя простена, а после улови пениса му и го потърка в клитора си.

— Значи, трябва да влезем вътре.

Стиснал челюст, той сведе поглед към нея.

— Да. Сега.

Дотук бяха с игрите. Вдигна дънките си, улови я за ръка и я издърпа вътре. Докато отиваха към спалнята, тя свали ризата му, а после събу обувките си и останалите му дрехи. Покатери се върху него, докато той отваряше презерватива и си го слагаше. Все още с роклята си, улови пениса му и го насочи към себе си.

След това се отпусна тежко и двамата простенаха едновременно, когато той я изпълни.

Тя се вкамени, приковала поглед в него и Форд почувства как нещо дълбоко в съществото му трепна, докато се взираше в прекрасните кафяви очи, надвесени над него. Виктория се раздвижи и той вдигна ръце, за да ги зарови в косата ѝ. Ритъмът беше по-бавен, не така задъхан, ала въпреки това бе още по-прекрасен.

Форд плъзна палец по бузата ѝ и нещо припламна в очите ѝ.

— С теб е толкова хубаво — прошепна тя задъхано.

— Обожавам да бъда с теб по този начин — промълви той. Да види меката ѝ страна, толкова открита и уязвима... то правеше нещо с него.

Улови хълбоците ѝ и я поведе в бавни отмерени тласъци. Очите им нито за миг не се отделиха, до мига, в който тя опря чело в неговото и изрече името му, докато свършваше. Обгърнат здраво от тялото ѝ, той простена и я последва до върха, мислейки си, че никога не бе изживявал нищо по-прекрасно от този миг.

След това останаха да лежат един до друг, чакайки дишането им да се успокои. Виктория го гледаше, без да казва нищо. А после с невероятна нежност в очите се пресегна и отметна кичур коса от челото му.

Форд вдигна ръка и преплете пръсти в нейните и двамата останаха така в продължение на един дълъг миг.

Най-сетне тя си пое дълбоко дъх и се надигна, оправяйки роклята си. Прегърна коленете си, при което дългата ѝ коса се разпиля по раменете и краката ѝ, и се обърна към него.

— Смяташ ли, че останаха още браунита? — попита тя.

Браунита.

Е, добре.

Ето какво бе ставало в главата ѝ, докато той лежеше до нея и си мислеше... е, всъщност не беше съвсем сигурен какво си беше мислил.

Очевидно нямаше значение.

Така че той също се надигна и я целуна по рамото. Игрив жест, нищо сериозно.

— Да идем да претършуваме хладилника.

В края на краищата мъжът, който бе романтичният еквивалент на междинна спирка, и Виктория Слейд не бяха по сериозните връзки.

И определено няха такава.

---

[1] Голяма верига магазини на дребно в САЩ, често критикувана заради ниското заплащане и лошите условия на работа на служителите й. — Б.пр. ↑

25.

В понеделник Виктория изчака докъм средата на сутринта, преди да се обади. Отлагането на присъдата на Питър Сътър беше изтекло.

— Здравейте, господин Сътър. Обажда се Виктория Слейд от „Виктория Слейд и съдружници“, адвокатска кантора от Чикаго — започна, когато той вдигна. — Бих искала да разговаряме относно въпрос, който засяга мой клиент. Можете ли да ми отделите няколко минути?

— Ами зависи — бодро отговори той. — Ако това е един от онези разговори като по филмите, в които ми съобщавате, че богат роднина, когото никога не съм познавал, е починал и ми е оставал милиони долари, отговорът е „да“, разполагам с цялото време на света. Но ако става дума за някакъв юридически въпрос, свързан с фитнеса, тогава, за съжаление, ще трябва да ви свържа с правния отдел на „Екс-Спорт Фитнес“.

— Всъщност става дума за личен въпрос, който няма нищо общо с фитнеса. Представявам жена, на име Никол Диксън, която смята, че преди четиринайсет месеца сте се запознали в бар, който се нарича „Пъблик Хаус“. — Виктория нарочно направи пауза, за да види дали Сътър ще реагира по някакъв начин.

Той проговори след моментно колебание.

— Ъ, за какво казахте, че става дума?

Всъщност все още не го беше направила. Но не виждаше никакъв смисъл да увърта.

— Преди пет месеца госпожица Диксън е родила дете, точно девет месеца след като сте се запознали, и тя вярва, че именно вие сте бащата. Обаждам се, за да уговорим извършването на тест за бащинство, нещо, което се надявам да направим дискретно и без да е необходима намесата на съда. Ако не се окаже така, ще се наложи да ви бъде изпратена призовка вкъщи или на домашния ви адрес.

— Господи! — Той изпусна шумно дъха си. — Не, моля ви се, недейте да изпращате нищо, свързано с това, на домашния ми адрес.

Вижте, тази сутрин съм затрупан с работа, но може ли да се срещнем някъде и да го обсъдим? Някъде около обяд, да кажем?

Виктория се поколеба дали да не му даде адреса на офиса си, но реши, че една не толкова официална обстановка вероятно ще бъде по-добре.

— Какво ще кажете за кафе „Интелигенция“ на „Бродуей“ и „Белмон“?

— Знам го. Ще бъда там на обяд.

— Разбира се, може да доведете адвокат, господин Сътър.

— Адвокат? Нямам... Господи, не мога да повярвам, че това се случва. Ще се видим на обяд.

Виктория затвори, мислейки си, че мъжът, който беше изневерил на бъдещата си съпруга и който си беше тръгнал, без дори да се сбогува, след като беше преспал с клиентката ѝ, звучеше доста слисан.

Това беше добре.

— Господин Сътър? — Тя протегна ръка. — Аз съм Виктория Слейд.

Питър Сътър стисна ръката ѝ, без да прикрива изненадата си, докато Виктория се настаняваше срещу него. Беше пристигнал пръв и бе избрал маса в дъното на заведението, където можеха да говорят необезпокоявани.

— Познавам ви — каза той. — Дойдохте на огледа на къщата ми миналата седмица с онзи висок мъж. Разговаряхте с мен и жена ми.

Виктория беше очаквала подобна реакция и бе решила, че нападението е най-добрата защита.

— Тъй като сте избягали от клиентката ми, без да ѝ оставите никакъв начин да се свърже с вас, трябваше да проявим малко въображение в опитите да докажем, че сте правилният Питър Сътър.

— О! — Той прокара ръка по лицето си. — Това е... Не знам какво да кажа.

Беше привлекателен мъж, факт, подсилван от впитата червена тениска с логото на „Екс-Спорт Фитнес“ и черния спортен панталон, който подчертаваше стегнатата му фигура. С оглед на обстоятелствата, циничният бракоразводен адвокат у Виктория реши, че е напълно

вероятно Никол Диксън да бе една от многото жени, които Питър Сътър беше свалил по баровете през последните няколко години.

Ето защо доста се изненада от следващите му думи.

— Не мога да ви кажа колко пъти съм си мислил за онази нощ с Никол. Чувствам се ужасно, че си тръгнах по този начин. Нямах представа, че е бременна. — Той замълча за миг. — Тя, въъ, сигурна ли е, че бебето е мое.

— Да. Въпреки това ще направим тест за бащинство, преди с клиентката ми да подадем молба за детска издръжка.

— Детска издръжка. — Той отново си пое дълбоко дъх. — Съпругата ми... е, нали бяхте там, знаете, че е бременна. Не знам как ще й кажа за това. — Изглеждаше потресен. — Мелани не знае за Никол.

— Да, досетих се — сухо отвърна Виктория.

Сътър наклони глава на една страна.

— Чакайте... да не мислите, че съм й изневерил? Не. Неее, не. Вижте, когато преспах с Никол, с Мелани бяхме скъсали.

Виктория едва се сдържа да не се плесне по челото. Сякаш си беше вкъщи и гледаше „Приатели“.

Бяхме скъсали!

— Вашата връзка със съпругата ви не ме засяга, господин Сътър. Тук съм единствено за да представлявам интересите на госпожица Диксън и детето й.

— Но с Мелани наистина бяхме скъсали — настоя той, сякаш за него беше много важно Виктория да му повярва. — Бяхме заедно от около три години и бяхме започнали да обсъждаме дали да не се сгодим. Един ден отидох да разгледам годежни пръстени и не знам, взех да си мисля, че това е *завинаги* и как бракът означава да прекараш остатъка от живота си с един-единствен човек. И... ами предполагам, че се уплаших.

Лицето на Виктория остана безизразно, ала определено не беше впечатлена от разказа му дотук. Мъж, изпаднал в паника при мисълта до края на живота си да спи само с една жена.

Колко оригинално.

Питър вдигна ръка.

— Знам, знам. Не се гордея с това. Просто се опитвам да обясня. Както и да е, когато казах на Мелани, че имам колебания, тя на

практика ме изрита. Бяхме скъсали от около три седмици, и то... Не беше така, както си мислех. Тя ми липсваше. И то много. Седях си вкъщи и се сдухвах и приятелите ми казаха, че трябва да започна да излизам и да опитам живота на необвързания мъж. Така че ме завлякоха в бара и там срещнах Никол. Ако не греша, беше рожденият ѝ ден.

Виктория бе малко учудена, че не го е забравил.

— Точно така.

— Спомням си, че ѝ поръчах питие, а после тя ми поръча питие и нещата се развиха от само себе си. Беше страхотна. Много забавна. В крайна сметка се озовахме в апартамента ѝ и... е, знаете какво се случи след това. — Той замълча за миг и изражението му стана по-сериозно. — Мисля, че и двамата заспахме, а когато се събудих и видях, че лежа до някаква жена, то ми се стори... ами неправилно. *Знаех*, че жената, до която би трябвало да лежа, е Мелани. И тогава си дадох сметка, че бях изгубил най-хубавото нещо, което ми се беше случвало някога, и... рухнах. Не исках Никол да се събуди, да ме види как плача и да си помисли, че съм някаква откачалка или че е направила нещо нередно, затова просто се изнесох от там. — Той погледна Виктория право в очите. — Знам, че беше глупаво. И ако видя Никол, възнамерявам да ѝ кажа колко много съжалявам.

Е, добре. Това може би не беше *най-лошото* обяснение, което бе чувала някога.

Все пак недоверчивият скептик у нея имаше още няколко въпроса.

— Можехте да се върнете в апартамента на Никол на следващия ден и да се извините.

— На следващия ден отидох направо у Мелани, за да я моля да ми даде втори шанс. Тя заяви, че не иска да бъде с някого, който има съмнения, и за да ѝ покажа колко много означава връзката ни за мен, седях пред входната ѝ врата всяка вечер след работа, докато тя не се съгласи да говори с мен.

Хубаво, да видим колко струва тази история.

— И колко вечери отне това?

— Четиринайсет.

— Четиринайсет? — Виктория се усмихна лекичко. — Браво на нея.

— После всичко се разви много бързо. С Мелани отново се събрахме и решихме, че не искаме да проточваме нещата, планирайки голяма сватба. Отидохме в Санта Барбара, където живеят нейните родители, и се оженихме на малка церемония, на която присъстваха само семействата и най-близките ни приятели. Това беше преди девет месеца. — Той отпусна ръце върху масата. — Що се отнася до причината така и да не отида при Никол, в началото мислех само как да си върна Мелани. А после... и аз не знам, струваше ми се малко странно да се появя просто така на прага ѝ. Какво се очакваше да кажа? „Здрасти, помниш ли ме? Извинявай, че си тръгнах така преди един месец. А и между другото, ще се женя!“

— Така тя поне щеше да има възможност да ви съобщи, че е бременна?

— Е, аз дори не предполагах, че съществува такава вероятност. Мислех, че сме използвали кондом. Но и двамата бяхме доста пияни, така че... — Той се изчерви смутено и се прокашля. — Както и да е. Какво следва оттук нататък?

— Като за начало, ще ви дам адреса на лаборатория, където можете да си направите тест за бащинство.

Той кимна.

— А после ще ми се обадите с резултатите?

— Няма да е необходимо. Лабораторията ще изпрати две копия от резултатите. Едно директно на вас и едно на мен и Никол.

Питър поклати решително глава.

— Няма да стане. Не може да ги изпратят у нас или в офиса. Не мога да рискувам Мелани да научи по този начин. Съгласихме се, че не искаме да знаем какво е правил другият, докато бяхме скъсали, че то няма значение — обясни той. — Ала сега тя е *бременна*. И толкова се вълнува. Как бих могъл да ѝ кажа, че е възможно вече да имам дете от друга жена... жена, за която тя дори не знае? — Сътър махна с ръка към Виктория. — Искам да кажа, как бихте реагирали вие, ако откриехте нещо такова за съпруга си?

— Господин Сътър, това н...

— Знам, знам, това не ви засяга. — Той поклати отчаяно глава. — Просто не искам да я нараня.

Нещо у Виктория омекна. Да, смяташе, че Питър би могъл по-добре да се справи със ситуацията с Никол. По дяволите, можеше поне

да ѝ остави бележка, преди да се изнесе от апартамента ѝ. Но поне сега, изглежда, наистина искаше да постъпи правилно.

Тя бръкна в чантата си, извади една визитка и я плъзна по масата.

— Ако искате, може да се обадите на лабораторията и да им кажете да изпратят резултатите единствено на мен. Това ще ви даде няколко дни, за да измислите как ще обясните всичко на съпругата си. Моят съвет? Опитайте с истината, цялата истина и нищо друго, освен истината.

Той се поусмихна и взе визитката.

— Благодаря. Задължен съм ви.

Виктория взе чантата си и се изправи.

— Адресът на лабораторията е на гърба на визитката ми.

— Почакайте — повика я Питър. — Не ми казахте. Бебето... момче ли е, или момиче?

Виктория не отговори веднага. Циничният адвокат в нея не беше очаквал този въпрос.

„Обикновено работя със семейства, които се разпадат. Никога не съм имала възможност да ги събера.“

— Момиче — отвърна тя.

— Момиче. — Очите му за миг се замъглиха и той се прокашля.

— Добре. Ще чакам да ми се обадите.

Виктория повика такси и на път към офиса се обади на Никол.

— Хвана ме съвсем навреме... тъкмо отивам на прослушване — каза Никол. — Говори ли с него? Как мина?

Виктория ѝ предаде разговора си с Питър Сътър.

— Каза, че доброволно ще си направи тест за бащинство, но да не бърза да се радваме — предупреди тя, докато плащаше на таксито. — Лесно е да *кажеш*, че искаш да постъпиш правилно. Съвсем друго е наистина да го направиш.

Започваше да вали и тя изтича в сградата.

— Мислиш ли, че ще каже на жена си? — попита Никол.

— С такова впечатление останах. Но смятам, че ще изчака, докато има доказателство, че наистина е баща на Зоуи, преди да проведе този разговор.

Никол изпусна дъха си.

— Ясно.

Приключиха разговора точно преди Виктория да се качи в асансьора. Докато натискаше копчето за етажa си, тя се чувстваше умерено оптимистична за развитието на този случай. През последните няколко седмици се беше подготвила за най-лошото с Питър Сътър. Но ето че късметът може би най-сетне щеше да се усмихне на Никол и Зоуи. Може би Питър Сътър щеше да поиска да бъде част от живота на дъщеря си отвъд финансовите си задължения.

За съжаление, успя да се наслади на обзелия я оптимизъм едва около трийсетина секунди.

В мига, в който влезе в офиса, Уил я посрещна с купчина съобщения. След това един от колегите ѝ дойде, за да обсъдят случая на клиентка, която най-неочаквано, посред развода, бе решила да похарчи над сто хиляди долара за преобзавеждане на дома си и както можеше да се очаква, в съда бе постъпило оплакване, което я обвиняваше в изпразване на семейните авоари.

След като се справи с тази миникриза, Виктория прекара следващите няколко часа на телефона, потушавайки най-различни пожари. А в някои случаи, запалвайки ги.

С други думи, беше типичен понеделнишки следобед.

В пет часа обаче, след като приключи едночасов конферентен разговор, тя направи нещо съвсем нетипично... поне за нея.

Уил направо зяпна, когато се появи в кабинета ѝ с поредното съобщение и я видя да прибира нещата си в куфарчето.

— *Тръгваш си?* Не си си тръгвала в пет часа от... — Той наклони глава на една страна. — *Виждаш ли?* Това изречение не може да бъде довършено.

— *Трябва да свърша нещо* — обясни Виктория и смени темата, като взе съобщенията от него. — *Нещо важно?*

— *Господин Диксън се обади. Взе да се случва постоянно. Може би няма да е зле да го добавя в списъка ти за бързо избиране.* — Уил се ухили, когато тя го стрелна със сърдит поглед. — *О, спести ми го... просто се забавлявам. Харесвам го. Ти също, дори ако не искаш да го признаеш. Виждам усмивката ти, когато разговаряш с него.*

Виктория не каза нищо и продължи да прибира нещата си в куфарчето, отказвайки да бъде въвлечена в този разговор.

— Не забравяйте чадъра си, госпожице Слейд — напомни ѝ шеговито Уил.

А, да. Тя взе чадъра и му се усмихна. При всичките му закачки, той беше незаменим.

Докато натискаше копчето на асансьора, думите на Уил отекваха в главата ѝ.

„Харесвам го. Ти също, дори ако не искаш да го признаеш.“

Тази събота, докато лежеше до Форд в леглото му, нещата между тях ѝ се бяха сторили някак... различни. Хубаво различни.

Плашещо различни.

Тогава се бе опитала да прикрие мислите си, задавайки му въпрос за тъпите браунита, тъй като бе решила, че е просто преходно усещане, непосредствено след секс. Ала ето че два дни по-късно нещо в стомаха ѝ продължаваше да пърха всеки път щом си помислеше за него.

И това бе още по-плашещо.

Когато асансьорът спря на първия етаж, Виктория си заповяда да не мисли за Форд и вместо това се съсредоточи върху онова, което ѝ предстоеше... и заради което вече бе достатъчно притеснена.

Тази вечер възнамеряваше да вземе метрото в най-натоварения час.

Докато прекосяваше фойето, извади слушалките си от куфарчето и ги включи в телефона. Превъртя списъка с песните си, докато намери онази, която търсеше, и пристъпи в дъжда навън, обзета от прилив на енергия, когато музиката се разнесе в ушите ѝ.

„Това момиче е истински пожар.“

Абсолютно.

И тази вечер това момиче щеше да скрита задника на нищо и никаквия си проблем с пристъпите на паника.

26.

Форд стоеше под червения стъклен навес на „Томпсън Сентър“, опитвайки се да се опази от дъжда.

Току-що беше приключил интервюто си с директора на Службата за закрила на детето и семейството за статията си относно родители, малтретирали или занемарявали децата си, докато уж се намирали под надзора на агенцията. Интервюто беше продължило по-дълго, отколкото бе предполагал (директорът бе проявил учудващо голямо желание да говори) и тъй като вече беше пет часът, Форд се отказа от намерението си да се върне във вестника и реши да приключи за деня.

Провери телефона с надеждата да има съобщение от Виктория. Нямаше.

Изгаряше от нетърпение да научи как е минала срещата ѝ със Сътър, затова реши да се опита да я хване в офиса. Докато измине трите пресечки, дъждът започна да се усилва, така че той извади чадъра си от чантата.

И точно в този миг забеляза Виктория да излиза от въртящата се врата на сградата. Отвори чадъра си и пое в обратната посока.

Форд я повика, но тя не се обърна, гласът му беше несъмнено удавен от какофонията на уличните шумове, докато автомобили, такситата и автобуси профучаваха между тях по мокрия асфалт. Мина цяла минута, преди светофарът да се смени, и когато Форд най-сетне успя да пресече улицата, Виктория вече се бе изгубила от погледа му, потънала в морето от чадъри по тротоара.

Той ускори крачка и си запроправя път между минувачите. Зърна я да пресича улицата пред него и си даде сметка, с иронична усмивка на устните, че бе тръгнала към „Томпсън Сентър“. Виждайки я да се насочва към подземната спирка на метрото, той забърза още повече, за да улови светофара.

— Виктория! — повика я, скъсявайки разстоянието между тях. Все така, без да се обръща, тя пое по стълбите надолу.

Вече съвсем близо до нея, Форд мина през преградната врата и излезе на перона, който заради дъжда бе още по-претъпкан от обикновено. Затвори чадъра ей и видя Виктория в другия му край да чака влака с гръб към него.

Проправи си път между хората и я докосна по рамото. Тя подскочи и се обърна и Форд едва тогава видя, че в ушите ѝ има слушалки, скрити от дългата ѝ коса.

— Госпожице Слейд. Каква изненада да ви срещна тук.

— Форд. — Тя го погледна учудено за миг, а после наведе глава, за да извади слушалките си.

Ала най-странното бе, че преди да извърне поглед, Форд бе готов да се закълне, че видя в очите ѝ да проблясва още нещо.

Нещо, което, колкото и да бе невероятно, приличаше на паника.

Не можеше да е тук.

Виктория, която само допреди миг беше спокойна, почувства как я връхлита вълна от тревога, докато прибираще слушалките във външния джоб на куфарчето си, до чадъра. Една от причините да не се бои да се изправи срещу предизвикателството на метрото в час пик бе, че имаше план за бягство, в случай че нещо се объркаше. Беше си вдъхнала увереност (така както бе направила в часа си по гимнастика, както и онзи път, когато ѝ бе станало зле в асансьора), че ако започне да ѝ прималява или да я обзема паника, винаги може да слезе от влака и да си вземе такси.

Ала присъствието на Форд променяше всичко. Очевидно щеше да разбере, че нещо не е наред, ако тя неочаквано решише да слезе преди своята спирка. А тъй като най-малко от всичко искаше той да научи за пристъпите ѝ на паника, това означаваше само едно.

Беше уловена в капан.

Сърцето ѝ задумка в гърдите и тя си пое дълбоко дъх. От диафрагмата, точно както я беше научил добрият доктор.

Форд наклони глава.

— Добре ли си?

Мамка му. Вече я гледаше странно, а още не се бяха качили във влака.

Това изобщо не ѝ помогна с паниката.

„Хайде, Слейд, стегни се. Можеш да се справиш.“

Насили се да се усмихне.

— Естествено. Просто се учудвам, че те виждам тук. Каква е вероятността да се случи?

При звука на приближаващия влак тя преглътна мъчително, но запази нехайната си маска.

— Нали? Току-що приключих едно интервю в „Томпсън Сентър“, отидох до офиса ти, видях те да си тръгваш, на практика описах пълен кръг и ето ме тук — обясни Форд тъкмо когато влакът нахлу на перона и заглуши думите му.

Виктория кимна разсеяно, докато мотрисата отваряше врати. Поколеба се дали да не избяга, да излъже, че е забравила нещо в офиса, но Форд вероятно щеше да предложи да се върне заедно с нея. Ала най-вече не искаше да бяга. Не искаше да бъде човек, който не е в състояние да се качи в метрото, когато не е сам. Искеше отново да бъде себе си, жената, която бе, преди опитът за кражба да обърка всичко, жената, която не губеше самообладание и не знаеше какво е паника. Защото животът ѝ преди нахлуването на крадците беше чудесен... и много по-лесен, защото не включваше терапия досаден психолог с досадни въпроси и нает за през лятото апартамент със сексапилен и очарователен съсед, който я караше да чувства неща, които не искаше да чувства.

Така че, ако искаше да си върне стария живот, ако искаше отново да стане жената, която бе някога, трябваше да започне тук и сега.

Щеше да се качи на проклетия влак.

Взела решение, тя отново си пое дълбоко въздух и пристъпи напред.

Опитвайки се да не го направи прекалено очевидно, пропусна няколко души пред себе си, та двамата с Форд да не се окажат притиснати в дъното на вагона. Озоваха се на около една трета по дължината на пътеката, не прекалено далеч от вратата.

Трябваше да издържи само някакви си четири спирки, напомни си. По-малко от петнайсет минути.

— Ще ме умориш от напрежение — каза Форд и тя примига.

— Моля?

— Срещата ти със Сътър — обясни той, докато вратите се затваряха. — Как мина?

Виктория премести тежестта на тялото си, когато влакът потегли, и прибягна до трика, който бе подействал, когато ѝ се бе завило свят в дрешника на Сътър. Ако се съсредоточеше върху нещо друго, освен страха, тялото ѝ щеше да престане да реагира така, сякаш е в опасност.

Или поне така се надяваше.

— Мина добре.

Разказа му за срещата със Сътър и това наистина ѝ помогна. Въпреки че все още прекалено ясно си даваше сметка за всичко около себе си (най-вече факта, че се намира в препълнен влак под земята), успяваше да поддържа разговора.

— Възможно е да е измислил цялата история през двата часа, преди да се срещнете в кафенето — подхвърли Форд скептично.

— Може би. Ала ти не видя лицето му, когато ме попита за Зоуи. Беше се просълзил.

Форд изсумтя.

— Вероятно се е паникьосал при мисълта как ще плаща издръжка за две деца и таксата на бракоразводния адвокат, когато жена му научи, че уж са били скъсали, и наистина го изрита.

Виктория го смушка.

— Нека видим как ще се развият нещата.

„Метростанция Чикаго“, разнесе се глас откъм системата на метрото, когато пристигнаха на следващата спирка. „Вратите се отварят отдясно.“

Виктория изпусна дъха си. Беше изминала половината път до къщи. Оставаха ѝ само две спирки. Окуражена от тази мисъл, тя усети, че я обзема гордост от постигнатия напредък, когато...

... вратите се отвориха и настана истински хаос.

Голяма група тийнейджъри с еднакви жълти тениски нахлуха във вагона, като се смееха, припяваха си някаква песен и се бутаха един друг.

— Стойте заедно! — извика някой, докато групичката се натъпкваше в бездруго пълния влак. За да им направят място, хората в предната част на пътеката минаха назад.

Тъй като нямаше избор, Виктория направи същото.

Стана ужасно тясно. Пътниците на пътеката бяха натъпкани толкова плътно, че едва можеха да дишат, бутайки се неловко един в друг, когато влакът потегли. Форд сложи ръка на ханша ѝ, за да ѝ

помогне да запази равновесие. Рамото ѝ се бе забило в гърдите му, ала той се държеше с непринудеността на редовен пътник, който неведнъж бе попадал в подобна ситуация.

— Пак е по-добре, отколкото да се мъчиш да си хванеш такси в дъжда — подхвърли той.

„Аха. За нормалните хора.“

— Така е — успя да отговори тя и с всичка сила стисна облегалката на седалката до себе си, залята изведнъж от неприятна топлина.

„Моля те, не сега.“

Заповяда си да каже нещо... каквото и да е.

— Е, за какво беше интервюто ти?

Форд се разприказва, докато тя безмълвно опитваше да се стегне. Ала всеки път щом подхванеше техниките за отпускане („Чувствам се спокойна, раменете ми са отпуснати...“), той ѝ задаваше някакъв въпрос или правеше пауза, сякаш чакаше коментар. Кое то беше съвсем естествено, тъй като за него това беше най-обикновен разговор между двама души, които се возеха в метрото на път към къщи... а не терапия за психическо разстройство.

„Краката и стъпалата ми са топли и натежали.“

Когато приближиха станция „Дивижън“, Виктория трябваше да вземе решение. Можеше да слезе сега, което би изглеждало наистина странно, при положение че живеела само на една спирка от там, и вероятно би подсказало на Форд, че нещо не е наред. Или пък можеше да стисне зъби и да издържи докрай.

Станция „Дивижън“ и нейната спирка „Деймън“ бяха съвсем близо. Деляха ги едва две минути.

Виктория взе решение.

Щеше да довърши започнатото.

Няколко души слязоха на „Дивижън“, ала гръмогласните тийнейджъри никак си заеха и освободеното от тях място, така че все още не можеше да си отдъхне. Влакът потегли и тя си пое дълбоко дъх.

„Врагът ми е отпуснат. Дишането ми е леко и спокойно.“

Нейната спирка, „Деймън“, беше надземна, така че в мига, в който забележеше, че мотрисата започва да се изкачва, видеше сивкавата мъгла на дневната светлина и чуеше тропота на дъждовни капки по прозорците, щеше да знае, че е успяла.

„Цялото ми тяло е отпуснато и леко.“

Форд сведе поглед към нея и устните му се извиха в дяволита усмивка.

— Довечера вкъщи ли ще си? Помислих си, че бихме могли да хапнем нещо.

Знаеше какво би трябвало да отговори, дежурната дръзка закачка, но устните ѝ сякаш се движеха по-бавно от обикновено и тя тъкмо бе започнала да оформя думите, когато...

... влакът спря рязко.

Мъжът пред Виктория се блъсна в нея и тя политна към Форд. Преглътна мъчително, чакайки влакът отново да потегли.

Ала това не стана.

— Хайде де. Сега пък какво? — възнегодува мъжът пред нея.

Виктория се опита да запази спокойствие. Вероятно просто изчакваха друга мотриса да напусне станцията. А после мислите ѝ запрепускаха трескаво. Ами ако не беше някакво временно забавяне? Ами ако се окажеше заседнала в тази подземна метална кутия без изход? Нямаше да издържи; и бездруго вече беше на косъм, влакът просто *трябваше* да потегли, още *сега*, преди да припадне или да направи сцена, преди всички да са я зяпнали, защото щяха да разберат, че нещо с нея не е наред, а най-лошото бе, че и *Форд* щеше да разбере, че нещо с нея не е наред, и...

— Трябва да изляза от тук. — Опита да си поеме дъх, ала не можа; въздухът във вагона беше ужасно задушен.

Форд я погледна и в очите му проблесна разбиране.

— Влакът тръгва — прошепна, сякаш нещо изведнъж си беше дошло на мястото, и успокоително сложи ръка на лакътя ѝ. — Всичко е наред. Всеки момент ще тръгнем.

Мотрисата потегли, но беше твърде късно — главата ѝ олекна, чувстваше се странно откъсната от тялото си, сякаш всичко това се бе превърнало в сън, и Форд ѝ казваше нещо, ала единственото, което тя чуваше, бе оглушителен бял шум, докато зрението ѝ угасваше и я обгръщаше мрак.

— Мисля, че ще припадна — прошепна тя.

Последното, което почувства, преди да изгуби съзнание, бе как ръцете му се обвиват около нея.

До ушите ѝ достигна мъжки глас, заповеднически и властен.

„Направете път.“

Отне ѝ миг да разпознае гласа на Форд, да си спомни къде се намира и да си даде сметка, че се движи.

Той я носеше на ръце към изхода на вагона.

Почувства коравите му гърди до бузата си и силата на ръцете му, които я обгръщаха. Миг по-късно усети, че я лъхва по-хладен въздух, и си пое дъх, бавно и дълбоко.

Форд я намести в ръцете си и до ушите ѝ долетяха други гласове.

— Слязохме от влака, Виктория. — Тонът му беше успокояващ. — Ще се обадя на 911.

„Господи, не.“

И така вече беше направила сцена. Тя се вкопчи в ризата му.

— Не. Просто... не се движи.

Отвори очи с усилие и видя, че двамата с Форд са на перона. Около тях се бяха събрали доста хора.

Които до един я зяпаха.

— Добре съм — каза им и се опита да поразсее неловкостта на ситуацията с шега: — Май не трябваше да пропускам обяда днес.

— Мисля, че няма да е зле да ѝ дадем малко въздух — помоли Форд, след което понижи глас: — Виктория, погледни ме.

Сините му очи бяха топли, по лицето му се четеше смесица от облекчение и окуражение.

— Вече всичко е наред. Аз съм тук.

Виктория усети как нещо я преряза в гърдите и отвори уста, за да му благодари, задето я беше свалил от влака... и в този миг забеляза нещо.

— Целият си мокър.

Косата и тилът му бяха подгизнали, водата се бе разляла по яката и раменете му и бе започнала да се процежда дори по предницата на ризата му и кожената дръжка на пощальонската му чанта. Едва тогава Виктория забеляза, че е само отчасти скрит от навеса на спирката, и си даде сметка, че използва тялото си, за да я предпази, докато я държеше в прегръдките си.

Закриваше я от дъжда.

Той я погледна с мека усмивка и отвърна с леко дрезгав глас:

— Нали каза да не се движа.

Виктория преглътна мъчително и пърхането, което усещаше в стомаха си напоследък, се превърна в същинско ято.

„Господи, не.“

Извърна очи от Форд и се съсредоточи върху дъжда, който капеше от ръба на навеса, мъчейки се да прогони стягането в гърдите си.

„Дишай, Слейд.“

— Виктория... добре ли си? — попита Форд. — Кажи нещо. Трябваше й един миг, за да се съвземе, преди отново да го погледне.

— Просто... просто искам да си ида у дома.

27.

Когато стигнаха до апартамента на Виктория, Форд забеляза, че ръката ѝ трепери, докато пъха ключа в ключалката.

— Нека аз. — Взе нежно ключа от нея, отключи и я пусна да влезе. Пусна на пода чантата си и нейното куфарче, които един услужлив пътник бе свалил от влака, след като тя припадна.

— Трябва да си облека нещо сухо — каза тя. И двамата бяха извадили чадърите си по пътя от метростанцията, но дъждът се беше усилил и крачолите на панталона ѝ бяха подгизнали.

Форд прокара пръсти през мократа си коса.

— Аз също. Ще подпра вратата ти с резето, за да мога да вляза, когато се върна.

Виктория се поколеба за миг, но после кимна.

— Окей.

Форд взе чантата си и отиде в апартамента си. Когато остана сам, спря и прокара ръка по лицето си, тъй като се нуждаеше от минутка, за да проясни мислите си.

Онзи миг, в който Виктория се бе свлякла във влака и бе припаднала в ръцете му, бе нещо, което дълго нямаше да забрави. Може би никога. Страх, който го бе обзел при мисълта, че може да е нещо сериозно, и огромното облекчение, когато я бе видял да отваря очи и да го поглежда с изражение, което бе така невероятно и нетипично уязвимо, че бе изтръгнало някъде дълбоко от него почти неудържим порив да я закриля... Тези мощни емоции не приличаха на нищо, което бе изпитвал досега.

Изпусна дъха си, без да е сигурен какво да прави е това.

Засега обаче трябваше да се съсредоточи върху нея. Побърза да свали мокрите дрехи, избърса си косата и obu дънки и тениска. Когато се върна в апартамента ѝ, видя, че тя все още е в спалнята. Не знаеше дали ръцете ѝ треперят, защото ѝ беше студено от дъжда, или понеже бе в нещо като шок от припадъка, но каквото и да беше, определено щеше да ѝ помогне да изпие нещо топло. След като прерови

шкафовете в кухнята ѝ, намери чай от лайка и сложи чайника на котлона.

Виктория се показва от спалнята; беше прибрала косата си на опашка и носеше дънки и лек пуловер. Настани се на един от високите столове до кухненския плот и го загледа как излива горещата вода в чашата с пакетчето лайка.

— Благодаря ти — каза тя.

Звучеше унило, което беше необичайно за нея. Разбира се, току-що бе припаднала в метрото. Едва ли би могъл да очаква да се премията през глава точно сега.

Настани се на стола до нея, докато тя обвиваше длани около чашата.

— Трепериш. Ще ти донеса одеяло. — Погледът му се плъзна наоколо, чудейки се дали ще успее да надвие убедеността ѝ, че не се нуждае от лекар. Тя можеше да се възмущава и да беснее колкото си иска, но ако му се стореше, че нещо не е наред, дори да бе нещо съвсем незначително, щеше да я метне през рамо и да я отнесе в проклетата болница.

Виктория поклати глава.

— Добре съм. Ще ми мине след няколко минута. Така стана и миналия път, когато припаднах.

Форд започна да слага нещата по местата им. Очевидно случилото се днес не беше просто резултат от това, че не бе обядвала. Спомни си, че една неделна сутрин, преди няколко седмици я беше видял да се държи малко странно на спирката на метрото. Очевидно се бе опитвала да убеди сама себе си да се качи във влака.

Реши, че е най-добре да бъде директен.

— Да нямаш клаустрофобия?

Виктория наклони глава на една страна.

— Хм. Това не звучи чак толкова странно. Да кажем, че да.

Форд протегна ръка и прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— А защо не опитаме с истината?

Тя срещна погледа му за миг, а после сведе очи към чая си и отпи.

— Истината. Е, добре.

Избягваше погледа на Форд, трудно ѝ бе да срещне очите му, когато знаеше какво предстои.

— Ами от известно време получавам... пристъпи на паника — започна.

— Пристъпи на паника. Ясно. — Той изпусна дъха си и кимна. — Само в метрото ли ги получавааш?

— Също така във фитнеса и веднъж в асансьора. А онзи ден ми стана зле, когато бяхме в дрешника на семейство Сътър. Но във влака ми е най-трудно. Както видя със собствените си очи.

— Тези пристъпи отскоро ли се появиха?

Виктория се усмихна едва-едва. *Естествено*, че щеше да има цял куп въпроси. Той винаги задаваше въпроси.

— Преди няколко месеца. За първи път се случи, докато се криех в дрешника ми по време на опита за обир.

Челюстта му се напрегна.

— Трябваше да те разпитам повече за случилото се. Само че ти като че ли не искаше да говориш за това и...

— Не става въпрос за опита за обир. Очевидно той е бил просто катализаторът, изкарал всички тези по-сериозни проблеми на повърхността.

Форд наклони глава на една страна.

— Какви проблеми?

— Е, това е големият въпрос, нали? — Тя отново отпи от чая, спечелвайки си мъничко време. Част от нея се изкушаваше да се измъкне от този разговор с лъжа, ала друга част искаше (може би дори се нуждаеше) той да разбере причините да е такава, каквато бе. — Според терапевта ми имам почти натрапчива нужда да изглеждам така, сякаш всичко е наред. Също така и проблеми с доверието, страха от изоставяне и нуждата от контрол, които очевидно се отразяват на способността ми да имам истински здрави връзки. — Стрелна го с поглед, за да види как ще реагира.

Форд изпусна дъха си, без съмнение, осмисляйки чутото.

— Окей.

Виктория се усмихна неловко.

Той очевидно внимателно обмисли следващия си въпрос, преди да го зададе.

— Терапевтът ти каза ли защо според него имаш подобни проблеми?

— Заради детството ми. Какво клише, а? — подхвърли тя престорено нехайно, а после стана сериозна. — Заради това, че баща ми ни напусна. Както и поради това, че малко по-късно майка ми опита да се самоубие.

Форд сложи ръка върху нейната и гласът му омекна.

— Виктория...

— *Добре* съм — предизвикателно заяви тя по навик. — Беше преди много време, случи се и двете с майка ми се справихме. Просто по време на опита за обир, докато бях на телефона с оператора на 911, то по някакъв начин пробуди спомена за станалото. Но не искам да си мислиш, че съм преживяла огромна трагедия, и...

Форд я прекъсна.

— Това, което си мисля, е, че много хора са преживели в детството си неща, с които са принудени да се справят дори след години. И понякога тези неща ти объркват главата, независимо дали го искаш, или не.

Виктория се смълча.

Прав беше. В главата ѝ наистина нещо беше объркано. Вярно, отстрани изглеждаше съвсем наред. Нали именно това искаше да си мислят другите и единствено тази своя страна им разкриваше. И все пак ето я тук, уж коравата, овладяна, уверена Виктория Слейд, която толкова се боеше да не изгуби контрол, че си беше докарала истински пристъп на паника и бе припаднала пред цял вагон пътници.

На това му се казваше да запазиш самообладание.

Засмя се невесело, гласът ѝ, когато проговори, бе суховат:

— Леле. Можех да си спестя цял куп пари за терапевт и просто да си поприказвам с теб. — Извади ръка изпод неговата и стана, за да отиде до прозореца, прокарвайки пръсти през косата си.

Чу как Форд също се изправи и затвори очи, когато миг по-късно почувства силните му ръце да се обвиват около нея.

— Ако ни затвореха сами в кабинета на някой психотерапевт за цял час, не съм сигурен, че би ни останало много време за говорене — подхвърли той.

Виктория усети как я жегва горчиво-сладка болка. Искеше да я накара да се усмихне. Естествено, че щеше да направи точно това.

Колкото и да я болеше да си го признае, като се имаше предвид как бяха започнали нещата помежду им, да не говорим пък за немалкото му его, той наистина беше добър човек.

Всъщност е страхотен човек. В допълнение към всичко, което бе казала на доктор Метцел за него, Форд имаше невероятно закрилническо отношение към всички, на които държеше... и именно това, а не очите му, страхотното тяло, нито дори невероятният му чар, бе най-привлекателното у него.

В една алтернативна вселена, в която всичко е много по-различно, вероятно тъкмо Форд би могъл да е мъжът, в когото тя би се... Както и да е.

Пое си дълбоко дъх и се обърна към него, срещайки погледа му.

— Ето как стоят нещата. След случилото се във влака днес смятам, че ще е най-добре да се съсредоточа върху този проблем с паниката и да се взема в ръце.

— Съгласен съм, че трябва да се погрижиш за себе си. — Той се усмихна. — Но дори и с „този проблем с паниката“, ти си един от най-уравновесените хора, които съм срещал някога.

„Само ако знаеше...“

— Не, имам предвид, че трябва да се съсредоточа единствено върху пристъпите на паника. И работата си, естествено. — Тя помълча за миг. — С други думи, точно сега едва ли е най-подходящият момент да имам каквато и да е връзка.

Форд не отговори веднага, просто я гледаше с пронизващите си сини очи.

— И току-що го реши, така ли?

— Ами да — отвърна Виктория, опитвайки се да звучи нехайно.

— Защо?

— Както ти казах, след този пристъп на паника смятам, че трябва да се съсредоточа върху терапията и...

— ... работата си — довърши той вместо нея. — Аха. Същата терапия и работа, с които си се занимавала през последните няколко седмици, през цялото време, откакто сме заедно. Ала ето че сега изведнъж трябва да се съсредоточиш единствено и само върху тях.

Думите му я накараха да заеме отбранителна позиция.

— Не видя ли какво се случи в метрото? О, извинявай, сигурно някой друг беше принуден да ме свали от влака, докато бях в

безсъзнание. Според мен е повече от очевидно, че каквото и да съм правила през последните седмици, не е действало.

Опита да се отдръпне, защото той отново беше прекалено близо и защото трябваше да се скрие от проникателните му очи на репортер. Само че той улови ръката ѝ и я задържа.

— Виктория.

Приближи се още малко и тя едва не отстъпи назад, ала тогава *наистина* щеше да изглежда така, сякаш бяга от него. Ето защо остана на мястото си, заповядвайки си да запази самообладание и потискайки порива да облегне лице в шепата му, когато той я докосна по бузата.

— Защо толкова се боиш от това? — попита той дрезгаво, свел поглед към нея. — От нас?

Виктория усети, че очите ѝ парят, и начаса потисна придошлите чувства и ги погребва дълбоко.

— Форд, наистина съжалявам, ако по някакъв начин съм те подвела. — Гласът ѝ беше нежен, но твърд. — Само че... няма никакво „нас“.

Той свали ръка от лицето ѝ и направи крачка назад.

— И двамата се съгласихме, че просто се забавляваме.

— Наистина — отвърна той. — И ако действително е само това, не виждам защо изведнъж се появи проблем.

Виктория се опита да го омаловажи:

— Не казвам, че има проблем. Ала след случилото се днес, аз... Нуждая се от лично пространство.

— Лично пространство. — Форд прокара ръка по челюстта си и кимна. — Окей. Разбирам. Не ми е приятно да те оставям сама точно сега, но щом като от това имаш нужда, ще дойда по-късно. Какво ще кажеш да намина след няколко часа?

В гърлото на Виктория заседна буца. Предложението му беше наистина мило.

— Благодаря, няма да е необходимо.

Той отстъпи назад и се вгледа изпитателно в нея.

— Какво, *по дяволите*, става, Виктория?

Тя примига, хваната неподготвена от неочаквания му гняв.

— Казах ти какво става.

Форд отново се приближи, изражението му беше смесица от гняв и нещо, което Виктория не можеше да разчете.

— До тази вечер всичко беше наред. А после ти припадна и ето че ме гониш. — Той замълча за миг. — Да не би... да не би да сбърках някъде?

— Не — побърза да отвърне тя, чувствайки се ужасно, че изобщо се бе наложило да ѝ задава подобен въпрос. — Ни най-малко.

— Тогава помогни ми да разбера какво се случва. — Изражението му омекна. — Виктория, говори с мен.

Тя сведе очи към пода за миг, а после отново срещна погледа му.

— Не искам да се караме, Форд.

Той дойде още по-близо и устните му се извиха в топла усмивка.

— Колкото и да е невероятно, този път и аз не искам да се караме.

— Ала искам да си вървиш — меко добави тя и Форд се закова на място.

За миг нещо пробяга в очите му, а после лицето му придоби каменно изражение.

— Знаеш ли какво? — каза хладно, докато се отдръпваше назад. — Така да бъде. Години наред живях с човек, чиито настроения непрекъснато семеняха. Някой, който в един момент бе най-добрият ми приятел, моят герой, а на следващата сутрин се събуждаше с махмурлук или дори все още неизтрезнял и ми казваше да му се махам от очите или пък ми зашлевяваше шамар, защото съм вдигал прекалено много шум, играейки баскетбол навън.

Виктория направи крачка към него.

— Форд.

— Недей. — Той вдигна ръка. — Не ме искаш в живота си, Виктория? Няма проблем. Отивам си, без да задавам никакви въпроси повече.

И без да я поглежда, той се обърна и си тръгна, затръшвайки входната врата след себе си.

Останала сама, Виктория сложи ръка на стомаха си и си пое дъх, бавно и дълбоко, точно както я беше научил добрият доктор.

„Дишай, Слейд. Просто дишай.“

28.

В петък сутринта Виктория за пореден път се улови, че се взира през прозорците на кабинета си, когато Уил се появи, носейки информация.

Исправи се в стола и си лепна усмивка.

— Е? Какво научи?

Пощата за деня вече беше пристигнала и за пореден път в нея нямаше резултати от теста за бащинство на Питър Сътьр. Твърдо решена да не остави нещата да изгубят скорост сега, когато бе привлякла вниманието на Сътьр, Виктория бе помолила Уил да се обади в лабораторията и да провери колко време ще им отнеме да получат резултатите.

— Няма да повярваш — от лабораторията казаха, че Сътьр изобщо не се е появил, за да си направи теста — съобщи й Уил.

— Шегуваш се!

Щеше да го направи на нищо.

— Благодаря ти, Уил — добави и когато асистентът й излезе от стаята, взе телефона и избра служебния номер на Питър Сътьр.

— Е, господин Сътьр, изглежда, че ще трябва да го направим по трудния начин — заяви, когато той вдигна.

— Не, не... всичко е наред — отвърна той начаса. — Възнамерявах да ви се обадя днес и да ви обясня. Ще отида в лабораторията през обедната си почивка, кълна се. Тази седмица беше истинска лудница — един от резултатите от пренаталното изследване на Мелани беше абнормален, така че трябваше да направим ултразвук, но резултатите не бяха ясни и се наложи амниоцентеза... за щастие, с бебето всичко е наред. Но покрай всички тези медицински процедури и проблемите вкъщи така и не намерих време да отида в лабораторията.

Или Виктория губеше способностите си, или Питър Сътьр бе най-добрият лъжец, когото бе срещала някога. Защото въпреки невдъхващото му доверие минало тя му повярва.

За което можеше само да се съжاليا, тъй като в сегашното си настроение определено си търсеше някого, когото да сравни със земята.

— Днес, господин Сътър — настоя тя с нетърпящ възражение тон. — Става въпрос за вземане на малко слюнка, не за операция на мозъка. Отидете в лабораторията, ако не искате да се появя във фитнеса ви с клечка за уши и сама да я взема.

Когато затвори, се поколеба дали да не се обади на Никол, за да ѝ каже какво става, но в крайна сметка реши да изчака следобеда, за да види дали Сътър наистина ще отиде в лабораторията, както беше обещал.

А после, за кой ли път тази седмица, мислите ѝ се насочиха към другия Диксън. Онзи, който преди четири дена беше изхвърчал от апартамента ѝ.

„Не ме искаш в живота си, Виктория? Няма проблем. Отивам си, без да задавам никакви въпроси повече.“

Чувствайки се ужасно заради караницата им, на следващата сутрин тя му бе изпратила съобщение, в което се извиняваше за това, как бяха свършили нещата между тях. Отговорът му, дошъл няколко часа по-късно, бе кратък и не особено мил.

„Не го мисли.“

Оттогава не го беше виждала, макар да знаеше, че е наблизо. Вечер го чуваше през стената на спалнята — както обикновено, гледаше късните новини, докато тя лежеше в леглото си и се преструваше, че чете.

Известно време се бе колебала дали да не почука на вратата му и да се опита да изгладни положението, но в крайна сметка бе решила, че навярно е най-добре да остави нещата така. Форд очевидно нямаше никакво желание да разговаря с нея... И тя несъмнено си го заслужаваше. *Наистина* беше сложила край на отношенията им напълно неочаквано, след като той я беше свалил от влака на ръце и всячески се бе опитал да ѝ помогне.

„Сама си го изпроси, моето момиче.“

А, добре. Тя и дрзкото ѝ подсъзнание отново си говореха. Очевидно недоволен от караницата с Форд, досадният вътрешен глас цяла седмица си мълчеше.

Ала като никога дръзкото ѝ подсъзнание имаше право — наистина си го беше изпросила. И все още смяташе, че е постъпила правилно, само дето... не бе очаквала, че ще се чувства толкова гадно.

Очевидно просто трябваше да се върне към някогашната си рутина. Не се съмняваше, че тягостното усещане, което я изпълваше, ще се разсее след няколко дни, а дотогава тя щеше да продължи напред и да си върши работата.

Така че, когато няколко минути по-късно Уил влезе в стаята, за да ѝ съобщи, че уговорката ѝ за единайсет и половина е тук (вечно спорещият и заядлив противников адвокат, който веднъж я беше нарекъл „мъжемелачка“ в съда), Виктория се усмихна и се приготви за битка.

— Нека влезе.

Същата вечер Форд седеше в един от кварталните барове с бира пред себе си и зяпаше телевизора, по който течеше „Ванила Скай“, слушайки само с половин ухо поредния ерудиран дебат между Чарли и Тъкър: кое животно най-малко биха искали да срещнат в естествената му среда — акула, мечка или лъв.

— За каква акула говорим? — попита Чарли.

— Голяма бяла — отвърна Тъкър.

— Ами мечката? Кафява или гризли?

— Няма значение. Гризли.

Чарли помисли малко.

— Ами тогава избирам лъв.

— Би предпочел да се срещнеш с голяма бяла акула вместо с лъв? — изсумтя Тъкър презрително. — Друг път. Хората са безсилни във водата срещу едно от тези чудовища.

— Да, но от тези три животни нито акулата, нито мечката иска да те изяде — възрази Чарли. — За разлика от лъва.

Тъкър не беше съгласен.

— Лъвовете са мързеливи. Пък и мъжките, така или иначе, не ловуват. Ако току-що се е нахранил, бас държа, че би могъл да минеш покрай него, докато се излежава, и той просто ще подхвърли: „Как я караш, мой човек? Остана ми малко импала, ей там, под оная акация, ако я искаш.“

Форд поклати глава и отпи от бирата си.

— Кой каза, че трябва да е мъжки? — попита Чарли.

— Аз. Ако имах предвид женски, щях да кажа „лъвица“.

— Ти какво, да не си „Нешънъл Джиографик“? Кой казва „лъвица“? — Чарли се обърна към Форд. — Ами ти? Срещу кое животно най-малко би искал да се изправиш в естествената му среда — мечка, лъв или акула?

— Крокодил.

— Крокодил. Появи се още един кандидат. — Тъкър повика сервитьорката. — Мой ред е. — Погледна чашата на Форд, която беше празна едва до половината, и се ухили. — Караш полека, а? Да нямаш страстна среща с бъдещата ми съпруга след това по-късно тази вечер?

Форд го изгледа кисело.

— Всъщност с бъдещата ти съпруга вече не се срещаме.

Тъкър го зяпна с широко отворена уста.

— Какво? Кога се случи това?

— Човече, та тя беше на барбекюто у вас само преди шест дена — обади се и Чарли. — Кога успя да скапеш всичко?

Тъкър го смушка.

— Браво на теб, Чарлз. Страшно си деликатен.

Чарли го изгледа ядосано.

— Сякаш ти пък знаеш какво да кажеш. — Той посочи Форд. — Винаги Брук се оправя с деликатните ситуации.

— Така е. — Тъкър погледа Форд за миг, а после се наведе към Чарли и прошепна: — Май няма да е лошо да й пуснем съобщение. Струва ми се малко... потиснат.

За бога!

— Никой няма да пише на Брук — отсече Форд. — Първо, тя е в командировка и второ, изобщо не съм потиснат. — Виждайки недоверчивите погледи на приятелите си, той продължи: — Хайде де. От самото начало знаех, че това с Виктория не е нищо сериозно. Каза, че се нуждаела от лично пространство, така че се съгласихме да престанем да се виждаме. Не е кой знае какво. — Вярно, това беше посъкратена версия на случилото се предишния понеделник, но Форд не виждаше причина да сподели с Чарли и Тъкър подробностите за припадъка на Виктория... нито пък за последвалата караница.

Освен това, както бе осъзнал през тези няколко дни, вероятно беше за добро, че двамата с Виктория повече не се срещаха. Нещата между тях бяха започнали да стават прекалено... истински. А той не го искаше. В понеделник просто го бяха хванали неподготвен — не бе очаквал тя да прекрати всичко толкова неочаквано.

Не че имаше значение.

— И ти наистина си добре? — попита Чарли.

— Абсолютно — увери го Форд.

Тъкър вдигна бирата си.

— Човече, добре дошъл обратно.

Форд също вдигна чашата си и се усмихна широко.

— Че аз никъде не съм ходил.

Довърши бирата, като си разменяше майтапи с Чарли и Тъкър и се забавляваше страхотно. Приятелите му заприказваха някакви жени (много ясно!) и тъкмо когато обмисляше дали да си поръча още едно питие, Форд зърна дълга, кестенява опашка с крайчеца на окото си.

Обърна се рязко... и видя жена на двайсет и няколко години. Тя улови погледа му и се приближи с усмивка.

— Извинявам се — каза той. — Припознах се.

Хубава, с къса пола и невероятно дълги крака, тя посочи празната му чаша.

— Защо не ти поръчам едно питие, докато чакаме да се появи тази, с която ме обърка?

Форд оценяваше жеста и при други обстоятелства вероятно би приел предложението й.

— Благодаря, но тази вечер излязох само за да се видя с приятелите ми.

— Окей. Няма проблем. — И като сви безгрижно рамене, тя се върна при приятелките си.

Няколко минути по-късно Тъкър дойде при него и кимна към брюнетката.

— Ха. Мислех, че ще ти се отвори парашутът.

— Не, просто искаше да знае колко е часът. Каза, че си имала гадже. — Форд сви пресилено рамене. — Какво да се прави.

Тъкър го изглежда, а после се пресегна и стисна рамото му; гласът му изведнъж стана необичайно сериозен:

— Хей. Понякога печелиш, друг път губиш, нали така?

Форд се усмихна.

— Точно така, Тък.

В продължение на един дълъг миг никой от тях не каза нищо. Нямаше нищо за казване.

А после Тъкър отметна глава назад и се ухили.

— Значи, мога да се пробвам с брюнетката, нали?

Форд се засмя. Е, поне някои неща никога не се променяха.

— Действай.

29.

Тази събота, като никога, Виктория имаше много за разказване по време на ежеседмичната си сесия с добрия доктор.

Крачейки напред-назад в кабинета му, тя описа пристъпа си на паника и го подложи на кръстосан разпит за ефективността на техниките му за отпускане и предполагаемия ѝ напредък — които ѝ се струваха доста съмнителни с оглед на скорошните събития.

— Виждам, че си разстроена — спокойно отбеляза доктор Метцел, когато тя най-сетне млъкна.

Виктория изсумтя. Истински телепат.

Доктор Метцел махна към стола.

— Моля те, седни.

Тя се поколеба за миг (беше се поколебала и дали изобщо да дойде), но после все пак се настани на мястото срещу него.

Да, беше ядосана на доктор Метцел заради тази стъпка назад. И *трябваше* да му бъде ядосана... на него, или на някого другиго. Защото отминеше ли гневът ѝ, щеше да е принудена да се замисли върху факта, че няма да е толкова лесно да се справи с пристъпите на паника, колкото си мислеше, а това... я плашеше.

Никога през живота си не бе позволявала на нещо да я надвие и проклета да е, ако го допуснеше сега.

— Разбирам недоволството ти — каза доктор Метцел, — но въпреки това смятам, че постигаш напредък.

— Кажете го на седемдесетте души, които ме видяха да припадам в метрото. Или на Форд, който трябваше да ме изнесе на ръце, като някоя изпаднала в беда девица. Имате ли представа колко бе уничително? — Тя се посочи право в гърдите, с усилие сдържайки чувствата си. — Аз *нямам* нужда да бъда спасявана.

Доктор Метцел я изгледа изучаващо.

— Защо не слезе на някоя от предишните спирки? Това незабавно би разрешило проблема.

— Вече ви казах, не исках Форд да научи за пристъпите на паника.

— Защо не?

Виктория изпусна дъха си. Тези негови безкрайни въпроси.

— Това е без значение. С Форд вече не се срещаме. В понеделник сложих край на връзката ни. — Тя махна с ръка. — Давайте, ще изчакам, докато си го запишете в бележника.

Пациентката не демонстрира никакъв напредък и продължава да бъде истински трън в задника.

Буквално си го представяше как удря печат върху досието ѝ с две думи, написани с червено мастило: *безнадежден случай*.

Вместо това доктор Метцел задържа погледа ѝ.

— Защо сложи край на връзката си с Форд?

— Не искам да говоря за него.

— А аз мисля, че искаш. Не беше нужно да ми казваш, че вече не се срещате.

Виктория не отговори веднага. Цяла седмица се опитваше да прикрие факта, че нещо не е наред. И честно казано, започваше да се уморява.

Доктор Метцел придърпа стола си малко по-близо до нейния и се приведе напред, подпирайки ръце върху коленете си.

— Знам, че гледаш на мен като на враг, Виктория, но ако щеш вярвай, аз наистина искам да ти помогна. И съм убеден, че мога да ти помогна. Стига да ми позволиш.

Тя поклати глава, знаеше, че отвори ли тази врата, ще означава да изрече на глас неща, които не искаше да признае дори пред себе си.

— Не мога да изпитвам подобни чувства към Форд.

— Защо не? — настоя доктор Метцел.

Виктория срещна погледа му.

— Защото не се нуждая от никого по този начин. — Той не отговори, очевидно очаквайки тя да продължи. Е, добре. Щеше да го направи, само този път. — Попитахте ме какво изпитах в деня, когато се прибрах у дома и открих майка ми в безсъзнание. В началото, докато чаках линейката, бяха най-вече шок и страх, и цял куп обещания, че ако тя се оправи, оттук нататък ще бъда достатъчно силна и за двете ни.

„Ще се оправиш, мамо. Аз ще се грижа за теб. Само не ме изоставяй, моля те, моля те.“

Виктория се прокашля, опитвайки да се пребори с паренето в очите си.

— Ала когато отидохме в болницата, след като видях как я откарват на носилка, нямаше какво друго да правя, освен да чакам.

И докато си седях там, единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че тя бе *поискала* да ме напусне. Собствената ми майка. И това усещане бе безкрайно по-страшно от всичко, което бях изпитала, когато баща ми си тръгна, защото тя дори не се сбогува. Дори не ми остави бележка.

Виктория среща погледа на доктор Метцел.

— Попитахте ме дали й бях ядосана. Не бях ядосана... чувствах се *предадена*. Бях на десет години и тя бе всичко, което имах. Какво, по дяволите, си е мислила, че ще се случи с мен, ако тя умре? Помислила ли бе изобщо за това?

— Зададе ли й този въпрос?

— Как не, тя точно от това се нуждаеше, от още повече угризения. Не можех да я попитам. Ужасявах се, че ако направя дори една погрешна стъпка, тя може да опита отново. Така че постъпих така, както бях обещала. Стиснах зъби и бях достатъчно силна и за двете. — Виктория отпусна ръце в скута си. — Сега, като възрастна, си давам сметка, че опитът за самоубийство на майка ми не е имал нищо общо с мен, че е бил плод на депресията ѝ. Смятам също така, че нарочно е взела хапчетата, преди да си дойда от училище, защото дълбоко в себе си е искала да я намерят. Искала е помощ. — Гласът ѝ стана по-тих: — Но не съм забравила как се чувствах, докато седях в чакалнята на болницата, сам-самичка. Не съм забравила болката от това, че съм изоставена от човека, когото обичах повече от всичко на света. Някой, който си бях мислела, че никога няма да ме напусне. Всеки ден виждам болката върху лицата на хората, когато връзките им се разпадат. Затова ги питам от какво се нуждаят, за да продължат напред, а после правя всичко по силите си, за да им го дам. Ала никога не им казвам, че *знам* какво преживяват. Познавам чувството да бъдеш отхвърлен, болката и страха, които те сграбчват за гушата, когато осъзнаеш, че отсега нататък ще трябва да се справяш сам, но и представа си нямаш как ще успееш. — Тя погледна доктор Метцел в

очите. — Така че моят въпрос към вас, докторе, е: след като познавам тази болка и веднъж вече съм я преживяла, защо, за бога, бих позволила на някой друг да ме нарани по същия начин?

Той изглеждаше готов за този въпрос.

— Защото не всички си тръгват.

— Близко половината бракове свършват с развод. Това са страшно много хора, решили, че искат да се махнат от нещо, което би трябвало да продължи до края на живота им.

Думите на доктор Метцел прозвучаха по-разпалено, отколкото Виктория го бе чувала да говори някога:

— Защото добрите моменти си заслужават, независимо какво може да се случи след време. Защото откриваш някого, заради когото си струва да се изправиш срещу най-големите си страхове, някого, заради когото си готов да рискуваш.

Виктория извърна очи и поклати глава.

— Казвате го, сякаш е толкова лесно. — Помълча за миг, а после продължи: — Нали си давате сметка, че всичко това е без значение? Дори ако бях готова да рискувам (а не казвам, че съм), то не променя факта, че Форд също си има свои собствени проблеми с обвързването.

— Вярно е, че да кажеш на Форд какво изпитваш, означава да поемеш риск. — Доктор Метцел се усмихна. — Но ако щеш вярвай, ти не си първата, която се бои да бъде уязвима, когато става дума за връзки.

Думите му я накараха да се усмихне.

— А пък аз си мечтаех да поведе всички онези, които се боят от близост и изоставяне. — Замълча за миг, твърдо решена да изясни нещо. — И не гледам на вас като на враг. Просто... понякога ме влудявате.

Доктор Метцел се засмя и кимна.

— Ще го приема.

В следващия понеделник, след като мина през съда, Виктория се върна в кантората и откри, че Питър Сътър бе оставил съобщение за нея.

— Искаше да знае кога ще пристигнат резултатите от теста за бащинство — каза Уил. — Стори ми се страшно нетърпелив.

Виктория направи физиономия. О, разбира се, сега Сътър нямаше търпение да получи отговор, след като миналата седмица ги беше държал на тръни. За щастие, тя се беше обадила в лабораторията след посещението му в петък и ги бе попитала дали има някакъв начин да ускорят резултатите.

— Няма проблем. Срещу допълнително заплащане можем да ви ги изпратим по факса в рамките на един работен ден.

Тъй като плащаше разходите от джоба си, Виктория се бе съгласила.

— Имам друг разговор — каза тя на Уил. — Ще се обадиш ли на Сътър, за да му съобщиш, че очаквам да получа резултатите до обяд?

Уил кимна.

— Нямах проблем.

Час по-късно Уил влезе в кабинета ѝ и тъй като тя отново бе на телефона, остави една бележка на бюрото ѝ.

„Питър Сътър е тук.“

Изненадана, Виктория оформи едно безмълвно „Тук?“, докато противниковият адвокат продължаваше да говори в ухото ѝ. Когато Уил кимна, тя приключи възможно най-бързо с обаждането и отиде до бюрото му.

— В чакалнята е — уведоми я асистентът ѝ. — И очевидно не е сам.

Виктория наклони глава на една страна.

— Довел си е адвокат?

Май все пак се беше приготвил за битка.

Да го видим тогава.

— Рецепционистката каза единствено, че не бил сам — обясни Уил. — Искаш ли да проверя?

— Не, сама ще отида.

Виктория пое по коридора, чудейки се дали щеше да заvari до Сътър някой от обичайните заподозрени от гилдията на бракоразводните адвокати в Чикаго. Когато сви зад ъгъла, действително видя познато лице.

Но не каквото бе очаквала.

Седнали един до друг в кожените столове в чакалнята, я очакваха Питър Сътър и жена му Мелани. Виктория примига, а после се приближи, протягайки ръка, когато те се изправиха.

— Господин Сътър, госпожице Еймс... каква изненада.

Питър изглеждаше невероятно нервен.

— Аз, във, този уикенд разказах всичко на Мелани. Истината, цялата истина и нищо друго, освен истината.

Мелани се усмихна неуверено на Виктория.

— Съжалявам, че се появихме без предупреждение. Сигурна съм, че сте страшно заета.

— Нямахме търпение да разберем какви са резултатите, така че, когато асистентът ви ми каза, че ще ги получите до обяд, решихме да дойдем и лично да ги научим — обясни Питър.

Виктория трябваше да признае, че бе изненадана от това развитие на нещата — циникът в нея бе убеден, че Сътър до последния възможен момент ще отлага да разкаже на жена си за Никол и Зоуи. Погледна си часовника.

— Вече е почти обяд, значи, всеки момент ще ги получим. Защо не отидем да изчакаме в кабинета ми? — Повече ги по коридора, улавяйки погледа на Уил, докато минаваха покрай бюрото му.

Тя повдигна вежди: „Нещо от лабораторията?“.

Уил поклати глава.

Когато се озоваха в кабинета ѝ, тя посочи столовете пред бюрото си.

— Заповядайте, седнете. — Самата тя се настани срещу тях. — Да ви предложи нещо за пиене? Кафе, чай?

И двамата помолиха за вода. След като пресуши половин чаша, Питър погледна първо към жена си, а после към Виктория.

— Май не съобразихме колко неловко може да стане, когато решихме да дойдем и да изчакаме тук — пошегува се той и се размърда притеснено в стола си.

— Как върви продажбата на апартамента? — попита Виктория, опитвайки се да намери неутрална тема.

— Една от двойките дойде за втори оглед този уикенд. Мисля, че наистина го харесаха. — Мелани се усмихна. — Разбира се, мислех същото и за вас и вашия приятел, така че може и да се заблуждавам.

— О, мъжът, който дойде с мен на огледа, не е приятелят ми — побърза да уточни Виктория. — Всъщност ако трябва да съм напълно откровена, той е братът на Никол.

— Братът на Никол? — Питър прокара ръка по устата си. — Страхотно. Сигурно ме мисли за истински задник.

— Наистина ли? Двамата не излизате заедно? — учуди се Мелани. — Ха. Бих се заклела, че усетих химия между вас.

За щастие, в този миг на вратата се почука и тримата погледнаха към Уил, който влезе в кабинета на Виктория с факс в ръка.

— Току-що пристигна от лабораторията. — Той го подаде на Виктория и излезе.

Тя погледна Питър, чието коляно подскачаше неспокойно, а после и към Мелани, която стисна облегалките на стола си.

Без да го прочете, Виктория плъзна листа към тях.

Питър го погледна и си пое дълбоко дъх. Мелани се протегна и улови ръката му.

— Всичко е наред, Питър — меко каза тя. — Каквото и да пише, всичко ще бъде наред. Ще се справим. Заедно.

Питър я погледна право в очите.

— Знаеш колко много те обичам, нали?

— Да. — Мелани се усмихна нежно. — Разбрах го през тринайсетата нощ, в която ти седя на стъпалата пред нас.

— Седях на стъпалата пред вас четиринайсет нощи.

— Знам. Накарах те да останеш още една за всеки случай.

Питър се засмя, а после поднесе ръката на жена си към устните си и я целуна.

Докато гледаше тази сцена иззад бюрото, Виктория имаше чувството, че се натрапва на нещо много лично.

Ала едновременно с това беше странно трогната.

В продължение на осем години бе гледала и слушала безброй двойки да се карат и разправят. Станала бе свидетелка на рухването на толкова много връзки, че не можеше да ги изброи. Кантората ѝ бе място, където браковете умираха и „те живели щастливо до края на живота си“ се оказваше просто празна фантазия.

Но не и днес.

Питър и Мелани я погледнаха и се изчервиха, сякаш едва сега си бяха спомнили, че и тя е в стаята.

— Съжалявам. Тази седмица беше истинско изпитание. Е, добре. Да го направим. — Питър взе факса, прегледа първата страница и

отгърна на следващата, където бяха резултатите. — Моя е — каза той на съпругата си. — Имам дъщеря.

Очите на Мелани се напълниха със сълзи и тя стисна ръката му.

— Окей.

Питър се обърна към Виктория с внезапно одрезгавял глас:

— Как се казва?

— Зоуи.

— Зоуи — повтори той. — Красиво име. — Замълча, сякаш не бе сигурен какво да добави.

— Помолих Никол да ми изпрати нейна снимка по имейла. Искате ли да я видите? — предложи Виктория.

— Да, моля ви.

Виктория отвори снимката на Зоуи на своя iPad и го подаде на Питър.

Мелани закри устата си с ръка.

— Господи, одрала ти е кожата.

Питър избърса очите си.

— Наистина. — Отне му един миг, докато се овладее, а после се обърна към Виктория. — Кога може да я видим?

През следващите няколко минути обсъждаха свободните си дни и Виктория обеща да им се обади с точните дати веднага щом се чуе с Никол. Очевидно им предстоеше да обсъдят издръжката и родителските посещения, но засега ѝ се искаше да даде възможност на Питър и Мелани просто да осмислят случилото се.

— Благодаря ви, че ме издирихте — каза Питър, докато тя ги изпращаше до изхода. — Дойде ни изневиделица, но не мога да си представя да имам дъщеря и да не бъда част от живота ѝ.

Виктория се усмихна, въпреки че от забележката нещо я жегна.

— Няма защо. Ала заслугата за това, че ви открихме, е най-вече на брата на Никол.

Мелани стисна ръката ѝ.

— Ще чакаме да ни се обадите. — Тя се отправи към изхода, но после спря и посочи себе си и Питър. — О, и между другото, наистина бяхме скъсали.

Бяхме скъсали!

Виктория се усмихна и ѝ кимна.

— Сигурна съм.

Същия следобед Форд се среща с редактора си, за да обсъдят възможността да включат още един репортер в разследванията на Пробационната служба и на Службата за закрила на детето и семейството.

— Няма да повярваш колко много престъпници се промъкват между капките. А в случая със Службата за закрила на семейството е още по-лошо — там незабелязани остават децата. Много истории има да се разкажат и просто не мога да им насмогна.

— Какво ще кажеш за Кастелон? И преди си работил с него — предложи Марти.

— Той е затрупан с работа върху статиите за кризата с пенсионния фонд. Ами Пиърсън? — отвърна Форд.

Марти помисли малко.

— Да, тя ще пасне добре. Още днес ще говоря с нея.

Когато се върна на бюрото си, Форд видя, че има пропуснато обаждане от Никол.

— Чу ли вече? — започна тя направо, когато той ѝ позвъни.

— Какво да съм чул?

— Днес Виктория се е видяла с Питър Сътър и жена му. Съобщила им е резултатите от теста и очевидно всичко е минало добре. Наистина добре. Искат да видят Зоуи. Ще стане, Форд, тя ще си има баща.

Вълнението в гласа на сестра му го накара да се усмихне. Ето че Виктория Слейд беше заловила своя човек.

Браво на нея.

— Това е страхотно, Никол.

Двамата поговориха още малко за това, как ще го направят (очевидно Виктория бе предложила Никол и Питър да се видят, за да си поговорят, преди той да се запознае със Зоуи).

— Можеш ли да си представиш колко ще е неловко? — каза Никол. — „Здрасти, Пит, радвам се да те видя отново. Интересна работа, а, имаме си бебе?“

Поне щеше да има разговор. Форд все още не бе готов да си състави окончателно мнение за Сътър, но поне досега изглеждаше, че има добро сърце.

Малко след като затвори, при него се отби Саманта Пиърсън. Въпреки че се беше присъединила към екипа им едва преди година, тя вече имаше репутация на упорит и изключително старателен в разследванията си журналист.

— Току-що говорих с Марти. Каза, че ако ти помогна, вероятно ще ядосам цял куп държавни бюрократи.

— Така е — потвърди Форд.

Саманта се усмихна:

— Приемам тогава.

Форд си тръгна от редакцията в пет и половина и взе метрото. Както винаги в час пик, то беше препълнено и докато стоеше в средата на претъпкания вагон, стиснал дръжката над себе си, изведнъж си даде сметка, че бе минала точно една седмица, откакто Виктория бе получила пристъп на паника.

Форд беше попрочел малко за паническите разстройства... не че седеше и *предъвкваше* случилото се или нещо такова. Просто разследващият журналист в него беше... любопитен. Ето как бе научил, че хората с паническо разстройство се боят от самия пристъп, а не от мястото (например вагона на метрото), както и че пристъпите не бяха опасни, но можеха да бъдат ужасяващи за страдащите от тях поради изгубването на контрол над ситуацията.

Пръстите му още по-здраво стиснаха металната пръчка, когато си помисли колко ли уплашена трябва да се бе чувствала Виктория тогава. А той си стоеше до нея, говореше ли, говореше за интервюто си с директора на Службата за закрила на детето и семейството и представа си нямаше, че нещо не е наред, до мига, в който тя припадна. Ако само беше споменала нещо, навярно би могъл...

Е, както и да е. Просто се надяваше, че скъпият ѝ терапевт ще успее да ѝ помогне. Не че това го засягаше.

Очевидно.

А, да, надяваше се също така, терапевтът ѝ да е запознат с ползата от когнитивното реструктуриране и интероцептивната сензитизация. Защото от онова, което беше прочел, тези терапии наистина помагаша при паническо разстройство.

Отби се в апартамента си, за да се преоблече, и отиде във фитнеса на няколко пресечки от дома му. Остана там два часа, тичайки

и вдигайки тежести до пълно изтощение, след което се подсуши в съблекалнята и пое към къщи.

Когато наближи стъклената врата, забави крачка.

Виктория стоеше до пощенските кутии във фоайето — ако се съдеше по официалния ѝ костюм и куфарчето, току-що се прибираще от работа.

Форд поспря за миг отвън, гледайки я как преглежда писмата си, а после прекрачи във фоайето.

— Дълъг ден?

— О! Здравей! — Тя се стресна, а после му се усмихна колебливо. — Типичен понеделник. Нали ме познаваш. — Прехапа устни, сякаш съжаляваше за избора си на думи.

Да, познаваше я.

Форд се усмихна, за да прикрие неловкото положение.

— Чух новината. Никол каза, че срещата със Сътьр и жена му минала наистина добре.

— Така е. Все още имаме да обсъдим доста подробности, но смятам, че нещата ще се наредят добре. — Устните ѝ потръпнаха. — Макар че Сътьр ми се стори доста неспокоен, когато разбра, че си брат на Никол.

— Така ли? — Форд помисли над това. — Радвам се.

Виктория се усмихна, а после между тях се възцари мълчание.

Форд махна към асансьора.

— Нагоре ли отиваш?

— Ами... да. — Тя затвори пощенската си кутия и двамата заедно тръгнаха към асансьора. Форд я улови да поглежда към влажната му тениска.

— Извинявай. Връщам се от фитнеса — обясни, докато се качваха в малкия асансьор.

Виктория натисна копчето за техния етаж.

— Не е, като да не съм те виждала потен и преди.

Форд я погледна и тя се изчерви, сякаш едва сега осъзна какво бе казала.

— Това беше... неловко. Извинявай. — Тя поклати глава.

И ето че въпреки всичко и двамата се усмихнаха.

След като ледът най-сетне бе строшен поне донякъде, Виктория се обърна към него и каза искрено:

— Наистина съжалявам за миналия понеделник, Форд. За това, как свърши всичко.

Преди шест дена му бе изпратила почти същото извинение и той бе реагирал като истински задник. Ала сега, докато стоеше срещу нея в асансьора и виждаше искреността в очите ѝ, усети, че омеква.

Да, всичко между тях беше свършило. И от тази мисъл мъничко го болеше. Може би дори не само мъничко, макар че бе най-добре да не мисли за това. Ала ако се изключеше резкият начин, по който бе свършила връзката им (ако изобщо можеше да се нарече така), всъщност нямаше причина да ѝ е ядосан. Тя нито веднъж не му бе дала причина да смята, че отношенията им са нещо повече от приятна, лека авантюра. Така че, ако той бе започнал да си въобразява... е, всъщност не беше сигурен какво бе започнал да си въобразява, пък и вече нямаше значение. Въпросът бе, че двамата живееха врата до врата, поне до края на лятото, и бе неизбежно да не се засичат от време на време. Нямаше смисъл да се държи като задник и да направи ситуацията още по-неловка.

— Всичко е наред. Наистина — увери я. Асансьорът спря на техния етаж и те излязоха в коридора. — Искам да кажа, и двамата знаехме, че това между нас няма да продължи дълго, нали така?

За миг в очите ѝ припламна нещо, но после тя се усмихна.

— Точно така. Абсолютно. В края на краищата нали си имаш своя списък е причини за страха от обвързване на трийсет и няколко годишния мъж.

— А пък ти... как беше? — Форд разтърка челюстта си, сякаш се мъчеше да си спомни. — „Отписала си се от бясната надпревара за домогване до приказното «и те живели щастливо до края на дните си».“ Никакви задължения, никакви очаквания, никаква крайна цел под формата на брак, деца и къща в предградията.

Виктория се засмя.

— Ама и аз ги наприказвах едни тогава, а?

— О, речта ти наистина си я биваше.

Бяха стигнали до нейната врата. Виктория се обърна към него, докато той вадеше ключовете от джоба на спортните си шорти. Понечи да я попита как върви терапията ѝ, но после си спомни, че вече не му влизаше в работата.

Ето защо просто ѝ се усмихна меко и тя му отвърна със същото. Докато стояха и се гледаха на мястото, където се бяха запознали и където се бяха целунали за първи път, и двамата съвсем ясно си даваха сметка какво е това.

Краят.

— Лека нощ, Виктория.

— Лека нощ, Форд — меко отвърна тя.

Остави я да стои там и се отправи към собствения си апартамент. Когато чу захлопването на вратата ѝ, затвори очи за миг.

И продължи напред.

30.

Следващия петък една от сътрудничките на Виктория, Надя, се втурна в кабинета ѝ с развълнувана усмивка.

— Имам един въпрос. Вземам показания от Чота и той току-що каза, че е записал телефонни разговори между съпругата си и неин колега, за да открие дали между тях „има нещо“. Когато го попитах, си призна, че нито съпругата му, нито колегата ѝ имат представа, че ги записва. — Надя наклони глава на една страна. — Това не е ли нерегламентирано подслушване? Той наистина ли току-що си призна, че е извършил *престъпление*? Може ли да го използваме срещу него?

Виктория помисли малко.

— Може би. Ако наистина става дума за нерегламентирано подслушване.

— Е, става ли?

Виктория се усмихна.

— Нямам представа. Но съм съгласна, че трябва да проучим нещата. С колко време разполагаш, преди да продължиш с вземането на показания?

Надя си погледна часовника.

— С две минути.

Нямаше време за губене.

— Окей. Ето какво ще направиш — намери Хоакин и му обясни положението. Кажи му да започне от случая „Народът срещу Мелонго“. Знам, че Върховният съд на Илинойс наскоро отмени щатския закон за подслушването, защото е прекалено строг, но не съм сигурна как се е отразило това в практиката. Това е първото, което трябва да открием. Кажи му да провери дали има някакви изключения, когато подслушващият притежава телефонния номер, използван от един от двамата подслушвани... нещо като съгласие по подразбиране.

— Ясно.

— Когато отново се заловиш с показанията, недей да споменаваш за подслушването. След четиресет и пет минути направи

нова почивка и тогава ти, Хоакин и аз ще обсъдим какво да предприемем. Как ти се струва?

Надя кимна.

— Чудесно. Благодаря.

Броени секунди по-късно Уил влезе в кабинета ѝ.

— Отивам в „Пери“ за обяд. Да ти донеса ли обичайното? Незаменим, както винаги.

— Би било страхотно, благодаря. И се погрижи да нямам никакъв ангажимент в един. Ще ми трябват петнайсетина минути, за да се срещна с Надя и Хоакин.

Остатъкът от следобед премина на бързи обороти — съветваше Надя и довършваше споразумението за прекратяване на брака по един от собствените си случаи. Минаваше седем часът, докато се прибере, свали костюма си и се преоблече в дънки и широка блуза без ръкави. За щастие, беше планирала спокойна вечер. Вероятно щеше да изгледа някой филм, тъй като верният ѝ електронен четец напоследък ѝ изневеряваше — нищо от това, което четеше, не успяваше да задържи вниманието ѝ.

След като извади нещата си от куфарчето, установи, че бе забравила да провери пощенската си кутия, преди да се качи. Пъхна ключа в задния си джоб и пое към асансьора, преглеждайки служебните имейли, на които трябваше да отговори през уикенда, докато чакаше.

Зън.

Вратите на асансьора се отвориха, Виктория вдигна поглед от телефона и видя насреща си Форд.

Заедно с привлекателна блондинка.

Нужен ѝ беше един миг, докато си възвърне гласа.

— Здравсти.

— Виктория... здравей. — Той ѝ се усмихна неловко, задържайки вратата на блондинката, която поздрави учтиво, докато слизаше от асансьора.

Форд я последва и кавалер както винаги, задържа вратата и за Виктория.

— Благодаря. — Тя влезе и се обърна с лице към него.

Очите им се срещнаха миг преди вратите на асансьора да се затворят.

Виктория преглътна и натисна копието за приземния етаж. Асансьорът пое надолу и тя вдигна поглед.

Долната ѝ устна затрепери.

Мамка му.

Стомахът ѝ се разбунтува. Тя закри устата си с ръка и в мига, в който вратите на асансьора се отвориха, изскочи навън. Изтича до уличката зад сградата и се напъна да повърне, подпирайки се на тухлената стена с една ръка.

После се облегна на стената, мъчейки се да си поеме въздух.

Не можеше да се върне в апартамента си. Не можеше да рискува да ги чуе как се смеят или — о, господи! — как леглото скърца, или се блъска в стената, как блондинката простенва името му или пък, най-ужасното, как *Форд* стене, когато друга жена го докосва, целува, милва и открива безброй начини, с които да го подлуди, както някога го бе правила Виктория.

Оттласна се от стената и пое по тротоара. Неколцина души, с които се размина, се сепнаха при вида ѝ, ала Виктория не им обърна внимание. За първи път не я беше грижа какво мислят другите. След седем пресечки влезе в бутика на Рейчъл.

Звънчето на вратата се обади и Рейчъл, която слагаше етикет на една рокля, вдигна глава. Очите ѝ се разшириха.

— Господи, Виктория, какво е станало? Добре ли си?

Виктория зърна отражението си в огледалото зад Рейчъл.

Гъсти ручейчета от размазана спирала се стичаха по лицето, смесвайки се със сълзите ѝ.

Тя се усмихна нещастно.

— Мисля, че няма да е пресилено, ако кажа, че определено *не* съм добре.

Одри пристигна в магазина десетина минути по-късно с бутилка бърбън.

— Господи, Рейчъл не се шегуваше. Изглеждаш ужасно. — Одри се настани до нея на дивана край съблекалните. — Какво се е случило?

Виктория опита с шегата:

— Е, като за начало, май *наистина* харесвам Форд.

— О! — Одри се усмихна. — Не знам как да ти го съобщя, но двете с Рейчъл го разбрахме още на барбекюто.

Рейчъл се появи от задната стаичка с три чаши за кафе и ги постави върху малката масичка пред дивана.

— Тази вечер доведе в апартамента си друга жена.

Одри беше шокирана.

— Какво?

— Срегнах ги при асансьора — обясни Виктория.

— А после е повърнала на улицата — добави Рейчъл.

Одри рязко обърна глава.

— Повърнала си на улицата? Леле! Явно *наистина* го харесваш.

— Господи, не го казвай. — Виктория се приведе над коленете си и започна да си поема въздух на големи, бавни глътки.

— Очевидно повръщането е нейният начин да изрази чувствата си към Форд — обясни Рейчъл на Одри.

— А някои твърдят, че романтиката била мъртва.

Облегнала глава на коленете си, Виктория простена.

— Не ме карайте да се смея... стомахът и така ме боли достатъчно. — Тя се надигна. — Непрекъснато си го представям с другата жена и си мисля какво ли правят в този момент. — Тя погледна приятелките си. — Аз съм виновна.

— Ти? А, не. *Той* е виновен — натърти Одри. — Той е задникът, довел друга жена вкъщи, докато излиза с теб.

— Вече не излиза с мен. Аз сложих край преди почти две седмици — каза Виктория.

Сега бе ред на Рейчъл да я изгледа слисано.

— Така ли? Защо?

— Ами... то е доста дълга история.

Рейчъл се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Разполагаме с цяла нощ.

Одри вдигна бутилката.

— Имаме и бърбън.

Виктория се усмихна.

— Е, добре.

И докато си седяха там, пиейки бърбън от чаши за кафе наред магазина, тя им разказа всичко: за спомена, пробуден от опита за обир,

неуспешното самоубийство на майка ѝ, пристъпите на паника, посещенията при доктор Метцел и най-сетне — как бе скъсала с Форд.

— Знам, че не е лесно за преглъщане — довърши тя.

— Защо не ни разказа всичко това по-рано? — меко попита Одри. — Вик, ние сме най-добрите ти приятелки. Господи, след развода ми цял месец живях у вас.

Виктория се усмихна смутено.

— Много ме бива да се оправям с чуждите проблеми. С моите... не чак толкова.

Рейчъл сложи ръка на сърцето си.

— Аз все още не мога да престана да мисля за това, как Форд те е изнесъл на ръце от влака.

— Алтернативата бе да ме остави там, задръстила пътеката във вагона — пошегува се Виктория, но когато Рейчъл я изглежда, стана сериозна. — Знам, знам. Беше наистина мил, а аз... се уплаших и го отблъснах.

— И? Какво смяташ да направиш сега? — попита Одри.

— Да направя? — сепна се Виктория. — Нищо не мога да направя. Каквото и да имаше между нас, за него очевидно вече е в миналото, след като е с друга жена.

— Не можеш да си сигурна какво е било това — заяви Рейчъл. — Предишния път не беше права, когато го видя с жената, оказала се просто приятелка.

— Дори да е така, той не търси сериозна връзка — напомни им тя.

— Някога и ти така твърдеше — възрази Одри.

— И все още го твърдя. — Виктория помълча за миг. — Може би. — Приятелките ѝ се усмихнаха и тя побърза да ги прекъсне, преди да са казали нещо. — Не. Каквото и да си мислите, отговорът е не.

— Мисля си, че трябва да кажеш на Форд какво изпитваш — заяви Одри.

О, господи.

Стомахът на Виктория се сви и тя наведе глава между краката си.

— Хайде, пак се започва. — В продължение на няколко мига диша дълбоко, а после обърна глава, за да погледне приятелките си. — Сигурно се шегувате. Вижте ме само. — Тя вдигна глава. — Очаквате да пренебрегна думите на Форд, че не търси нищо сериозно, както и

това, че като нищо вече излиза с друга, и да му разкрия чувствата си, без да имам и най-малка идея дали и той изпитва същото? Действително ли смятате, че дори когато съм в най-добрата си форма, съм в състояние да го направя?

Одри и Рейчъл я погледнаха право в очите.

— Да.

Виктория примига — не бе очаквала да бъдат толкова категорични.

А после Рейчъл се ухили.

— Макар че в най-лошата си форма току-виж си повърнала върху обувките му. Така че гледай да избереш подходящия момент. Услужливи, както винаги.

Седнал на масата в трапезарията си, Форд вдигна поглед, когато откъм коридора се разнесе звук на затваряща се врата.

За миг остана неподвижен, но после си даде сметка, че звукът бе прекалено приглушен, за да идва от апартамента на Виктория.

Отново насочи вниманието си към лаптопа и опита да се съсредоточи върху проучванията си. Работеше върху поредната статия от поредицата за Пробационната служба и съпоставяше доклади за арести със списъка, съдържащ близо хиляда осъдени нарушители, които инспекторите от службата не бяха виждали от два или повече месеца. Разследването започваше да придобива внушителни мащаби, но поне сега имаше с кого да си раздели работата.

Двамата със Саманта бяха възнамерявали да се срещнат този следобед, за да си разделят списъка с изгубените престъпници, но бавачката, която се грижеше за едногодишния ѝ син, се бе разболяла и тя се бе видяла принудена да си вземе почивен ден. Изгаряща от нетърпение да се залови за работа през уикенда и тъй като живееше едва на пет минути от Форд, Саманта бе предложила да се отбие у тях тази вечер, след като съпругът ѝ се прибере от работа, за да обсъдят случая и да вземе копие от документите.

Срещата беше свършено платонична (естествено), ала не бе трудно да се досети какво си бе помислила Виктория, когато го видя да се отправя към апартамента си заедно със Саманта. И не бе сигурен кое го притеснява повече — това, че Виктория щеше да реши, че той

вече излиза с друга, или това, че му се струваше толкова невероятно, че тя бе в състояние да си го помисли. Защото между тях двамата всичко бе свършило. Окончателно. А и дори докато бяха заедно, не си бяха обещавали абсолютно нищо. Така че, ако той решише да отиде на среща, да се види с някоя жена на питие или да покани цяло моминско парти в апартамента си за необузdana оргия, никой не можеше да му забрани.

И все пак... как само го беше погледнала Виктория, когато го бе видяла заедно със Саманта.

Как смееше!

Та нали миналата седмица си бяха поговорили съвсем дружелюбно. Обърнали бяха страницата и се бяха разделили като приятели, и се очакваше всичко да е в миналото, ала този поглед, този мимолетен, вероятно нищо не значещ неин поглед му беше вдъхнал... надежда.

А той не искаше да има надежда.

Не и когато знаеше точно как ще се развие всичко.

Погледна си часовника и видя, че наближава десет часът. Изруга под носа си (о, да, определено *не* си седеше, потънал в мисли за Виктория!), извади телефона си и почти написа съобщение на Чарли и Тъкър, преди да се спре. Знаеше, че двамата са в някой бар, а тази вечер изобщо не му беше до барове. Не можеше да пише и на Брук, защото единствената причина необвързан мъж да изпрати съобщение на женената си приятелка в десет часа в петък вечерта бе, за да *говорят*, а той не искаше да *говори*. Искаше просто да се махне от тук и да изразходи малко енергия.

Ето защо се преоблече в спортни дрехи, отиде в денонощния фитнес и просто... тича. Цял час не слезе от бягащата пътека, а после се зае с тежестите. Докато се прибере вкъщи, вече минаваше полунощ. Взе си дълъг горещ душ, който изцеди и последната капчица умствена и физическа енергия от него, и заспа почти незабавно.

Събуди се чак в девет часа и се залови с проучванията, които бе започнал предишната вечер. През цялата сутрин нещо неопределено не му даваше мира и когато спря, за да обядва, най-сетне разбра какво бе то.

Нямаше го сешоара.

Вярно, и преди се бе случвало Виктория да пропусне неизбежното сушене на косата си през уикенда. Само че този път, даде си сметка Форд, от осемнайсет часа насам не бе чул никакви звуци. Никакъв сешоар, никакви токчета, потракващи по пода, никакъв душ, чешма или пълнеща се вана, никакво отваряне или затваряне на входна врата. Не бе чул дори пускане на вода в тоалетната.

И в този момент започна да го обзема тревога.

Поколеба се дали да не ѝ изпрати съобщение, но какво щеше да ѝ каже?

Добре ли си? Снощи прибра ли се? Защото аз си седя тук като пълен загубеняк и се чудя защо не чувам сешоара или пък водата във ваната ти?

О, да, това изобщо нямаше да прозвучи стряскащо, сякаш бе написано от някой обсебен маниак.

Отиде в спалнята и долепи ухо до стената, ослушвайки се за признаци на живот.

Нищо.

Предишната нощ бе спал много дълбоко — възможно бе да се е прибрала, след като си беше легнал (или преди да се върне от фитнеса), и той да не е разбрал. Възможно бе и да не е чул шумовете от събуждането ѝ тази сутрин. Може би на някакво подсъзнателно ниво се опитваше да я изолира, за да не се налага да мисли за нея.

А може би я нямаше от осемнайсет часа.

Мамка му.

Излезе и почука на вратата ѝ.

Никакъв отговор.

Върна се в апартамента си, заповядвайки си да запази спокойствие, повтаряйки си, че няма причина да мисли, че с Виктория се е случило нещо лошо. Все пак, за да е сигурен, взе телефона си — измислил бе достоверен повод да ѝ изпрати съобщение. Щеше да ѝ каже, че възнамерява да монтира ново кранче на чешмата и закачалка за хавлии в банята си и иска да се увери, че тя няма нищо против, тъй като щеше да се вдигне доста шум. Кратък, учтив въпрос, на който тя щеше да изпрати кратък, учтив отговор. И тогава той щеше да се увери, че тя е добре, и щеше да продължи своя ден.

Беше го написал до половината, когато чу входната ѝ врата да се отваря.

Слава богу!

Форд изпусна облекчено дъха си (както затова, че тя бе добре, така и понеже не се налагаше да извади закачалката от дрешника и да започне да пробива дупки в стената, за да подкрепи измисленото си оправдание). Давайки си сметка, че така и не бе обядвал, той напъха портфейла, ключовете и телефона в джобовете на дънките си, закачи слънчевите си очила в ризата и излезе.

В същия миг вратата на Виктория се отвори и тя се показва в коридора, понесла торба с боклук.

И облечена със същите дрехи, които носеше и снощи.

На Форд му се стори, че някой бе изкарал въздуха от дробовете му.

Окей.

Ясно.

Ако се съдеше по косата и дрехите ѝ, беше повече от очевидно, че Виктория Бракоразводната адвокатка не бе прекарала тази нощ в леглото си.

Незнайно как, успя да придаде на гласа си нехайно звучене:

— Здравсти.

Виктория се усмихна колебливо, безпокойки се вероятно той да не подхвърли някоя забележка, която да направи ситуацията наистина *неловка*.

— Излизаш ли?

— Аха. Имам среща за обяд. — Добави и една смутена усмивчица, все едно и той си дава сметка за неловкостта на положението. Защото — майната му, нека си помисли, че излиза със Саманта. По-добре, отколкото да заподозре истината — че е глупак, който цяла нощ се бе тревожил и я бе чакал да се върне.

— О! — Тя премести торбата с боклук от едната си ръка в другата. — Знаеш ли, аз...

Форд я прекъсна, лепвайки си извинителна усмивка. Нямаше да направи сцена, нито щеше да каже нещо, което да я накара да се почувства неудобно, но нямаше и да стои тук и да си приказва, сякаш всичко беше наред. Не и точно сега.

— Извинявай, но закъснявам, така че... — Той си посочи часовника.

— О... разбира се. — Виктория преглътна и му помахаш със свободната си ръка. — Приятен обяд, тогава.

— Благодаря.

И като ѝ кимна за довиждане, той пое по коридора. Изобщо не си губи времето с асансьора. Бутна вратата към стълбището и продължи да върви надолу по стълбите, през фоайето и навън, докато не излезе под яркото лятно слънце.

Сложи си тъмните очила и пое по тротоара, преструвайки се, че не забелязва болката в гърдите си.

Дотук беше с последното късче надежда.

31.

На следващата сутрин на вратата на Форд неочаквано ту се почука. Той отвори и видя Брук да стои на прага, сложила едната си ръка на хълбока и стиснала някакъв билет в другата.

Форд се намръщи.

— Не получи ли съобщението ми? Казах, че ще пропусна мача.

— О, получих го.

И без да чака покана, тя нахълта в апартамента му и отиде право в кухнята. Взе телефона му от плота и намери някаква радиостанция. Изведнъж от тонколониите се разнесе музика и изпълни целия апартамент.

Форд повдигна вежди.

— Парти ли ще си правим?

Брук кимна към жилището на Виктория.

— За заглушаване. — Тя остави телефона на плота. — Безплатни билети в ложата за мача на „Къбс“ и „Сокс“ и ти „ще пропуснеш“? Няма мъж в Чикаго, който би отказал на такова предложение.

— Заедно с теб и Кейд, Вон и Сидни и Хъксли и Адисън? Не, благодаря — ще бъдат само двойки. — И макар че обикновено би дал всичко, за да гледа дербито от една от ложите на „Ригли Фийлд“, днес не беше в настроение да бъде единственият необвързан сред групичка щастливи двойки.

— Добре де. Ще покана и Чарли и Тъкър.

— Те също биха могли да са двойка — сухо заяви той.

Брук го изглежда продължително и го посочи с пръст.

— Каза ми, че мъжете не го правят.

— Какво не правят?

Тя заобиколи кухненския плот, говорейки оживено:

— Преди две години. Бяхме във „Файърлайт“ на по пиетие. Дватамата с Кейд бяхме скъсали и *ти* ми заяви, че мъжете не се сдухват, когато скъсат с някоя. Каза, че мъжете избягват проблема, напиват се и

свалят някое ново момиче, за да забравят предишното... Всичко друго, но не и да изпаднат в униние.

Форд разпери невярващо ръце.

— Как изобщо си го запомнила? А аз не съм изпаднал в униние.

Брук скръсти ръце на гърдите си и го изгледа.

— Знам, че си ми приятелка — продължи той. — Но моля те, не можеш ли поне веднъж да се държиш така, сякаш имаш пенис? Защото не искам да говоря за това.

Брук сви рамене.

— Много добре. Просто ще си седим тук и ще слушаме музика. — Тя отново посегна към телефона му. — Чувал ли си най-новата песен на Тейлър Суифт?

— Не.

— Е, сега ще я чуеш... отново и отново, докато не започнеш да говориш.

Исусе, защо просто не го убиеше.

— Добре де. Между мен и Виктория всичко свърши. Какво друго искаш да ти кажа? — Въпреки раздразнението си, внимаваше да не повишава глас. — Тя сложи край преди две седмици, а вчера се прибра чак следобед, облечена в същите дрехи, които носеше и предишната вечер. Животът продължава. — Той разпери ръце. — Е, стигат ли ти толкова задушежни приказки?

— Същите дрехи? — Брук изглеждаше учудена. — И ти мислиш...

Форд я прекъсна.

— Всъщност предпочитам да не мисля за това. Изобщо.

— Но... последния път, когато ви видях, двамата се разбирахте отлично. Какво не знам?

Форд въздъхна. Разбрал, че няма да успее да избегне разговора, той се настани на един от столовете до плота, придърпа един и за Брук и ѝ разказа всичко... освен онова, което Виктория бе споделила за неуспешното самоубийство на майка ѝ и нейните проблеми с доверието и страха да не бъде изоставена.

Това му се струваше прекалено лично, за да го сподели с когото и да било.

— Значи, Виктория те е видяла с друга жена, а после, доколкото ти е известно, не се е прибрала вкъщи чак до следващия следобед? —

Брук го погледна. — Не ти ли мина през ума, че може би *тя* не е искала да мисли за *теб* с някоя друга? И затова е отишла у приятелка или нещо такова?

Всъщност беше му минало през ума... повече пъти, отколкото искаше да си признае. И мисълта, че Виктория би могла да ревнува и да се интересува толкова много от него... разпали нова искрица от онази глупава надежда.

Искрица, която веднага потуши.

— Може би — сви рамене той. — Всичко е възможно.

Брук се усмихна широко, сякаш това решаваше въпроса.

— Смятам, че трябва да разбереш дали не е нещо повече от „възможно“.

— Не.

Тя впери поглед в него, наклони глава на една страна и заговори още по-категорично:

— О, да. Трябва да говориш с нея, Форд.

Форд се оттласна от кухненския плот и стана, тъй като изобщо не искаше да я слуша.

— Не, не трябва.

Брук го гледаше така, сякаш е луд.

— И защо не?

— Защото то нищо няма да промени! — изкрещя той, а когато я видя да примигва изненадано, се извърна, вбесен, че го беше въвлякла в този разговор. — По дяволите, Брук.

Приблужи се до прозореца и прокара ръка по челюстта си. След един дълъг миг, отново се обърна към нея.

— Дори и ако всичко това е вярно... дори ако Виктория не е спала с никого и не се е прибрала, защото не е искала да ме види с друга жена... пак няма да има значение. Не мога... да бъда с някого, който отказва да ме допусне до себе си. — По лицето му пробяга безрадостна усмивка. — И, да, давам си сметка колко иронично звучи това от моята уста. Но ако някога поема по този път и допусна да се влюбя наистина, не може да бъде наполовина. Тя трябва да изпитва същото. Не мога да прекарам живота си, надявайки се и очаквайки следващия хубав миг, давайки всичко от себе си и обичайки някого, който ме отблъсква и не може да ми отвърне със същата любов. Няма

да допусна някой отново да ми го причини. — Той поклати глава. — Не мога.

Изражението на Брук омекна. Тя се изправи и се приближи до него.

— Така е. И не бива да го правиш.

Прегърна го и облегна глава на рамото му. Дълго останаха така, преди тя най-сетне да наруши мълчанието:

— Извинявай, че те накарах да говориш за чувства.

Форд я целуна по върха на главата.

— Да, голяма си гаднярка в това отношение.

— Ако искаш, мога да отида в съседния апартамент и да й сритам задника — предложи тя.

— Сладурче, та ти нямаш метър и шейсет.

— Не и когато съм с токчета. — Тя го смушка. — Хайде де. Ела на мача с нас. Ще бъде забавно. Знаеш колко обичаш, когато се появи количката с десертите.

Е, с това не можеше да спори. Пък и ако не се съгласеше, Брук сигурно щеше да повика приятелите му на помощ и да го принуди отново да говори за чувствата си.

— Окей. Ако Чарли и Тъкър могат да дойдат, съм там.

Брук плесна с ръце.

— Ура!

— Казах, ако Чарли и Тъкър могат да дойдат.

Тя го изглежда.

— Какви са шансовете Чарли и Тъкър да имат нещо по-добро за правене?

Е, така си беше.

В понеделник предобед Никол се обади в офиса на Виктория, за да ѝ каже как е минала срещата ѝ с Питър Сътър. Виктория бе уредила двамата да се видят в едно кафене близо до работата на Никол, за да могат да си поговорят и да изгладят поне донякъде неловкостта на това, че внезапно се бяха оказали родители.

— Е? Как мина? — попита Виктория.

— Доста добре. Първо ми се извини, задето си беше тръгнал, без дори да каже довиждане. Каза, че много съжалява, че е пропуснал

първите пет месеца от живота на Зоуи. Той е добър човек. Разбирам защо преспах с него — пошегува се Никол.

— И планът за тази вечер остава? Питър и Мелани ще дойдат у вас в шест часа, за да се запознаят със Зоуи?

— Така каза. Обаче... искаше ми се да го обсъдя с теб. Започвам да се притеснявам.

Хм.

— Защо? — попита Виктория.

— Заради Мелани. Ами ако не ме хареса? Ами ако реши, че Питър трябва да се съсредоточи върху нейната бременност и тяхното бебе, вместо върху Зоуи? И още по-лошо: ако реши да си вземат адвокат, защото смята, че двамата с Питър трябва да отгледат както тяхното, така и *мое*то бебе?

— След като се запознах с нея, дълбоко се съмнявам, че това ще се случи — успокои я Виктория. — Но ако все пак се окаже, че греша, ще се справим. Аз ще се справя. Това ми е работата, Никол.

Никол като че ли още се колебаеше.

— Защо не дойдеш тази вечер? Ще се чувствам много по-сигурна, ако и ти си там.

Молбата ѝ изненада Виктория. Беше възнамерявала да не им се пречка тази вечер и утре да се чуе с Никол. Ала чувайки тревогата в гласа на клиентката си, нямаше как да откаже. Особено при положение че Никол не беше коя да е клиентка.

„Вярвам, че ще се погрижиш за сестра ми.“

„Естествено, че ще се погрижа за сестра ти.“

— На драго сърце ще дойда, Никол. Разбира се.

След като Виктория затвори, Уил влезе в кабинета ѝ с купчинка съобщения.

— Всичко това пристигна, докато бях на телефона?

— Не забравяй, че е понеделник — отвърна той делово.

— И като стана дума, можеш ли да промениш разписанието ми за следобеда, така че да мога да си тръгна в пет часа? — Уил я изгледа („Ти майтапиш ли се?“) и тя се усмихна. — Благодаря ти. Ти си бог.

Уил изсумтя презрително и излезе от кабинета ѝ.

След което се развихри и направи така, че тя се освободи пет минути *преди* пет часа.

Когато Виктория поспря на бюрото му, преди да си тръгне, той си погледна часовника.

— Време е за важната среща, а?

— Почти. Първо ще мина през нас, за да си оставя куфарчето. Предполага се, че е неофициално събиране, така че ще по-добре да нямам чак толкова... адвокатски вид.

Уил я обходи с поглед.

— В такъв случай най-добре си смени костюма.

Е, да не прекаляваме.

— Все пак е служебна среща.

— Щом така твърдиш — напевно каза той.

Виктория си взе такси и спря за малко у тях. Мърморейки си, че Уил вероятно има право (кога ли *нямаше?*), тя смени бледосивия си костюм с кремава рокля без ръкави с V-образно деколте. След това отново взе такси и даде адреса на Никол.

То я откара до стара сграда на „Линкълн Скуеър“. На втория етаж имаше шест апартамента; този на Никол бе най-близкият. Тя почука и зачака. След малко чу някой да се приближава и вратата се отвори.

Виктория примига изненадано.

— Форд. Аз... няхах представа, че ще бъдеш тук.

Застанал на прага, той изглеждаше не по-малко учуден от нея.

— Никол ме помоли да дойда за морална подкрепа. Не спомена, че и ти ще присъстваш. — За частица от секундата като че ли се поколеба, а после се отдръпна настрани, за да й направи път. — Заповядай.

Дневната на Никол беше уютна, но малка и претъпкана с най-различни бебешки вещи.

Тъй като не беше сигурна дали да седне, или да остане права, Виктория се завъртя около люлката на Зоуи.

Форд затвори вратата и махна към спалните.

— Никол тъкмо я облича. Ей сега ще дойдат.

Напъха ръце в джобовете на дънките си и между тях се възцари мълчание.

Виктория се опита да го запълни, като внимаваше тонът ѝ да си остане нехаен:

— Как върви работата?

— Добре. Натоварено. Ами ти?

— Същото. Добре. Натоварено.

Ново мълчание.

Виктория срещна погледа му и гърдите ѝ се стегнаха, докато се опитваше да преглътне думите, напирани на езика ѝ.

Господи, спа ли с онази жена? Или дори по-лошо — изпитваш ли нещо към нея?

Тъй като това едва ли бе най-подходящото място за подобен разговор, тя просто се усмихна.

Форд посочи дрехите ѝ.

— Страшно си издокарана тази вечер. — Въпреки небрежния тон, челюстта му потръпваше. — Големи планове след това?

Точно в този миг Никол се появи в стаята със Зоуи, която изглеждаше очарователно в розовата си рокличка с бяла дантелена якичка.

— Ура! Подкрепленията ми са тук. — Тя се усмихна на Виктория. — Благодаря ти, че дойде.

— Не ми спомена, че си помолила Виктория да присъства — небрежно отбеляза Форд.

— Така ли? — Никол наклони глава на една страна. — Хм. Предположих, че след като сте съседни и напоследък прекарвате толкова време заедно, двамата си говорите. — Тя погледна първо единия, а после и другия. — Или?

Виктория и Форд се размърдаха неловко; и двамата не изгаряха от желание да отговорят на този въпрос.

— Е, добре, искам да бъдете откровени с мен. — Никол изглежда продължително първо Форд, а после Виктория. — И никакво увъртане. — Тя замълча за миг. — Зоуи прилича ли на пилигрим с тази рокля?

Виктория изпусна дъха си — беше се приготвила за нещо съвсем различно.

— Не мисля, че някога съм виждала пилигрим да носи розово.

— Обаче е прекалено нагласена, нали? Сякаш прекалено много се стараем?

При вида на тревогата върху лицето на Никол, Виктория потисна собствените си чувства и направи онова, в което най-много я биваше — съсредоточи се върху чуждите проблеми.

— Изглежда свършено, Никол. — Приблѝжи се и погѝделичка Зоуи по коремчето. — Защото е свършена. И Питър, и Мелани ще се влюбят в нея.

Седнала в скута на майка си, Зоуи се взираше във Виктория с големите си кафяви очи.

— Няма ли усмивка за мен? — пошегува се Виктория.

Зоуи протегна ръчички.

Никол се разтопи и ѝ я подаде. Виктория се усмихна и я залюля в скута си, а Форд излезе от стаята и отиде в кухнята.

— Хм. Какво му става? — почуди се Никол.

Виктория се обърна към нея и забеляза, че погледът ѝ изведнѝж бе станал доста... многозначителен.

За щастие, не ѝ се наложи да отговаря, защото в този миг на вратата се почука.

— Е, добре. Часът удари. — Никол си пое дълбоко дѝх и го изпусна. Отвори вратата с усмивка и след като се представи на Мелани, ги покани да влязат. Питър и Мелани изглеждаха много притеснени (но и развълнувани), докато прекрачваха прага.

Очите на Питър омекнаха в мига, в който видя Виктория със Зоуи на ръце.

— О, господи, ето я. — Той преглътна, приблѝжи се и докосна ръчичката на детето. — Здравей, Зоуи. Много се радвам да се запознаем.

В отговор Зоуи се сви и протегна ръчички към Никол. Виктория ѝ я подаде и всички се засмяха, когато малката сгуши главичка в рамото на майка си и погледна към Питър с едно око.

— Малко е срамежлива с непознати. — Никол се изчерви и побърза да се поправи: — Не че ти си просто *непознат*.

— Е, всѝщност съм — меко каза Питър, все така усмихвайки се на Зоуи. — Но това много скоро ще се промени.

Тѝй като не искаше да им пречи, Виктория се отдрѝпна настрани, докато Никол, Питър и Мелани насядаха около малката масичка и запrikaзваха помежду си. Тя ги погледа в продължение на един миг, а после, видяла, че се справят отлично и без нея, отиде в кухнята.

Форд, който гледаше през прозореца над мивката, се обърна.

— Май върви добре.

— Няма ли да поздравиш Питър и Мелани? — попита го тя.

— Ще ги поздравя. Когато си тръгвам. Стори ми се, че в стаята вече има достатъчно хора. — Той се облегна на умивалника и го стисна с две ръце. — Ето че го направихте, госпожице Слейд. Събрахте първото си семейство.

В съзнанието на Виктория изплува споменът за онзи миг в колата и неговите закачки.

„Това беше наистина красив начин да опишеш онова, което правим, Виктория.“

— *Двамата* го направихме — поправи го тя.

— Точно така. — Той се усмихна, ала в очите му нямаше веселие. А после извърна глава и в стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от бърбенето на Никол и семейство Сътър в дневната.

И в този миг, докато стоеше срещу Форд в другия край на кухнята, Виктория осъзна нещо.

Ненавиждаше това разстояние между тях.

Тя бе виновна за това. Тя го бе отблъснала и нищо чудно да го бе изгубила завинаги. А може би никога не го бе имала. Може би за него връзката им не бе нищо повече от мимолетна авантюра и той вече бе продължил напред. Може би ако му кажеше какво изпитва, щеше единствено да направи нещата между тях още по-неловки. И може би в крайна сметка щеше да бъде съкрушена.

Имаше само един начин да разбере.

„Защо, за бога, бих позволила на някой друг да ме нарани по същия начин?“

„Защото откриваш някого, заради когото си струва да се изправиш срещу най-големите си страхове.“

И тя наистина го бе открила.

32.

Роклята ѝ го убиваше.

Не само че ѝ стоеше невероятно (кремавият цвят подчертаваше гладката ѝ златиста кожа), но и изглеждаше досущ като рокля, с която една жена би отишла на среща. А той не искаше да мисли за това, как Виктория ходи на срещи, защото отново започваше да се чуди къде ли бе прекарала петъчната нощ. И най-вече — с кого.

Стискаше челюст всеки път щом си представеше как някой друг мъж я докосва. Но повече от всичко го измъчваше мисълта, че ако действително имаше друг мъж, тя бе прекарала цялата нощ с него. Нещо, което нито веднъж не бе направила с Форд. Вярно, оставала бе до късно, но след като правеха секс по всевъзможни начини, докато не капнеха съвсем, винаги се обличаше и се оправдаваше с това, че спяла по-добре в собственото си легло. А той никога не бе настоял, да остане, защото му се струваше разбираемо (все пак леглото ѝ бе само на няколко крачки от там), пък и бе решил, че в дългосрочен план ще бъде по-лесно и за двамата, ако тя не остава до сутринта.

Ала ето че бяха стигнали дотук. Тя — облечена в рокля, която някой друг щеше да разкопчае по-късно тази вечер, а той — стискащ умивалника до премаляване само при тази мисъл.

Въпреки това тонът му си оставаше небрежен:

— Ето че го направихте, госпожице Слейд. Събрахте първото си семейство.

— *Двамата* го направихме.

— Точно така.

Действително бяха добър екип и доказателството бе в съседната стая. Ала това бе свършило и сега единственото, което двамата правеха заедно, бе да водят празни разговори. И макар да успяваше да се преструва, когато се срещнеха в коридора или край пощенските кутии, Форд имаше чувството, че ако остане още известно време заедно с нея в тази кухня, ще каже нещо, за което ще съжалява.

Очите им се срещнаха.

Простена ли името му така, както някога — моето?

Аха, нещо от този род.

— Е, тук като че ли всичко върви отлично. — Оттласна се от умивалника, като внимаваше да запази неутралното си изражение. — Тъй като нямате нужда от мен, аз май ще си вървя.

Тя се сепна.

— Тръгваш си?

Форд сви рамене.

— Ти държиш всичко под контрол, Слейд. Дори не знам защо Никол изобщо ме покани.

Виктория направи крачка към него.

— Но аз... мислех си, че можем да се приберем заедно.

Браво на нея, задето не се боеше от всички тези учтиви празни приказки. Само че мисълта как седи до нея в таксито и в продължение на двайсет минути се преструва, че всичко е наред, изобщо не го привличаше.

Така че я излъга.

— Всъщност аз няма да се прибирам. Имам други планове.

— Планове. О! — За миг Виктория като че ли се канеше да каже още нещо, но после прехапа устни и потъна в мълчание.

Е, добре.

Форд мина покрай нея, излезе в дневната и се усмихна на Питър и Мелани, които доста се учудиха от неочакваната му поява.

— Питър, Мелани. Радвам се да ви видя отново. Не ми обръщайте внимание, тъкмо си тръгвам.

— Тръгваш си? — Никол стана от дивана със Зоуи на ръце и погледна към Виктория, която току-що беше излязла от кухнята.

— Мисля, че можете да се справите и без мен — каза той и се засмя, за да подчертае факта, че е добре — естествено, че бе добре! — че всичко е наред, че просто има други ангажименти.

А после си тръгна, слезе по стълбите и си пое дълбоко дъх, когато се озова навън. Прокара ръка по лицето си, докато отиваше към колата си, и бе изминал почти цяла пресечка, когато чу някой да го вика.

— Форд.

Погледна през рамо и видя Виктория да се приближава забързано. Това го подразни, защото каквото и да ставаше тук, за

каквото и да искаше да говорят (донякъде рязкото му държание или пък това, че си бе тръгнал, без да поговори с Питър и Мелани и да ги накара да се почувстват „добре дошли“), той не й дължеше никакви обяснения.

— Връщай се, Виктория.

Когато тя продължи да го следва, Форд поклати глава и сви в уличката, където беше паркирал.

— Форд, почакай.

Той се обърна рязко.

— Какво?

Грубият му тон я накара да се закове на няколко крачки от него. Тя се поколеба и той направи нетърпелив жест.

— Какво има, Виктория?

Тя вирна брадичка.

— Излизаш ли с жената, е която те видях в асансьора?

Майната му на всичко. Гневът му изби на повърхността и той направи крачка към нея. Нямаше никакво право да му задава подобен въпрос, вече не. Тя бе изритала *него* от живота си.

— Има ли някакво значение? — попита остро.

Виктория не отстъпи, нито отмести поглед от него.

— Няма.

Раменете му увиснаха.

Е, сам я беше попитал.

— Така си и мислех — каза грубо и отново тръгна към колата си.

— Защото въпреки това бих се борила за теб.

Форд се закова на място.

Обърна се към нея, а сърцето му се блъскаше в гърдите.

Тя направи крачка към него и заговори решително:

— Не трябваше да стане така. През целия си живот като възрастна се опитвах да го избегна. Всичко бях планирала, знаех какво искам и как да го постигна. Ала после се появи ти и обърка всичко с шеговитите си подмятания и начина, по който челюстта ти потръпва, когато се държиш закрилнически, и как винаги успяваш да останеш дразнещо невъзмутим, каквото и да ти сервирам. И сега съм в безизходица. Не мога да се върна към предишния си живот и което е най-парадоксалното, не *искам* да се върна към него. — Тя задържа погледа му. — Защото ти не си в него.

Приближи се още малко.

— Последните две седмици без теб бяха... трудни. И ми липсваш. Толкова много. — Устната ѝ затрепери, ала тя преглътна и продължи: — Знам, че те отблъснах. Но не защото не ме е грижа. А защото толкова ме е грижа, че се плаша. — Гласът ѝ омекна. — Ала още повече ме плаши мисълта да те изгубя. И си помислих, че може би, ако и ти изпитваш същото, бихме могли да опитаме отново. Но този път... ще бъде наистина.

А после замълча и зачака, притихнала.

На Форд му трябваше един миг, преди да успее да отговори, защото в гърлото му беше заседнала буца.

„Но ако някога поема по този път и допусна да се влюбя наистина, не може да бъде наполовина. Тя трябва да изпитва същото.“

Тази реч, дошла от нея, казваше всичко.

Приближи се и взе лицето ѝ между дланите си.

— Обичам те.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, а върху лицето ѝ се изписаха такава надежда и уязвимост, че сърцето му се сви.

— Наистина ли?

— Да. — Усмихна се меко. — Отчаяно и до полуда. Толкова, че не мога да бъда щастлив без теб. Дори Тъкър се опита да ми повдигне духа.

Виктория прехапа устни.

— Ами блондинката в асансьора...

— ... колегка от вестника. — Форд помилва бузата ѝ с палец, избърсвайки една сълза. — Защото очевидно любов като моята, отчаяна, мъчителна, не-мога-да-бъда-щастлив-без-теб, действа по този начин. Ти си единствената, за която съм в състояние да мисля. От деня, когато за първи път почуках на вратата ти.

Виктория се усмихна и го докосна по бузата.

— Не само ти си бил нещастен. В петък вечер трябваше да преспя у Рейчъл, защото не можех да понеса мисълта, че си с друга жена.

— А... у Рейчъл. Ето къде си била.

Наум той се впусна в ликуващ, възторжен танц.

— Къде другаде бих могла да бъда? — Тя наклони глава на една страна. — Я чакай, да не си помисли...

Форд я прекъсна.

— Не искам да мисля за това. Никога.

Крайчетата на устните ѝ се извиха. А после тя се взря в него и изражението ѝ омекна.

— Знаеш, че и аз те обичам, нали?

Той я притегли към себе си и отвърна с одрезгавял от чувство глас:

— Вече го знам.

След това наведе глава и я целуна, първоначално нежно, но постепенно все по-разпалено, те се целуваха, притиснати в сградата, така че тя изпусна кожената си чантичка, а ръцете му се одраскаха в тухлената стена, докато държеше лицето ѝ между дланите си.

Когато Виктория най-сетне се отдръпна, бузите ѝ бяха пламнали.

— Мисля, че трябва да се махнем от тази уличка.

Напълно беше съгласен.

Вдигна чантата ѝ и двамата забързаха към колата му. Когато стигнаха до нея обаче, Виктория се закова на място.

— По дяволите. Забравих за Никол. Все още е с Питър и Мелани.

— С Никол всичко ще е наред.

— Толкова бях разстроена, когато ти си тръгна, че не съм сигурна дали казах довиждане. Обикновено не постъпвам така с клиентите ми — добави със смутена усмивка.

Форд извади телефона си.

— Ще ѝ пратя съобщение и ще ѝ обясня. — И той го направи, четейки думите на глас, докато ги пишеше: — „Виктория си тръгна с мен. Казва довиждане“. — След това го изпрати и ѝ намигна. — Сега вече може ли да правим секс за сдобряване?

Някакъв колоездач, минаващ наблизко, рязко се обърна към тях и едва не се блъсна в една паркирана кола.

— Ама че си и ти! — каза Виктория.

Ала Форд забеляза, че се качи в колата му, без да губи нито миг.

— По-рано усетих нещо странно у Никол — отбеляза тя, докато си слагаше колана. — Според теб дали е знаела, че между нас става нещо?

Форд тъкмо седнаше зад волана, когато телефонът му избръмча. Той прочете съобщението и поклати глава.

— Е, сега поне вече ми е ясно защо ме покани да присъствам. И той обърна телефона към Виктория, така че да види отговора на сестра му.

„Няма защо. А сега стига си унивал.“

Под лъчите на вечерното лятно слънце, процеждащи се през щорите в спалнята му, Форд целуна Виктория по тила и бавно смъкна ципа на роклята ѝ, мислейки си как едва преди час не бе на себе си, представяйки си, че някой друг мъж прави точно това. Ала ето че сега бяха тук.

И тя бе само негова.

Долепи устни до рамото ѝ, докато плъзгаше роклята надолу, оставяйки я да се свлече на пода.

— Форд — промълви Виктория и се притисна в него.

Той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. След като я положи върху него, се съблече, докато тя сваляше обувките си и си махаше сутиена. След това се покатери върху леглото и я целуна, продължително и собственически. Когато ръцете му най-сетне се спуснаха към бикините ѝ, от устните ѝ се откъсна въздишка. Ала вместо да ги смъкне рязко, той ги дръпна само няколко сантиметра надолу и бавно си запроправя път по корема ѝ с целувки.

Тя простена.

— Подлудяваш ме.

Той се усмихна порочно, без да откъсва устни от кожата ѝ.

— Най-добре свиквайте, госпожице Слейд. Имам да си наваксам за цели две седмици.

По-късно, обърнати един към друг, те лежаха и се съзерцаваха, докато умиращият залез къпеше стаята в мека оранжева светлина.

Виктория се пресегна и плъзна ръка върху неговата.

— И през ум да не ти е минало да ме питаш дали има браунита — изръмжа той.

Тя се разсмя.

— Просто се канех да кажа колко се радвам, че онези задници се опитаха да ме оберат. Защото това ме доведе до теб.

Форд прокара ръка по гърба ѝ и отново я притегли към себе си.

— Убиваш ме, Виктория. Знаеш го, нали?

Тя зарови пръсти в косата му и се усмихна.
— Вече го знам.

По-късно същата нощ Форд се събуди от звука на входната врата. Надигна се и видя, че другата половина на леглото е празна. Намръщен, той бързо си obu дънките и отиде в хола.

Виктория я нямаше.

В този миг забеляза гънка ивица светлина, процеждаща се между входната врата и стената. Някой бе оставил откритото.

Броени секунди по-късно този някой се върна на пръсти, облечен в неговата тениска.

Виктория се усмихна, виждайки го да стои там.

— Извинявай. Не исках да те събудя. — Тя вдигна малък тоалетен несесер. — Четка за зъби.

Форд се усмихна и без да каже нито дума, отиде в кухнята и отвори едно от чекмеджетата.

Виктория се облегна на плота и се загледа в него.

— Буден си, нали? Това не е никакъв пристъп на сомнамбулизъм или нещо такова?

Той я изглежда, а после се приближи и остави нещо на плота пред нея.

Резервен ключ за апартамента му.

С мека усмивка, Виктория го погледа в продължение на един миг и го взе.

— Е, май ще е най-добре да уведомим върволицата, че номер 4F официално е затворен.

— Не можа да устоиш да не го вмъкнеш още веднъж в разговора, а? — Смеейки се, той я вдигна и я сложи върху плота; ужасно му харесваше така — с неговата тениска и почти нищо друго.

Тя отново погледна ключа в ръката си.

— От години не съм имала сериозен приятел.

От думите ѝ Форд усети, че отново омеква.

— Много повече време ще мине, преди да имаш друг.

Лицето ѝ придоби почти срамежливо изражение.

— Това „и те живели щастливо до края на дните си“... брак, деца, миниван... Никога не съм предполагала дори, че ще ми се случи

нещо такова. То е страшно ново за мен.

Беше ново и за него, ала освен това бе свършено правилно. Форд обви ръце около нея.

— Разполагаме с предостатъчно време, за да се научим. Пък и нали си имаме замразените яйцеклетки.

Виктория вдигна очи към него.

— Ние?

— Да. *Ние*. — Никакво колебание.

— Ние — повтори Виктория и този път не беше въпрос. А после обви ръце около врата му и каза дрезгаво: — Това определено ми харесва, Форд Диксън.

Той наведе глава и я целуна, без да се тревожи какво ще се случи на следващия ден, след три месеца или дори след трийсет години. Единственото, което имаше значение, бе, че Виктория щеше да бъде до него.

И това бе възможно най-щастливият хепиенд на света.

ЕПИЛОГ

Две седмици по-късно Виктория седеше до Форд, мъчейки се да не потисне усмивката си, когато го видя да прокаква нервно ръка през косата си.

Колко познато ѝ беше това чувство.

— Ами това е Форд — представи го тя на доктор Метцел, с голяма доза гордост в гласа, която сякаш казваше: „Гаджето ми, не е ли страшно готино?“.

Два дни по-рано, докато с Форд обсъждаха плановете си за уикенда, тя бе подхвърлила небрежно, че в събота има час при терапевта си. За нейно немалко учудване, той бе предложил да я придружи.

А после ѝ бе обяснил защо и сърцето ѝ се бе разтопило.

— Приятно ми е да се запознаем, Форд — каза доктор Метцел с топла усмивка. — Както обясних на Виктория по телефона, с удоволствие ще обмисля възможностите за терапия за двама ви. Обикновено при подобни обстоятелства бих препоръчал комбинация от групови и индивидуални сеанси. Но нека видим как ще се развият нещата днес и тогава ще решим как да действаме. Съгласни ли сте?

Когато и двамата кимнаха, добрият доктор взе химикалката си.

— Да започнем с теб, Форд. Какво би искал да постигнем в тези сеанси?

— Леле. — Форд изпусна дъха си и се размърда неловко в стола. — Хвърляме се направо в дълбокото, а?

Виктория го потупа по коляното.

— Всичко е наред, миличък. Той вече знае, че и ти имаш проблеми.

— Е, добре. — Форд разпери ръце и реши да опита с шегата. — Предполагам, че с баща ми не сме играли достатъчно футбол заедно.

Виктория се обърна към доктор Метцел.

— Очевидно ще се наложи да задълбае малко по-дълбоко.

Форд я изгледа.

— Многознайка.

Ала после двамата си размениха усмивки и той се облегна в стола си, видимо по-спокоен.

Доктор Метцел ги посочи с химикалката си.

— А, виждам как стоят нещата. — И започна да пише нещо в бележника си.

Форд хвърли кос поглед към Виктория и попита, понижавайки глас:

— Винаги ли записва всичко?

Доктор Метцел вдигна очи и скръсти ръце в скута си.

— Е, Форд. Канеше се да ни кажеш какво очакваш да постигнем в тези сеанси.

— Ами... според мен всички сме съгласни, че двамата с Виктория не ни бива особено в свалянето на гарда. Преди няколко седмици, след пристъпа ѝ на паника, и двамата се затворихме в себе си, вместо да разкрием какво наистина изпитваме, и замалко да се изгубим един друг. — Той я погледна и сините му очи задържаха нейните. И според мен и двамата сме наясно, че имаме нещо прекрасно, и не бихме искали отново да го изложим на риск.

Виктория преплете пръсти в неговите и усети как в гърлото ѝ засяда буца.

„Нямам намерение да отстъпя контрола на Съдбата и да чакам Истинският да се появи на прага.“

Ала очевидно Съдбата я беше надхитрила.

Тази лукава малка кучка.

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място дължа специална благодарност на прекрасната ми приятелка Кели Крос, задето сподели с мен опита и познанията си по семейно право и търпеливо отговаряше на безкрайните ми досадни въпроси. Огромна благодарност и на Памела Клеър, която бе така мила да сподели знанието и опита си като разследващ журналист, както и на Ейми Гут, затова, че ми помогна с някои въпроси относно „Чикаго Трибюн“.

Задължена съм също така на Джон Робъртсън, частен детектив, който ме научи на всички тънкости в издирването на хора по интернет, както и на Кевин Кавана и Брент Демпси за допълнителната информация в областта на разследванията. Задължена съм и на Бет Кери, задето си поговори с мен за процеса на психотерапия и „трудните“ клиенти.

Големи благодарности и на агента ми, фантастичния Робин Рю, на целия екип в „Бъркли“, както и на редакторката ми Уенди Маккърди за цялата ѝ подкрепа и творческите съвети, както и за дългите ни разговори, когато имах нужда да обсъдя нещо от книгата. Безкрайно съм задължена на Елиса Патрик, Кати Браун, Брент Демпси и „господин Джеймс“ за прочита на тази книга (понякога повече от един път, и то в много кратки срокове) и полезната им критика.

И накрая, благодаря на всички читатели, които отделят от времето си, за да ми пишат и да ми кажат, че моите думи са ги накарали да се усмихнат. Чувството определено е взаимно.

Издание:

Автор: Джули Джеймс

Заглавие: Неочаквано едно лято

Преводач: Вера Паунова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 01.12.2015

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Depositphotos

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-141-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2134>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.